

La festa patronal de la província eclesiàstica va comptar enguany amb la presència del nunci

La Mercè beneeix Barcelona amb nous diaques i preveres

El 24 de setembre passat l'Església de Barcelona va celebrar la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè amb una intensitat fora del que és habitual. La missa solemne a la basílica de la Mercè va ser presidida enguany pel nunci de la Santa Seu a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i concelebrada pels tres bisbes de la província eclesiàstica de Barcelona, de la qual la Mercè n'és patrona. També van assistir-hi nombroses autoritats civils, militars i religioses de Catalunya. La festa va continuar a la tarda en una altra basílica barcelonina, la de Santa Maria del Mar, on Mons. Lluís Martínez Sistach va ordenar dos nous diaques, Mn. Sergi Notó i Mn. Miquel Ramon, i dos nous preveres, Mn. Bruno Bérchez i Mn. Alfred Sabaté.

Pàg. 18 i 19

Fotos: Agustí Codinach

El bisbe de Vic dedica una carta pastoral a sant Antoni M. Claret

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va donar a conèixer amb motiu de la celebració del Dia de la Catedral una nova carta pastoral escrita en ocasió del bicentenari del naixement de sant Antoni Maria Claret. La carta es titula *Sóc aquí, envieu-me* i fa un

repàs de la vida de sant Antoni Maria Claret, des de la seva infància i joventut treballant en fàbriques de teixits, fins a la seva etapa missionera i de fundador dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria.

Pàg. 24

Experiència jove a la terra de Jesús

Pàg. 20 i 21

en primer pla

El temps de la vellesa

Els progressos de la ciència i de la medicina han contribuït enormement a prolongar l'esperança de vida. Des dels anys seixanta la piràmide de les edats presenta un perfil invertit en relació amb dècades anteriors: el nombre d'ancians creix, mentre que la població jove minva.

L'Església, des de sempre, ha defensat el respecte a la dignitat i als drets fonamentals de la persona anciana, i ha posat en relleu la necessitat de valorar les persones de totes les edats, perquè la seva riquesa humana i espiritual, així com l'experiència i la saviesa acumulades durant les seves vides, no es perdin.

Pàg. 3, 4 i 5

Èxit del Congrés Eucarístic Nacional celebrat a Lleida

El XV Congrés Eucarístic Nacional i II de Catalunya celebrat a Lleida ha estat un èxit. Organitzat pel Moviment de l'Adoració Perpètua ARPU (Adoració Reial, Perpètua i Universal a Jesús Sagramentat), el congrés va aplegar prop de 130 congressistes que van aprofundir en la temàtica escollida, «L'Eucaristia, amor i testimoni», i van tenir l'oportunitat de visitar Benavent de Segrià, el poble natal de Mn. Josep Lles, cofundador de l'ARPU.

Pàg. 17

Vallbona de les Monges commemora 850 anys d'història

L'habitual silenci que envolta Vallbona de les Monges es va veure alterat la tarda del 15 de setembre amb l'acte institucional que commemorava els 850 anys d'història del monestir cistercenc femení més important de Catalunya. Més de 300 persones van ser convidades a participar en l'efemèride, a la qual va assistir el vicepresident de la Generalitat de Catalunya, Josep-Lluís Carod-Rovira.

Pàg. 22

Sumari

Pàg. 7 El papa Benet XVI visita la diòcesi de Velletri

Pàg. 23 Andorra celebra la seva patrona a Meritxell

Pàg. 25 Terrassa: emotiu comiat dels claretians de Sabadell

Pàg. 32 S'inicia el nou curs de la Fundació Claret

Pàg. 33 Fòrum d'estudis sobre Edith Stein a Roma

Editorial

També a Eivissa

La desagradable moda de fer exposicions pagades amb diners públics i que són clarament ofensives per als sentiments dels catòlics ha arribat recentment a Eivissa. Com ja va passar fa poc temps a Extremadura, no tan sols es tracta d'exposicions blasfemes, sinó a més pornogràfiques, fins i tot de mal gust per a qui no sent la nostra mateixa fe.

El binomi pornografia-blasfèmia sembla que és vendible, és doblement provocador. No tan sols es burla dels nostres valors més sagrats, com va passar en el seu moment amb les caricatures de Mahoma, sinó que afegeix el component pornogràfic, és a dir, els nostres sants i santes, fins i tot el mateix Jesucrist, apareixen en aquestes obres, practicant explícitament actes sexuals i en alguns casos homosexuals. En aquesta ocasió han utilitzat també la figura de Joan Pau II, mort fa tan sols dos anys, una mostra més de mal gust i de la voluntat de ferir els sentiments dels catòlics.

En aquests casos, les autoritats civils que contracten aquestes exposicions argumenten el respecte a la creativitat de l'artista. Amb tot, a l'autor d'aquests quadres, un tal Ivo Hendriks, se'l pot anomenar de moltes maneres, però difícilment artista. Sobretot és un provocador, si en la seva exposició, en comptes de sortir-hi les conegudes persones religioses hi sortissin desconeguts, el seu treball passaria completament desapercebut i, si a més, no hi aparegués sexe explícit, encara molt més. L'autor sap perfectament l'impacte i la publicitat afegida que provoca una exposició d'aquest tipus, per això ho fa, perquè és llest, perquè vol protagonisme, però no perquè sigui un gran artista.

El problema no el tenim en el Sr. Hendriks que, al capdavant intenta buscar la millor manera d'aconseguir èxit i fama, fent el que sap que li portarà ressò mediàtic, el problema el tenim en la Sra. Lourdes Costa, alcaldessa d'Eivissa, que autoritza fer una exposició d'aquest tipus, amb fons públics, entre els quals es troben els dels catòlics, a qui sap perfectament que ferirà.

A més, l'ofensa contra els membres de l'Església es fa més gran quan l'exposició té lloc precisament en un antic temple, el de Santa Maria de Gràcia, en un lloc on en moltes ocasions s'han reunit els cristians per pregar i per celebrar l'eucaristia, però que a hores d'ara s'ha convertit en una sala d'exposicions, per una cessió temporal del bisbat per a aquesta funció. Sembla que l'alcaldesa tampoc no va tenir en compte aquesta altra circumstància.

Fa tot l'efecte que això sembla un joc, «a veure qui la fa més grossa», com si el consistori eivissenc hagués pensat «serem més que els nostres col·legues socialistes extremeny». I és que molts governants tenen la sensació que els catòlics, a diferència dels musulmans, pràcticament no faran res com a resposta a aquestes exposicions ofensives.

Però, en aquesta ocasió s'han equivocat. El bisbe d'Eivissa, Mons. Vicent Juan, que durant molts anys va estar a Roma ben a prop de Joan Pau II, no s'ha estat callat, i no tan sols s'ha limitat a condemnar rotundament l'exposició, després de visitar-la personalment, sinó que ha demanat la «retirada immediata de les imatges», advertint que en cas de no fer-ho «donaria lloc a les conseqüències jurídiques pertinents». A més, el prelat ha recordat que hi ha un acord entre el bisbat i el patronat municipal del museu, pel qual la cessió del temple es va concedir sempre que totes dues parts pactessin el calendari i el contingut de les activitats.

En aquesta ocasió l'alcaldesa que inicialment va afirmar que no «hi hauria censura» ha hagut de fer marxa enrere i clausurar l'exposició cinc dies abans de la data prevista. Sens dubte, un exemple del qual molts altres ajuntaments i governs prendran nota. Sense recórrer a la violència, ni a declaracions fora de to o amenaces, el bisbat d'Eivissa ha sortit airo d'aquest nou afront. Això sí, amb serenitat, però amb rotunditat i valentia s'ha aconseguit el respecte per part d'un consistori que pensava que es podien ferir els sentiments dels catòlics sense que passés res.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Háriss

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB-14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La més necessària de totes les ciències és la d'oblidar el mal que hem après»

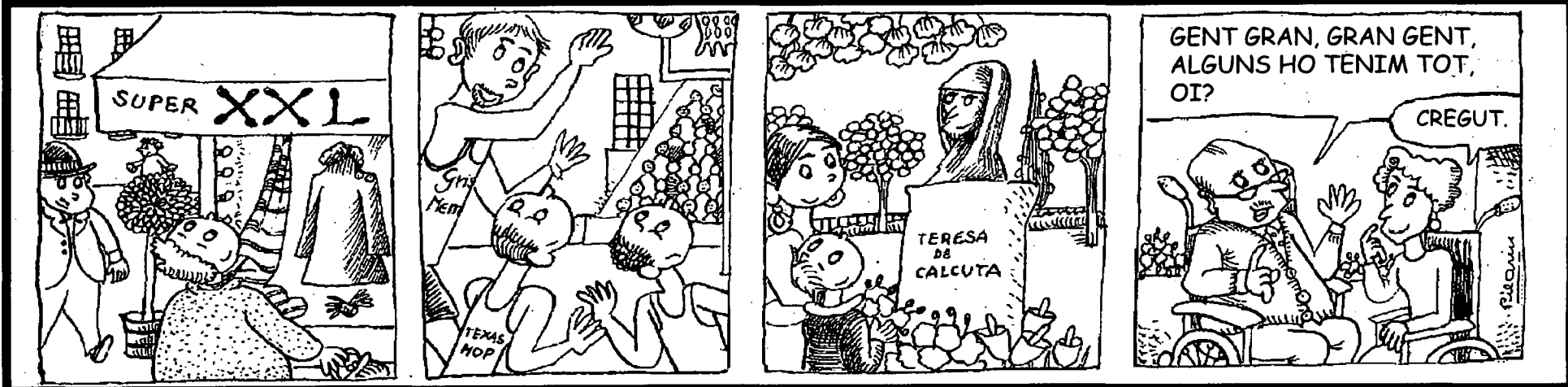
(Aristòtil. Filòsof grec. Segle IV aC)

Totes les coses bones i les coses dolentes «que hem après i practicat» deixen empremtes i hàbits en la consciència. Emprems i hàbits que, si són coses bones, no ens perjudiquen, ben al contrari: ens magnifiquen i ens eleven, ens fan «éssers lluminosos i persones de confiança». Però «desfer el mal camí» (en termes espirituals) per començar a caminar pel bo és una tasca (prodigiosa i meritòria) perquè requereix un esforç. Però, tot aquest esforç val la pena per passar «de l'agonia a la salut, de mort a vida» (també

en termes espirituals). Els records malsans de les desventures, un cop fora de l'abisme, són un llast pesat i sense valor, i el més sensat és desfer-nos-en, deixar-los en l'oblit. I també passa el mateix amb les injúries i les ingratituds: continuar recordant-les i lamentant-les és una penosa càrrega anímica que ens lleva alegria i pau interior. Nietzsche deia: «Si un mal record et pesa i et destorba, llança el llast enutjós del teu record al mar.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Sentit i valor de la vellesa

■ Des dels anys seixanta la piràmide d'edats està completament invertida

El 14 de desembre del 1990, l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la resolució 45/106, proclamava l'1 d'octubre com a Dia Internacional de les Persones d'Edat. En aquesta jornada l'objectiu és reconèixer la contribució dels adults grans al desenvolupament humà i econòmic, i alhora ressaltar les oportunitats i els reptes vinculats a l'envelliment demogràfic mundial.

Els progressos de la ciència i de la medicina, una qualitat de vida més bona i altres aspectes han contribuït enormement els darrers quaranta anys a allargar l'esperança de vida. Des dels anys seixanta la piràmide d'edats presenta un perfil invertit respecte de dècades anteriors: el nombre d'ancians creix, mentre que la població jove disminueix. Aquesta és una realitat que constata la mare Gabriela Serna, superiora general de les Germanes Carmelites de Sant Josep: «Espanya envelleix, l'esperança de vida s'allarga, hem arribat a un estatus social de cert benestar i com a mínim d'atenció a aquella persona que ja no es pot valdre per ella mateixa.» Des dels seus inicis, les Germanes Carmelites de Sant Josep van fer una aposta pel servei al feble i al vulnerable: nens, ancians i malalts. Segons la mare Gabriela, «la nostra institució va acollir amb goig l'atenció a la tercera edat perquè és una de les obres socials positives i bones que du a terme la institució».

Precisament una de les residències de les Carmelites de Sant Josep, la casa de La Immaculada (c/ Salses, 74 - Barcelona, tel. 934 274 250, a/e: montgape@hotmail.com) celebra enguany el seu cinquantè aniversari. Durant molts anys, la germana Rosario Peña ha estat al capdavant de la residència. Actualment, col·labora estretament en el seu bon funcionament. «Hi procurem oferir un ambient familiar. Disposem d'instal·lacions confortables i jardins amplis, cosa que converteix la nostra residència en un lloc on es respira pau», assenyala la Gna. Rosario. Un aspecte que cuiden especialment les germanes és l'atenció espiritual a totes les ancianes residents. Així, s'ofereix la recepció dels sagraments sempre que se sol·licitin, la possibilitat d'anar a missa diària o fins i tot alguns dies de recés amb xerrades. Com explica la Gna. Rosario, «no discriminem ningú per la seva ideologia, encara que la residència es regeix per l'humanisme cristià. No hi ha imposició ni coacció, però oferim a l'anciana el que tenim. D'una manera o d'una altra, procurem que es mentalitzin que aquesta vida és passatgera i que n'esperem una altra de millor».

La veritat és que a la casa de les Germanes Carmelites de Sant Josep les residents es mostren felices. Julia Ibáñez viu a la residència de la Immaculada des de fa cinc

anys i la seva experiència és que «estic molt tranquil·la i serena. Tinc una família meravellosa i a la residència trobo pau. Em sento com a casa. Intento contribuir al bon ambient, tinc unes veïnes molt macoses i no em sento gran. Tinc ganes de viure!» Les seves amigues també comparteixen els mateixos sentiments de Julia. Vicenta Miquel assegura que «aquí hi ha gent gran, però pel seu caràcter no ho sembla. Aquí tothom està content i jo m'hi sento molt bé. Per què ens amoinem, si al cel ho tindrem tot». També Lolita Naudi, encara que només fa mig any que és a la casa, apunta que «totes ens portem molt bé. Tenim bones amistats i sé que si em

poso malalta em cuidaran».

L'Església des de sempre ha defensat el respecte a la dignitat i als drets fonamentals de la persona gran, i ha posat en relleu la necessitat de valorar les persones de totes les edats, perquè la seva riquesa humana i espiritual, així com l'experiència i la saviesa acumulades durant les seves vides, no es perdin, tal com afirma el document del Pontifici Consell per als Laics *La dignitat de l'ancià i la seva missió a l'Església i al món*.

La germana Rosario assegura, que a la residència, les ancianes s'hi troben molt a gust, tot i que fer el primer pas no sempre és fàcil: «N'hi ha que els costa molt adaptar-s'hi, perquè no volen venir. Una vegada s'han adaptat, la majoria diuen: "Tant de bo hagués vingut abans." Aquí es troben molt bé perquè són molt lliures de moure's i tenen tots els serveis que necessiten. Tenen cobertes totes les necessitats.»

També és cert que la idea que es té actualment

D'esquerra a dreta: Gna. Rosario, Lolita Naudi, Vicenta Miquel i Julia Ibáñez.

La residència La Immaculada és com un oasi de pau.

L'ancià a la Bíblia

- «Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs» (Lv 19,32)
- «Déu nostre, nosaltres ho hem sentit, els nostres pares ens han contat la teva gesta, acomplerta en els seus dies, obra de la teva mà en temps antics» (Sal 44,2)
- «Escolta el teu pare: ell t'ha engendrat. No menyspreïs la teva mare perquè s'ha fet vella» (Pr 23,22)
- «I seré el mateix fins a la vostra vellesa; encara us duré quan tindreu blancs els cabells. Jo us he fet i us portaré als braços, us hi duré i us salvaré» (Is 46,4)
- «No són la llarga vida o el nombre d'anys el que dona la mesura d'una vellesa honorable» (Sv 4,8)
- «Els nostres avantpassats van ser homes de bé i les seves obres justes no han estat oblidades. Amb la seva descendència es conserva la bella herència que va sortir d'ells. Els seus descendents han estat fidels a l'aliança, i, gràcies a ells, també els seus fills. La seva descendència continuarà per sempre i la seva glòria no s'esborrarà. Els seus cossos van ser sepultats en pau, però el seu record perdura de generació en generació. Totes les nacions parlaran de la seva saviesa, i l'assemblea del poble en farà l'elogi» (Ec 44,10-14)
- «També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,36-37)
- «Quan eres jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols» (Jn 21,18)
- «Digues, als de més edat, que siguin sobris, respectables, assenyats, forts en la fe, en l'amor, en la constància. A les dones d'edat, digues-los que es comportin amb una gran dignitat: que no siguin murmuradores ni donades a beure massa vi; que ensenyin a fer el bé» (Tt 2,2-3)

de les residències d'ancians és molt més positiva que fa uns anys. «La nostra residència és alegre, acollidora, familiar», reconeix la Gna. Rosario, «aquí les ancianes arriben a crear vincles d'amistat molt forts». A vegades, és el mateix ancià qui es resisteix a entrar en una residència pel fet de perdre la independència i la intimitat de què gaudia a casa seva. Altres cops, però, és la família la que no veu clar que la persona gran prengui la decisió de deixar la llar familiar. Sobre aquest aspecte, la mare Gabriela indica que «és positiu que els grans lliurement decideixin retirar-se deixant fins i tot més llibertat als fills i als néts. No volen ser una càrrega ni un destorb i saben que aquí són ben acollits».

Quan un ancià entra a viure en una residència, aquesta nova realitat no significa que hagi de tallar d'arrel la relació amb la família. Segons la Gna. Rosario, «la família és de les coses més importants per a un ancià: els fills, els néts... només cal veure les seves habitacions plenes de fotos...». Tot i això hi ha molts casos en què la família s'«oblida» dels parents grans. Així, la Gna. Rosario opina que «s'està perdent aquest respecte i estimació per la figura de l'ancià. Hi ha famílies que podrien tenir avis a casa i s'estimen més "treure-se'ls" de sobre enviant-los a residències. També n'hi ha que no es recorden de trucar-los, de visitar-los...»

Joan Pau II escrivia en la seva *Carta als ancians* que «també l'edat avançada és un temps de gràcia». I al Jubileu de la Tercera Edat, el 17 de setembre de l'any 2000, deia a les persones grans: «Precisament perquè són persones de l'anomenada "tercera edat" heu de fer una contribució específica al desenvolupament d'una autèntica "cultura" de la vida—heu, o millor, hem, perquè jo també pertanyo a la vostra edat—, testimoniant que cada moment de l'existència és un do de Déu i cada etapa de la vida humana té les seves riqueses pròpies que cal posar a disposició de tothom.» Com diu la mare Gabriela, «es tracta de donar sentit i plenitud als anys que ens queden. Des de les nostres limitacions, però amb una gran esperança». (R.M.J.)

Descobrir les pròpies capacitats

■ Càritas atén el col·lectiu de gent gran més desafavorida

Segons dades del Banc d'Estadístiques de Municipis i Comarques, gestionat per l'Institut d'Estadística de Catalunya, la previsió és que l'any 2010, a Catalunya, el col·lectiu de persones majors de 65 anys arribi a 1.274.479 persones. Aquesta xifra s'incrementaria fins a arribar al número d'1.914.432 persones l'any 2030. Si aquests càlculs es compleixen, l'any 2030 la població de més de 65 anys representarà el 22,59% de la població catalana, mentre que els infants de 0 a 15 anys seran el 15,58%.

L'envelliment de la població implica que cada vegada més hi ha més persones en situació de dependència i que requereixen més cura. És en el marc d'aquesta realitat on Càritas s'aboca per atendre el col·lectiu de gent gran més desafavorida, especialment persones amb un nivell de precarietat fonamentalment econòmica i social. Josep M. Bastús, responsable de programes de vellesa de Càritas diocesana de Barcelona, explica que «hi ha un conjunt de la població que no està atesa pels recursos normalitzats. Per això nosaltres intentem atendre aquestes persones: gent amb un nivell econòmic per sota de l'índex de la renda de suficiència que la Generalitat ha establert en 509 euros al mes, i persones amb dependència social, que no tenen una xarxa de suport i viuen en situacions pràcticament d'aïllament».

Des de Càritas Barcelona s'apunta que hi ha una necessitat oculta i que, no cal dir, no s'arriba a totes les situacions. En aquest sentit, Bastús assegura que «tenim clar que hi ha gent que no surt de casa, que té una dependència funcional màxima. Penseu, per exemple, en aquell ancià que viu en una casa sense ascensor, en un pis alt... abans de sortir al carrer, s'ho pensarà molt...».

La feina de Càritas diocesana de Barcelona es distribueix en dues línies: programes específics per a la vellesa i l'acció territorial enfocada cap a l'atenció primària, que depèn de cada parròquia o arxiprestat. Un dels aspectes que cal tenir en compte és respectar el desig de la majoria d'ancians i ancianes de ser atesos a casa seva, mentre les circumstàncies ho permetin. Així, cal ressaltar els serveis que ofereix Càritas com a menjar a domicili, tramitació de la teleassistència, ajudes a la llar, acompanyament i suport...

Unes altres persones necessiten altre tipus d'ajuda, per la qual cosa Càritas Barcelona proposa diferents suports a través de centres de dia per a gent gran, els pisos compartits i les unitats de convivència, i l'accés a una residència. En aquests moments, Càritas disposa de tres centres per als ancians: El Caliu (diürn), Els Camils (unitats de convivència semblants als pisos compartits) i Almeda (un complex de pisos tutelats per a ancians sense recursos). «A escala més local, de parròquia», comenta Josep M. Bastús, «realitzem tasques d'acompanyament concret a través dels voluntaris: sortir a passejar, a comprar, a fer gestions...».

«Resivol» és un projecte que Josep M.

Bastús defineix com a «encisador», ja que està format per «un conjunt de voluntaris que fan companyia la gent gran que viu en residències i no tenen família. En els darrers anys aquest projecte ha crescut i la valoració és molt bona. Aquella persona sap que hi ha algú que en té cura específicament i l'espera amb molta il·lusió».

Aquest projecte es complementa amb un grup d'estimulació que acudeix els caps de setmana a les residències per fer alguna mena d'animació.

Un esment especial mereixen les colònies que organitza Càritas diocesana de Barcelona per a la gent gran. «Ens vam adonar que hi ha una sèrie de persones que no poden sortir de casa», afirma Bastús, «i que, per tant, no podien participar en aquest tipus de vacances que organitzen altres entitats, perquè necessiten un acompanyament per vestir-se, per menjar, per desplaçar-se...». Per això des de Càritas es va plantejar preparar unes vacances on la meitat dels participants responguessin a aquest perfil de dependència, persones que no són autònomes per fer les activitats de la vida quotidiana. Per a Josep M. Bastús, «la veritat és que és una experiència molt positiva, perquè aquestes persones poden ser ateses perfectament i gaudir d'un període de vacances, fora de l'entorn de la ciutat».

Josep M. Bastús parla amb orgull dels voluntaris i voluntàries de Càritas: «Són persones molt motivades i identificades amb la nostra filosofia: què puc fer per l'altre, com aconseguir que l'altre sigui feliç. No es tracta d'"afalagar", de "comprar" l'altre, de generar dependència, sinó de despertar en aquella persona les seves pròpies capacitats». Bastús està convençut que tothom pot aportar alguna cosa i recorda el cas d'una voluntària ja força gran: «Físicament no podia fer esforços, però visitava una residència propera a casa seva. Era una senyora que no podia treure ningú a passejar, però feia una lectura de la Bíblia amb un grup de persones

de la residència. Ella generava un espai on les persones treballaven la capacitat de discutir, de parlar, de pensar...»

Recuperar la persona

Per a Josep M. Bastús, el problema principal al qual ha de fer front Càritas en la cura de la gent gran dependent «és la pròpia història personal de vida que arrossegueu els ancians i ancianes. No es tracta només de donar diners o roba, tant de bo només fos això! Aquestes persones arrossegueu des de fa molts anys sentiments de depressió, de victimisme... amb raó o sense, perquè les causes de la marginació i de l'exclusió social són estructurals i individuals».

Segons el responsable de programes de vellesa de Càritas Barcelona, «aquestes persones no sempre han pogut o han sabut funcionar d'una altra manera, o no han tingut a l'abast els recursos per aconseguir una normalització. Si les persones que atenem tenen una mitjana de 70-75 anys, els orígens de les seves dificultats vénen de molts anys enrere, quan els serveis socials no eren com ara i la gent es veia abocada a la supervivència pura i dura». Des de Càritas el que s'intenta és que «la gent sigui feliç i tingui el màxim nivell de benestar al qual tenen dret». «No entenem el benestar com una cosa només material», aclareix Josep M. Bastús, «sinó com un estat anímic. Inten-

tem acostar els seus desitjos a la realitat, facilitar que puguin gaudir del que els agrada. Que a més de cobrir les necessitats materials puguin cobrir les afectives i emocionals. Intentem que la gent tingui un estímul i que el que volen és possible». En definitiva, es tracta que aquestes persones recuperin la il·lusió i l'alegria, i que ho facin a través d'elles mateixes: «La gent té capacitats, però cal trobar els ressorts per

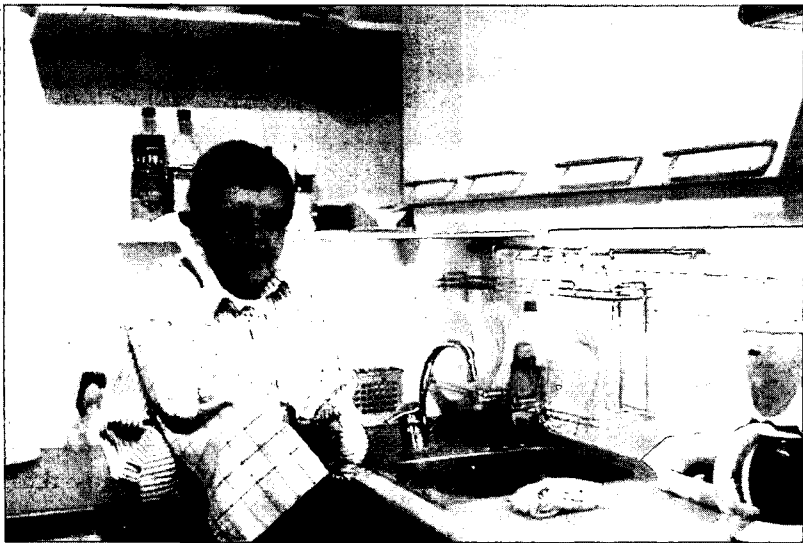
posar-les en marxa. El repte d'aconseguir que siguin feliços no és donar-los simplement el que volen, sinó com ajudar-los a aconseguir el que volen.»

Josep M. Bastús està content amb la feina que duen a terme a Càritas diocesana de Barcelona: «És un repte bonic i reconfortant, sobretot quan veus aquestes persones contentes. Veus com la gent va canviant la cara i això és molt gratificant». Reconeix que de vegades «només es veu la gent gran com un col·lectiu que perd capacitats, que es deteriora, que s'apaga... quan són persones que tenen les seves capacitats, i que han de poder desenvolupar-les. En la mesura en què vas activant aquestes capacitats, estàs generant salut i vitalitat».

En opinió del responsable de programes de vellesa de Càritas, s'està produint un canvi «en la visió sobre la gent gran. És un corrent que es valora, per exemple, entre el col·lectiu professional o social que està vinculat al món de la gent gran. El que passa és que aquesta visió es té sobre les persones grans actives o "normalitzades". El que falta copsar és que en els col·lectius més aïllats, més exclosos i menys integrats hi ha capacitats». I com a mostra d'això recorda que, com a Càritas, han acompanyat la creació de l'Associació de Preceptors de la Pensió No Contributiva: «Són persones d'un col·lectiu pobre, però han demostrat una gran capacitat de mobilització, d'implicació, de relacionar-se que abans no tenien. Han aconseguit coses, però encara tenen un gran repte per davant, un objectiu: millorar la seva situació. Això és el que els mou. Se senten protagonistes i es mouen i lluiten pel que volen.»

En els darrers anys es parla molt dels maltractaments a la gent gran i s'han dut a terme estudis que ofereixen una informació sobre aquest tema, tot i que no hi ha mesures concretes de detecció. Josep M. Bastús subratlla que «nosaltres estem convençuts que hi ha un sector de la gent gran que no surt de casa o que en surt molt poc. Això és un maltractament important». També assenyala que «estem fent una feina conjunta amb altres entitats, a Ciutat Vella de Barcelona, per descobrir persones en situació de risc. Es tracta de detectar per intervenir-hi. Hi ha molta gent que no coneix els recursos que té al seu abast. La desinformació dels recursos que puguin ajudar a resoldre situacions concretes també és un maltractament».

Són diversos els fronts que té oberts Càritas diocesana de Barcelona a favor dels grans més necessitats. «Per a nosaltres, el repte és que la gent sigui feliç, que pugui tenir dret al que volen. Que no es vegin obligades a donar gràcies perquè se'ls dona alguna cosa, que entenguin que és un dret a ser feliços. L'opció de Càritas és aquesta: treballar pel Regne de Déu aquí a la terra.» (R.M.J.)

Mentre sigui possible, l'atenció es fa al domicili.

Els voluntaris s'aboquen amb els més grans.

L'ENTREVISTA

Lluís Bonjorn celebra mig segle de vida sacerdotal

—Com era la seva vivència cristiana quan era jove?

—Jo pertanyia a una família catòlica, i des de petit ja em van educar en la fe i em van portar a missa. Però vaig perdre la fe... Jo era germanòfil i em vaig horroritzar en descobrir el que havia fet el règim nazi. Després de la guerra, els noticiaris mostraven les imatges dels camps d'extermini d'Auschwitz, Dachau, Buchenwald... les piles de cadàvers, els supervivents convertits en esquelets errants... em va fer estremir. Vaig perdre la fe perquè no podia compaginar aquelles imatges amb el que de petit m'havien dit els maristes, on vaig estudiar: que Déu era un pare tan bo. I, això no obstant, havia permès aquell horror.

—Què el va fer recuperar la fe?

—He de dir que, tot i que em vaig apartar completament de la religió, hi ha una cosa que mai no vaig abandonar: l'amor a la Mare de Déu, que sempre he considerat com la meva mare. Recordo que cada nit li resava un avemaria. Ella és la que sempre m'ha salvat. Jo havia llegit un llibre d'Enrique Lassérre titulat *Las curaciones milagrosas de Lourdes*, i quan vaig saber que projectaven al cinema Coliseum de Barcelona la pel·lícula *La canción de Bernardette*, vaig decidir anar a veure-la perquè m'atreïa. Recordo la data: el 16 d'octubre del 1946, el dia més gran de la meua vida. El dia de la meua conversió. Aquell dia vaig anar al cinema a veure la pel·lícula. Recordo amb emoció que va ser com si la Mare de Déu em parlés a mi i em digués aquelles paraules que va adreçar a Bernadeta: «No et prometo la felicitat en aquest món, sinó en l'altre.» Aquelles paraules em van tocar profundament. En arribar a casa no vaig dir res, però em vaig passar tota la nit plorant. No sé com explicar-ho, però vaig descobrir Déu. Vaig començar a comprendre i a adonar-me que la vida que em semblava tan trista en aquest món, tenia un altre sentit. Això va ser el que em va fer canviar totalment. Vaig passar la nit resant els Rosaris que no havia resat durant anys, però m'emocionava tant que no podia sinó plorar. Sentia tristesa per la vida que havia portat i alegria perquè Déu m'estimava.

—Com va ser la seva vida d'aleshores ençà?

—Vaig començar a comprar llibres i em vaig plantejar la vocació al matrimoni. Jo volia santificar-me i vaig pensar que sent pare de família seria una bona manera. Els meus pares ja van notar un canvi, fins i tot la mare va arribar a dir-me: «Al final, encara et faràs frare.» El 8 de febrer del 1947 vaig anar a confessar-me als dominics, que eren a prop de casa meua. Jo sentia com una crida de Déu, però no sabia ben bé què era, tot i que sentia l'impuls d'una renúncia i d'estar fora del món. El llibre que em va acabar de convèncer va ser *Historia de un alma*, de santa Teresina de l'Infant Jesús. En llegir-lo, ho vaig veure clar. Allò era el que jo volia! Santa Teresina deia que la seva vocació era l'Amor i jo estimava Déu per damunt de tot. Recordo que quan combregava experimentava una gran felicitat perquè sentia que Jesús entrava dins meu. Li vaig explicar al pare que confessava que sentia una forta inclinació envers la

A les cases de les Germanetes dels Pobres hi ha persones entranyables. Una d'elles és Lluís Bonjorn, resident a Barcelona. Als seus 84 anys conserva un esguard bondadós i un somriure tímid. Els seus set anys com a dominic, tretze de trapenc, i trenta-quatre com a rector de Sant Jaume Sesoliveres, ens parlen d'una vida no exempta de moments difícils. Enguany ha celebrat les nocces d'or sacerdotals i comparteix, emocionat, els seus records, amb la certesa que Déu sempre ha estat sostenint-lo. Especialment reconeix la mà maternal de Maria en la seva vida.

«Quan deixi aquest món me n'espera un altre: la Felicitat!»

vida religiosa. Ell em va dir que anés a poc a poc, que portés una vida digna i que Déu ja em diria el que volia de mi. Efectivament, vaig veure que Déu em demanava aquest lliurament total i em vaig fer dominic. Vaig passar-hi set anys perquè vaig descobrir que aquesta no era la meua vocació. Jo sentia la crida a ser monjo i considerava que la vida dels dominics era massa «agitada». Vaig començar a llegir llibres sobre la Trapa, sobre la Cartoixa, i vaig deixar els dominics per ingressar a la Trapa de Sant Isidre de Dueñas.

—La Trapa era realment el seu lloc?

—Un cop allí vaig pensar que, finalment, havia trobat el meu lloc i que hi moriria, però Déu sempre m'ha dut per camins estranys. Em van diagnosticar una lumbàlgia crònica, amb la qual cosa no podia portar el ritme de feina dels altres monjos treballant al camp. A això s'hi va sumar un seguit de desencontres amb el pare abat. Cada cop em sentia

més sol i incomprès. Va ser un temps de patiment i de dolor. La meua salut física i espiritual estava molt deteriorada. Vaig passar tretze anys com a monjo trapenc. Vaig haver de deixar la Trapa i tornar a Barcelona, on vaig passar a ser capellà diocesà. Així va ser com vaig haver de renunciar a la Trapa.

—Devia ser duríssim per a vos, oi?

—El bisbat em va donar una parròquia petita, Sant Jaume de Sesoliveres, d'uns 240 habitants. Molt bona gent que encara m'aprecia i es recorda de mi. Vaig estar-hi 34 anys, des de l'any 1968, quan vaig sortir de la Trapa, fins a l'any 2002. Al principi em va costar molt, perquè per a mi era un gran fracàs. Viví sol i tot m'ho feia jo. Tenia poca feina a la parròquia i podia gaudir de força soledat, i tenia temps per escriure el meu «diari espiritual». La meua vocació continuava sent la de monjo i, de fet, em vaig sentir monjo durant els 34 anys que hi vaig estar. A més, vaig viure la meua segona conversió.

—Què va passar?

—Jo vivia molt desesperançat, en el pessimisme. No era feliç. Un dia, vaig celebrar un casament. Després, recordo que en un moment donat vaig pensar que mai no tindria

una dona que m'estimés. I va ser com si sentís la veu de la Mare de Déu que em deia: «Ximple, no ho diguis això, mai no tindràs una dona que t'estimi tant com jo.» Em vaig posar a plorar i em vaig sentir enormement estimat. Era el 19 d'abril del 1986. A Sant Jaume de Sesoliveres vaig experimentar una felicitat molt gran. Cal experimentar-ho per saber què se sent. Jo sentia molt a prop meu la presència de Déu. Hi vaig estar fins als 79 anys. Quan em va arribar l'edat de renúncia, als 75, em vaig oferir per continuar i així vaig passar quatre anys més, perquè em sentia amb forces per continuar. Després d'aquesta etapa vaig entrar a la casa de les Germanetes dels Pobres de Barcelona i estic contentíssim de viure aquí. Tot el dolor, el patiment i la tristesa que hi ha hagut en la meua vida ha esdevingut pau. Déu m'estima i quan ell ho decideixi, em cridarà al seu costat.

—Com viu la vellesa?

—Als 59 anys vaig escriure: «La meua vida ja llisca pel pendent crepuscular. La vellesa és per a mi l'edat del comiat. Si la

miro amb ulls humans sento un calfred. La vida em sembla aleshores un experiment detestable del destí. Quan em tortura la idea de la vellesa em refugio en el record, m'encarno de nou en aquella edat en la qual la vida m'obeïa a mi i jo era com un cavall desbocat ple d'energia i de dinamisme. Em demano, inconsoleable, com el temps pot transformar aquell jove d'aleshores en aquest tros d'humanitat xacrosa que sóc ara. Cada persona va néixer amb

un destí determinat. Jo vaig néixer per a una sola cosa: per ser jove. Mai no he sabut fer res més. Per això aquesta edat no em va, ni m'anirà mai. Moriré amb l'obsessió de la joventut. Per a mi, la idea del paradís ha anat sempre vinculada amb la de la joventut. No puc concebre cap més paradís.»

Als 70 anys vaig escriure això altre: «Em faig transparent al temps. Les hores travesen la meua identitat humana sense màcula. La meua vida es vessa suaument en l'eternitat de forma misteriosa. Déu misericordiós, tancant els ulls a la petitesa de la meua persona, va inscriure el meu nom en el registre dels escollits per la vocació a la qual em va cridar. El meu cor li canta amb tota l'ànima un càntic d'amor i d'agraïment. Cobreixo, ara situat ja en la vellesa, etapes d'evolució fins als cims. Els meus llavis entonen ara l'al·leluia sens fi de l'esperança. Els dies en aquesta edat final de la vida corren sense aturar-se i m'aproximen cap a la meta anhelada: un horitzó de llum, una alba sense ocàs. Li cantaré a l'Etern tota la meua joia, el meu amor, les meves ànsies d'Ell. Cada batec del meu cor és un sospir de nostàlgia i m'endinsa més i més en el misteri de Déu. Ell em va crear i va crear també el meu destí, situant-lo en la ruta dels escollits.» Tinc aquesta gran esperança: quan deixi aquest món, me n'espera un altre: la Felicitat!

Reportatge:

Rosa María Jané Chueca

Pregària

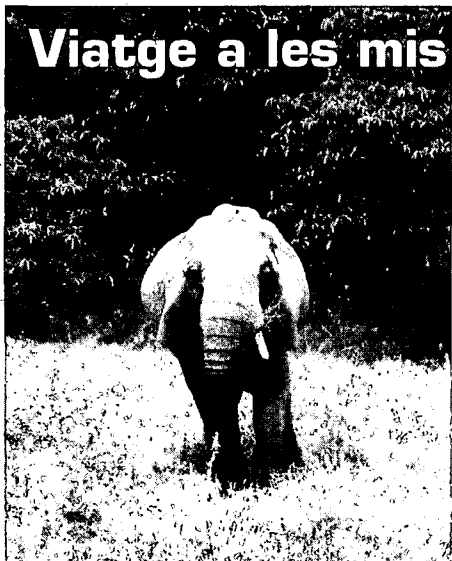
Todo me habla de Dios.
Luce un sol maravilloso.
En el cielo no se ve ni una nube.
Es azul, intensamente azul, inmaculado,
como el rostro de mi Madre.
Tras ese cielo azul se esconde
el secreto más alentador con el que nutro,
minuto a minuto, mi esperanza.
Dios llena mi corazón de paz;
de una paz dulce, infinita.
En ella me sitúo yo y callo.
Sólo el corazón habla.
La vida fluye, resbala sobre el tiempo
y cae en cascada sobre la eternidad.
Pálida descripción de la paz inmensa
que me envuelve.
Una paz que es ese amor dulcísimo de Dios
llenando de gozo mi corazón.
¡Dios mío! Creo en ti
y daría mi vida por ti si me la pidieras.
Mi ruta tiene ahora un solo punto de destino: Tú.
Quiero caminar lentamente,
a fin de asegurar mis pasos
y avanzar con eficacia hacia la meta.
Mejor aún, quiero que sea Ella, la Madre,
la que me guíe por ese camino.
Yo no tendré que hacer otra cosa
que dejar que Ella me coja de la mano
y me conduzca, firme y segura,
por las rutas de la vida, al encuentro del Amado.

(Lluís Bonjorn)

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

TANZÀNIA ZANZÍBAR

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

Del 9 al 12 de febrer

LOURDES

Especial del 150è
aniversari de les
aparicions de Maria.

Per a més informació:
*Amics de Catalunya
Cristiana*

relitur viatges GC 1045 D

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA

28 d'octubre del 2007

Beatificació de
Josep Casas Ros, seminarista
i
Fr. Joaquim de Sant Josep Casas Julià,
o.c.d. profés simple
—Josep Casas Julià—
fills d'Ordal i màrtirs per la fe.

INFORMACIÓ:

Parròquia Sant Esteve d'Ordal.
Dies laborables de 6 a 8 de la tarda.
Tel. 938 179 233

INSCRIPCIÓ:

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Sra. Carme Soler i Solà

Places limitades

EL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

organitza una

PEREGRINACIÓ A ROMA

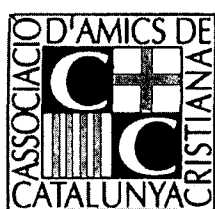
Amb motiu de la
beatificació del seminarista de Barcelona

JOSEP CASES ROS,

que morí màrtir durant la persecució religiosa
del 1936 i està enterrat a l'Ordal.

Tots aquells que ho desitgin s'hi poden afegir.

Per a més informació, telèfon **93 454 16 00**
(Secretaria del Seminari Conciliar de Barcelona).

Si vols viatjar a
Terra Santa de
manera espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓Del 15 al 22 d'octubre de 2007

✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. **934 092 700** - Fax **934 092 701**
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

Benet XVI: «El desenvolupament econòmic ha d'orientar-se vers la solidaritat»

■ El Bisbe de Roma visita la diòcesi de Velletri

CIUTAT DEL VATICÀ.— Durant la jornada del 23 de setembre d'enguany, en la seva visita apostòlica a la diòcesi suburbicària de Velletri, el Papa va criticar els excessos del capitalisme i va demanar que els cristians apostin per la lògica del bé comú i de la generositat, i lluitin contra les desigualtats econòmiques davant de la lògica del lucre i de l'èxit material.

Benet XVI va ser cardenal titular de la seu de Velletri quan era prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, des de l'any 1993 fins a la seva elecció al solí pontifici el 19 d'abril del 2005, per això la seva visita a aquesta diòcesi suburbicària tenia un relleu especial. El Sant Pare va celebrar una eucaristia a la plaça de la catedral de Sant Climent de Velletri durant la qual, a propòsit del passatge de l'evangelista de Lluc sobre l'administrador deshonest, va manifestar que la solidaritat ha de prevaler sempre davant de la lògica de l'enriquiment, i que lligar-se excessivament als béns materials i als diners és un impediment per viure en plenitud la nostra vocació a l'amor. Un amor que «fa viure l'Església, i pel fet de ser etern, la fa viure fins a la fi dels temps». La paràbola de Jesús convida, segons Benet XVI, «a una opció que pressuposa una decisió radical, una tensió interior constant. La vida és sempre, de veritat, una tria: entre honestat i deshonestat, entre fidelitat i infidelitat, entre egoisme i altruisme, entre bé i mal». Això implica també que cal escollir «entre la lògica del benefici com a criteri

últim de la nostra actuació i la lògica del compartir i de la solidaritat. Si preval la lògica del lucre, augmenta la desproporció entre pobres i rics, com també l'exploació perjudicial del planeta. Quan, en canvi, preval la lògica del compartir i de la solidaritat, és possible corregir la ruta i orientar-la vers un desenvolupament equilibrat, per al bé comú de tothom». No és una tasca fàcil, ni avui ni ahir, diu el Sant Pare, perquè «la vida del cristià exigeix el coratge d'anar contra corrent, d'estimar com Jesús». Pertal de refusar l'avidesa material i el menyspreu vers els pobres cal obrir el cor a sentiments de generositat autèntica i d'amor vers tothom, cosa que es manifesta a través de la pregària: «Pregar pels altres és un gran gest de caritat», afirma Benet XVI.

Després de la celebració eucarística, el Sant Pare va beneir la columna commemorativa de bronze que li van regalar fa un any cent ciutats bavareses en ocasió del seu viatge apostòlic a Alemanya i dels seus

La visita del Papa va tenir un relleu especial.

80 anys. L'obra de l'escultor bavarès Joseph Michael Neustifter va ser esculpida en dos exemplars: un es troba a Markt am Inn, vila natal del Bisbe de Roma, i l'altra —beneïda a Velletri— és un regal del Papa a la diòcesi de la qual va ser cardenal fins a la seva elecció al pontificat.

Benet XVI va tornar després a la seva residència estiuenca a Castelgandolfo per l'Àngelus. Abans d'aquesta pregària ma-

riana, el Papa va reiterar les paraules de la seva homília a Velletri i va subratllar que els diners, en si, no són «deshonestos», però poden conduir les persones a un «egoisme cec». La riquesa de Jesús, va dir, és paradoxalment la seva pobresa, perquè Ell ens ha enriquit «amb el seu amor, que el va empenyer a donar-se totalment a nosaltres». El Sant Pare va recordar que «la doctrina de l'Església sempre ha sostingut que la distribució equilibrada dels béns és prioritària. El benefici és legítim, en proporció adient, i necessari per al desenvolupament econòmic», però també va recordar l'encíclica Centesimus annus de Joan Pau II, segons la qual, «el capitalisme no és l'únic model vàlid d'organització econòmica». Les dues lògiques econòmiques, la del benefici i la de la distribució equilibrada dels béns, no estan en conflicte entre si, va afirmar el Bisbe de Roma, «sempre que la seva relació sigui ordenada». Per acabar, va recordar la pregària del Magníficat, quan Maria diu: el Senyor «omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res»; aleshores el Papa va demanar que aquestes paraules de la Mare de Déu «ajudin els cristians a fer servir amb saviesa evangèlica, és a dir, amb generosa solidaritat, els béns terrens, i inspiri als governants i als economistes estratègies previsores que afavoreixin l'autèntic progrés de tots els pobles».

Marta Nin

Primera Trobada Mundial de Consagrats Gitanos

CIUTAT DEL VATICÀ.— «Amb Crist al servei del poble gitano» és el lema de la Primera Trobada Mundial de Sacerdots, Diaques, Religiosos i Religioses Gitanos, que va tenir lloc a Roma a la casa de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül entre el 22 i el 25 del mes de setembre d'enguany. La idea de reunir-los va néixer per l'impuls de les *Orientacions per a una Pastoral dels Gitanos*, document publicat pel Pontifici Consell dels Emigrants l'any

2005. En aquest document es proposava la preparació dels gitanos mateixos a tasques pastorals enmig del seu poble i es sol·licitava una pastoral vocacional per facilitar una autèntica *implantatio ecclesiae* en aquest ambient. Més de quaranta consagrats i consagrades gitanos van aprofundir a Roma la seva vocació i missió en l'Església per tal de fer-les més fecundes, en comunió de carismes i en esperit de caritat. Les jornades van ser introduïdes per l'arquebisbe Agostino

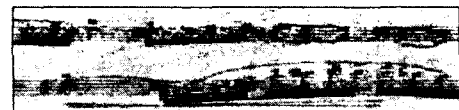
Marchetto, secretari del Pontifici Consell dels Emigrants i per Mons. Novatus Rugambwa, nomenat recentment sotssecretari del mateix dicasteri. El Sant Pare va saludar els participants en aquesta trobada durant la celebració de l'Àngelus del diumenge 23 de setembre a Castelgandolfo. A la tarda del mateix dia els consagrats gitanos van peregrinar fins al santuari del Diví Amor de Roma, on hi ha una capella dedicada al beat Ceferi Giménez Malla, primer gitano elevat

als altars l'any 1997. Arreu del món hi ha a prop de 36 milions de gitanos. Es calcula que uns 18 milions viuen a l'Índia, terra nadiua d'aquesta població. A Europa en viuen entre 9 i 12 milions, sobretot a l'est del continent. Els gitanos es constitueixen en diferents grups o ètnies: rom, sinti, manousche, kalé, yéniches i xoraxané. Els gitanos consagrats són un centenar. A l'Índia n'hi ha vint. A Hongria, Eslovàquia, Espanya, França, Romania i Itàlia viu la resta. (M.N.)

Consens en el nomenament del bisbe de Pequín

CIUTAT DEL VATICÀ.— El desig de reconciliació entre els catòlics xinesos que, a finals de maig, Benet XVI va expressar en la seva carta a la comunitat catòlica d'aquest país asiàtic sembla que comença a fer-se realitat. Per primer cop en la història de la República Popular de la Xina, el nomenament d'un bisbe té el consens tant de la Santa Seu com de l'Associació Catòlica Patriòtica, l'organisme governamental que Mao Zedong va instituir l'any 1951 per tal que l'Església no defugís el control de l'autoritat comunista. El Papa ha aprovat no només l'ordenació episcopal de Giuseppe Li Shan per al bisbat de Pequín, sinó també la de Paolo Xao Zejiang com a arquebisbe coadjutor de Kweyang. Segons informa *L'Osservatore Romano*, tots dos sacerdots estan en comunió amb el Bisbe de Roma i van ser indicats a la Santa Seu per les

respectives comunitats locals com a «dignes i idonis». El diari de la Santa Seu afirma que «les comunitats catòliques de Guiyang i Pequín, en tenir notícia de la comunió concedida pel Papa a Mons. Xao i a Mons. Li, s'han aplegat amb festa al voltant dels nous pastors, mentre que ha sabut molt greu la participació en el ritu sacramental d'algun bisbe que no està en comunió amb la Santa Seu». Segons informa l'agència Asia News, en la seva primera missa com a nou arquebisbe de Pequín a l'antiga església de Sant Salvador, Mons. Li Shan va començar la celebració dient: «Vull donar les gràcies al Papa», i amb aquestes poques paraules va dissipar els dubtes que encara tenien alguns fidels de Pequín sobre la licitud de la seva ordenació. Mons. Li va prometre que aniria visitant totes les parròquies de la diòcesi, en la qual hi ha 50.000 catòlics. (M.N.)

La música del darrer adéu

Música per a funerals

cerimònies religioses i laiques

maitemer.produccions

maite.mer@telefonica.net

Telf. 676.930.024

Espanya

Santiago prepara l'Any Sant Compostel·là 2010

■ Les celebracions penitencials rebran una atenció especial

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— L'arquebisbe de Santiago, Julián Barrio, ha mantingut una primera reunió amb els canonges José M. Díaz, Juan Filgueiras, Jenaro Cebrián, Víctor Maroño i Salvador Domato per preparar el pròxim Any Sant Compostel·là 2010.

De cara a la diòcesi es tracta d'actualitzar els programes d'anys sants anteriors: peregrinacions dels diferents arxiprestats precedides de campanyes preparatòries que suposin una mobilització pastoral durant l'any 2009.

La convocatòria universal la farà el mateix arquebisbe, que s'adreçarà a les conferències episcopals dels diversos països, especialment els d'Europa i Amèrica. Es farà també una crida àmpliament informativa a tots els centres de caràcter xacobeu, comptant especialment amb l'arxiconfraria de l'apòstol i amb altres entitats relacionades amb el Camí de Santiago. En aquest context hi ha confirmada la col·laboració de l'Opera Romana dei Peregrinaggi, molt rica en experiències d'aquesta mena.

En la programació pastoral es preveu la confecció d'un calendari litúrgic, atent a les celebracions diàries i a les solemnitats especials que jalonen l'Any Sant. Així, es compondran nous textos litúrgics per a diferents misses votives de l'apòstol sant Jaume: per a pelegrins en general, per a caminants, per a joves, per a malalts, etc. L'experiència demostra que no ha d'haver-hi una missa única «del pelegrí», sinó diverses al llarg del dia i amb la mateixa solemnitat. S'espera comptar, a més, amb nous cants, buscant la col·laboració de poetes i músics de prestigi.

L'Església prestarà especial atenció a les celebracions penitencials, amb la presència de confessors en diferents idiomes, i s'incrementarà així el nombre dels actuals.

Els convenis entre el Capítol de la Catedral i la Fundació Barrié de la Maza

la 2010. Aquesta reunió ha estat de tarannà pragmàtic: actes litúrgics, disposició dels espais catedralicis, serveis d'ordre, atenció als pelegrins, anuncis de caràcter universal, convocatòria especial per a les parròquies de l'arxidiòcesi de Santiago, exposicions i congressos.

El Pòrtic de la Glòria estarà restaurat a finals del 2009.

asseguren que la restauració del Pòrtic de la Glòria i de les pintures de les voltes de la Capella Major estaran enllestides a finals de l'any 2009.

S'han iniciat estudis per remodelar el conjunt d'altar, ambó i seu arquebisbal presidencial, mirant de superar l'evident provisionalitat actual. Es projecta, sobretot, un nou altar que sigui una esplendorosa creació artística del segle XXI perfectament d'acord amb l'àmbit catedralic. Aquest altar serà costejat íntegrament amb les aportacions modestes de capellans i fidels de la diòcesi de Santiago.

Així mateix, també està en estudi una

nova il·luminació del claustre de la catedral pensant sobretot en les vetlles per a pelegrins a partir de les 21.00.

En diàleg amb la Direcció General de Turisme, la Direcció General de Patrimoni i la Regidoria de Turisme de Santiago, es recaptaran ajudes per al servei d'ordre dins de la catedral i els possibles usos religiosos de la plaça de la Quintana.

El 2009 se celebrarà un gran Congrés Internacional de Santuaris, de caràcter litúrgicopastoral, i s'abordarà la problemàtica del binomi peregrinació i turisme.

Coincidint amb la restauració del Pòrtic de la Glòria i en col·laboració amb la Fundació Barrié es programa la celebració d'un Congrés interdisciplinari sobre el Pòrtic i una exposició paral·lela sobre els pòrtics a l'Europa medieval.

Entre les exposicions que se succeiran al llarg de l'Any Sant figuren, a més: *Els armenis i Santiago*, *Els papes i Santiago*, *La col·lecció pictòria de la catedral* i *Els teixits rics de la catedral*.

Finalment, i tenint en compte l'actualitat ecumènica que ha assolit el Camí de Santiago, han començat a fer-se passos per a un agermanament entre el patriarcat armeni de Jerusalem —posseïdor de l'indret del martiri de l'apòstol— i l'arquebisbat de Santiago. També es projecta un agermanament semblant amb el patriarcat ortodox de Constantinoble, del qual depèn el santuari dedicat a sant Joan evangelista, germà de sant Jaume, a l'illa de Patmos. (C.C.)

Jornades de la Confer sobre Pastoral Juvenil Vocacional

MADRID.— Amb el títol *Gestar i cuidar espais vocacionals*, se celebraran a Madrid les 37 Jornades Nacionals de Pastoral Juvenil Vocacional, que organitza la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer). Aquesta trobada, que es desenvoluparà del 12 al 14 d'octubre, se celebrarà al col·legi Mare de Déu del Record de Madrid. Convertides ja en una cita de referència per als agents de pastoral i educadors en la fe —cada any hi participen més de mil—, les jornades proposen un itinerari geogràfic bíblic com a referència per a l'acció pastoral avui i, més en concret, per a l'animació vocacional dels joves.

Ain Karen, el lloc de la visitació, donarà peu a la conferència *De l'esterilitat a la fecunditat*, que impartirà Mariola López, religiosa del Sagrat Cor. Des de Canà, el claretià Pedro Belderrain, reflexionarà sobre el pas *De la vellesa a la novetat*. El germà Emile, de la Comunitat de Taizé, parlarà de Siquén com el viatge *Del dubte a la confiança*. Jerusalem, en canvi, serà el punt de partida per a la ponència del laic Pedro José Gómez, que parlarà *De l'amistat a la fraternitat*. La darrera de les ponències, a càrrec del salesià José Luis Moral, se centrarà en Galilea i proposarà el viatge *De l'apatia a la passió*.

També hi ha prevista la celebració d'un panell d'experiències on es presentaran algunes iniciatives per convertir en espais vocacionals la vida diocesana, la litúrgia, la família o l'acció social. (Ivicon)

Acte acadèmic amb motiu de la beatificació de 498 màrtirs

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha organitzat a Roma, per al divendres 5 d'octubre a les 18.00, un acte acadèmic amb motiu de la beatificació de 498 màrtirs del segle XX a Espanya, que tindrà lloc el 28 d'octubre. Amb el títol *El segle dels màrtirs i la persecució religiosa a Espanya (1934-1939)*, hi intervindran el professor Andrea Riccardi, president de la Comunitat de Sant Egidi i autor del llibre *El siglo de los mártires*; Mons. Vicente Cárceles Ortí, estudiós de la història de l'Església a Espanya, i el P. Juan Antonio Martínez Camino, secretari general de la CEE, que presentarà a Roma el llibre *Quiénes son y de dónde vienen. 498 mártires del siglo XX en España*, editat per EDICE amb motiu de la beatificació i que compta en les seves pàgines amb les fotografies i les biografies dels 498 futurs beats, així com la seva relació amb les diòcesis espanyoles. L'acte se celebrarà a l'Aula Magna del Pontifici Institut Agustinià (Via Paolo VI, 25) i l'entrada és lliure. (SIC)

Reelegida la superiora general de l'Institut Catequista Dolores Sopeña

MADRID.— La religiosa espanyola Rosa M. Hermosa Martínez, natural de Palència, ha estat reelegida superiora general de l'Institut Catequista Dolores Sopeña, en el marc del XIX Capítol General que l'institut ha celebrat a Azpeitia (Guipúscoa). El Capítol General va tenir com a lema «Des del cor de l'Església,

sempre pregant, estimant i treballant per la salvació del món». Aquesta assemblea va coincidir amb la commemoració del primer centenari de l'aprovació pontifícia de l'Institut i les seves constitucions per Pius X, el 21 de novembre del 1907.

L'Institut té com a missió la promoció i l'evangelització del món del treball, espe-

cialment entre els més allunyats de Déu i de l'Església; treballa també per crear relacions humanes més frateres entre tots els homes, mirant de superar les distàncies que els separen i fent que s'estimin com a fills d'un mateix Pare. És present a l'Estat espanyol, Itàlia, Argentina, Xile, l'Equador, Colòmbia, Mèxic, la República Dominicana i Cuba. Du a terme la missió juntament amb laics que comparteixen l'espiritualitat i la missió del carisma Sopeña. Entre les seves respostes apostòliques destaquen la feina que fan a través dels seus centres d'educació de persones adultes, escoles tècnico professionals i diverses accions pastorals (Pastoral Rural, Pastoral Penitenciària, col·laboració parroquial, col·laboració en les pastorals diocesanes i cases d'espiritualitat). (Ivicon)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans **persones** grans

Descobreix nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Espanya

Les Càritas de l'Àfrica subsahariana llencen plans d'emergència

MADRID.— Les Càritas nacionals de diversos països de l'Àfrica subsahariana han llençat en els darrers dies diverses crides especials d'ajuda humanitària per donar suport a les operacions d'emergència que han posat en marxa per atendre els damnificats de les

inundacions que han assotat bona part de la regió, des de la costa de l'Atlàntic fins a l'Índic. Es calcula que més d'un milió i mig de persones han perdut casa seva a Mauritània, Burkina Faso, Togo, Ghana, Etiòpia, Uganda, R. D. Congo i Kenya.

A Uganda, on les inundacions han afectat unes 300.000 persones, Càritas local ha fet una crida d'1.600.000 dòlars per finançar un programa d'ajuda d'emergència de sis mesos de durada que permeti garantir l'aliment, l'abric i l'atenció mèdica a una població de 20.000 persones acollides als camps de desplaçats d'Amuria i Katakwi, a la part oriental del país. Per a molts damnificats, aquesta és la segona vegada que es veuen obligats a abandonar casa seva, després d'haver fugit de la violència i de la inseguretat que assoten el nord d'Uganda. «La nostra organització està obligada a respondre a tot aquest patiment humà», ha assenyalat Vincent Sebukyu, un dels responsables de Càritas Uganda, que explica que han estat les pitjors inundacions des del 1972. «Els

Els habitants de les zones afectades necessiten ajuda urgent.

habitants de les zones afectades depenen de les collites de cereals per sobreviure, però les pluges han arrossegat els sembrats i la majoria dels terrenys estan anegats.»

A Ghana, les inundacions han originat el desplaçament de 250.000 persones, a

més de provocar la pèrdua de milers d'hectàrees de terres de llaurada i danys importants en les infraestructures. Càritas ghanesa ha llençat una crida especial d'ajuda per valors de 250.000 dòlars per fer front a un programa d'assistència humanitària per a 40.000 damnificats durant un mes. Per la seva part, Càritas Mauritània ha enviat un equip d'experts a les zones afectades per les inundacions amb l'objectiu d'avaluar-ne les necessitats més urgents i posar a punt en les pròximes setmanes un pla global de postemergència, amb un cost que en la primera fase podria rondar els 300.000 euros. Càritas espanyola avalua cadascuna d'aquestes peticions d'ajuda per tal de donar-hi resposta urgent a partir dels seus fons d'emergència. (C.C.)

SUDAN

Els bisbes demanen pau per a Darfur i els Grans Llacs

DARFUR.— El deteriorament de les condicions de seguretat a la Banya d'Àfrica i a la regió central dels Grans Llacs preocupa els bisbes de l'Àfrica oriental, que en un document fan una crida «a la pau i a la reconciliació». Particularment commoguts per la situació de la població civil de Darfur, els prelats d'Amacea (Associació de les Conferències Episcopals de l'Àfrica Oriental) manifesten la seva «solidaritat» i recomanen una «resolució pacífica, també mitjançant l'impuls de la Unió Africana, de l'ONU i de la comunitat internacional». A la regió dels Grans Llacs, les tensions a la frontera oriental de la República Democràtica del Congo, limítrofa amb Rwanda, Burundi i Uganda, han portat a nous enfrontaments que tenen greus repercussions sobre la gent. Amacea aplega els bisbes d'Eritrea, Etiòpia, Malawi, Kenya, Tanzània, el Sudan, Uganda, Zàmbia i, com a membres afiliats, Somàlia i Djibouti, i està presidida per Mons. Paul K. Bakyenga, arquebisbe de Mbarara, a Uganda. (Misna)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

Encetem aquesta nova acció per seguir informant de la gran tasca que realitzen els nostres missioners i com n'és, d'important, per a ells, rebre el setmanari.

Publiquem noms de missioners que encara no el reben.

Si us plau, apadrineu un missioner/a, cap missioner sense Catalunya Cristiana. Penseu que els farà un gran bé, tant a ells com a les seves comunitats. Ompliu la butlleta adjunta.

Germana
Montserrat Dausà i Plans
SENEGAL

Pare
Jesús Torres i Nalda
ZÀMBIA

Germana
Mercè Flö i Azcué
MOÇAMBIC

Pare
Agustí De Goytisolo i Coll
BURKINA FASO

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

O P I N I Ó

Reflexions sobre la recent aprovació del motu proprio «Summorum pontificum»

Missa de cara al poble o de cara a Déu?

Fa uns dies un bon amic (sacerdot molt culte i doctor en Teologia) em va manifestar la seva satisfacció pel recent *motu proprio Summorum pontificum* que reobre la possibilitat de fer servir els llibres litúrgics d'abans de la reforma post-conciliar. «Que es pugui celebrar l'Eucaristia tant de cara al poble com de cara a Déu —em deia satisfet— és un signe de llibertat i de comprensió del Papa cap a determinats cristians que se senten inclinats a utilitzar uns llibres que van alimentar durant segles la pietat de molts batejats.»

Em va alegrar que parlés del document papal, no dient que permetés «celebrar en llatí», com tants altres han anat repetint (sempre ha estat permès fer servir aquesta llengua), sinó que la nova permissió es referia simplement a la possibilitat d'utilitzar uns rituals i formularis substituïts des dels anys 70 per uns altres de promulgats per Pau VI, per determinació del Vaticà II.

Això no obstant, crec que va caure en un equivoc freqüent. Les dues possibilitats, ara permeses pel Papa, no són les de

«celebrar de cara al poble o de cara a Déu», sinó la de fer servir, amb certes restriccions, tant els llibres promulgats abans o després del Vaticà II. Aquesta determinació papal la fa Benet XVI mogut sobretot, segons diu ell mateix, pel desig d'acostar a la plena comunió amb l'Església uns germans que se senten més propers a la pietat dels anteriors ritus i textos, vol que se sentin possibilitats d'utilitzar, sense trencar la comunió, unes maneres de celebrar que ells estimen especialment. Això és molt diferent de celebrar l'Eucaristia «de cara al poble o de cara a Déu».

Però cal afirmar sense embuts que l'Eucaristia és «sempre i radicalment de cara a Déu». Tant si qui la presideix mostra el seu rostre i fins i tot apareix davant dels fidels realitzant «visiblement» algunes de les accions que Crist va llegar a la seva Església (partir el pa, repetir algunes paraules del Senyor...) com si l'assemblea no pot contemplar aquests gestos, el celebrant celebra «de cara a Déu» perquè el poble, en contemplar-hi Crist, únic sacerdot i cap de l'Església, se situa també amb

més facilitat «de cara a Déu». Tant Crist-home com el seu poble celebren l'Eucaristia que fa present el sacrifici de la mort i resurrecció del Senyor oferint el sacrifici «a Déu i de cara a Déu». Si, al contrari, qui presideix se situa en la mateixa posició que l'assemblea (que equívocament s'anomena «missa d'esquena al poble»), el sacerdot continua com a imatge de Crist, encara que amb un matís una mica diferent: físicament apareix més aviat com a cap d'una assemblea (d'una processó) que s'adreça a Déu, Pare i Senyor de Crist. Podríem dir que la posició de total l'assemblea —sacerdot i fidels— en una mateixa direcció manifesta l'orientació de Jesús amb el seu poble buscant el rostre de Déu i quan, al contrari, el sacerdot, també com a imatge de Crist, es col·loca davant del poble, manifesta el rostre del Fill perquè el poble, en contemplar les accions de Crist, se senti unit al seu Cap i Senyor i tributi el seu culte al Pare comú.

La reforma del Vaticà II

Que la missa sempre és de «cara a Déu» ho trasllueixen inequívocament moltes pregàries litúrgiques (sobretot la Pregària eucarística), tant si qui presideix les recita de manera que l'assemblea li vegi el rostre, com si la seva posició física és la mateixa que la de la resta de fidels. El sacerdot en un cas i en l'altre diu, per exemple, a Déu: «En veritat és just i necessari... que us donem gràcies», «Sou realment Sant, Senyor», «Oh Pare». Totes aquestes pregàries el celebrant les diu tant si els fidels en veuen el rostre com si el sacerdot les recita orientat com la resta dels participants. Amb el nou document l'únic que varia és la possibilitat de fer servir llibres preconciars, possibilitat extraordinària, ara una mica més àmplia, però sense oblidar que «ordinàriament» els textos continuaran sent els enriquits per decret del Vaticà II. En principi, doncs, no s'ha d'oblidar la doctrina del Vaticà II (que convé recordar que no es va referir mai explícitament a la missa «de cara o d'esquena al poble»). El que sí que va decretar el Vaticà II és que hi hagués una reforma de textos i ritus «perquè s'expressessin amb més claredat les coses santes que significaven» (Sacr. Conc. 21).

Celebrar de cara al poble o de cara a l'absis és una possibilitat que també admet el missal de Pau VI.

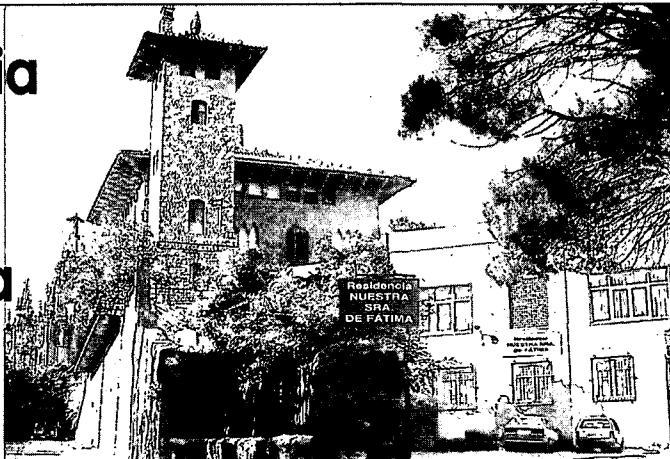
En aquest context, els fidels opinen generalment «més clar» que l'assemblea vegi els gestos que el celebrant fa com a imatge del Senyor. En referir-se a l'altar, el Vaticà II només diu que: «Es revisi com més aviat millor les coses externes pertanyents al culte sagrat, sobretot la forma i la construcció dels altars...» El mateix Concili, per tant, no té cap referència sobre l'altar de cara o d'esquena als fidels. Només més tard, en començar la reforma, es va donar la possibilitat (i fins i tot, en alguns elements, la recomanació) de situar el celebrant a l'altar de cara als fidels. Ara, Benet XVI simplement estableix que els llibres utilitzats en la litúrgia siguin o els postconciliaris com a ritu ordinari o els llibres anteriors com a ritu extraordinari. I amb referència concreta a la situació de l'altar, tant el missal de sant Pius V-Joan XXIII (*Ritus servandus* V, 3) com el de Pau VI ofereixen explícitament la possibilitat de celebrar de cara al poble o de cara a l'absis.

Del sacerdot es demana, això sí, que sempre, sobretot durant la Pregària eucarística, celebri de cara a Déu i no estigui mirant contínuament l'assemblea ni faci llargues i continuades monicions (la Santa Seu va prohibir fa uns anys fer monicions durant la Pregària eucarística). El ministre, amb la seva actitud orant «de cara a Déu», ha de ser sempre ferment de pregària per al poble que el contempla, sobretot si els fidels li veuen el rostre (en les misses anomenades «de cara al poble»).

Pere Farnés

Canonge emèrit de la catedral de Barcelona

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

**FUNDACIÓ B. NOSTRA
SENYORA DE FÀTIMA**
Carretera de Vallvidrera a
Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra
fatima.org

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Pastoral vocacional entusiasmada

Europa té un problema de manca de vocacions sacerdotals suficients. El Papa, en el seu recent document sobre el nostre continent, fa esment de la «preocupant escassetat de seminaristes sobretot a l'Europa occidental», i demana que tots es comprometin en una adequada pastoral de vocacions.

El Concili Provincial Tarraconense de l'any 1995 va prendre's molt seriosament la pastoral vocacional. Les resolucions conciliars sobre aquesta temàtica comencen demanant a tothom que dugui «a terme una pastoral vocacional entusiasmada». L'esperit racionalista i pràctic en general no s'avé amb l'entusiasme. Per això, el mateix Concili diu que «hi ha d'haver un canvi d'actitud en els cristians adults i també en els joves, i un canvi de clima en les comunitats eclesials que faci possible una pastoral vocacional entusiasmada».

L'hivern vocacional ha suscitat un gran per què? Tanmateix cal partir sempre de la vocació cristiana com a tal. És en el si de la vocació baptismal que sorgeixen les altres vocacions, com la sacerdotal, ja que una vida

lliurada a Déu amb generositat és el camí més propici per escoltar i discernir la crida que el Senyor pugui fer a un noi, a un jove o a un adult per ser capellà.

Una de les dificultats principals en la pastoral vocacional es troba en el dèficit que hi ha avui d'una autèntica iniciació cristiana i d'una vida coherent amb l'evangeli. Per això, la manca de vocacions sacerdotals suficients és com un iceberg que posa de manifest la realitat de la vida cristiana dels adolescents, joves i adults.

En la meua recent carta pastoral *Les vocacions sacerdotals*, do de Déu exposo que el ministeri dels preveres és indispensable en el poble de Déu. L'experiència mostra que vocacions sacerdotals i vocacions de laics segueixen el mateix camí ascendent o descendent, com un líquid en vasos comunicants. Com més es desenvolupa l'apostolat dels laics més fortament es percep la necessitat de sacerdots ben formats. L'estímul que ve del Concili Vaticà II per la participació laical és comprensible i eficaç només en una Església que promogui també el ministeri ordenat i continuï creient

fermament en la gràcia de la vocació al celibat i al presbiterat.

Les vocacions sacerdotals són un do de Déu. Tanmateix tota la comunitat cristiana té la responsabilitat de demanar aquest do amb la pregària. Ho diu clarament el Concili Provincial Tarraconense: «Tota l'Església diocesana ha de fer seva la tasca de promoure vocacions, tant a la vida sacerdotal com a la vida consagrada.» Cap cristià no pot oblidar l'encàrrec de Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors.»

És possible el desplegament harmoniós d'una vocació al sacerdoci sense l'experiència d'una comunitat cristiana? Els joves necessiten una comunitat cristiana que celebri amb goig la fe i doni testimoni amb esperança del seu amor; una comunitat que valori el ministeri presbiteral com un bé indispensable i un do preuat de Déu al seu poble; una comunitat que aculli els joves, els estimi i acompanyi, i que sigui capaç de suggerir a alguns d'ells la possible crida de Déu a ser sacerdots.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La celebració del Misteri cristià

Havent acabat el comentari de la primera part del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica sobre la fe, ens endinsem ara en la segona part, que està centrada en la celebració del Misteri cristià, allò que anomenem habitualment *litúrgia*.

Penso que tots ens hem emocionat un moment o altre davant la bellesa i la riquesa de símbols de les cerimònies litúrgiques. En acabar alguna d'aquestes celebracions és freqüent sentir el comentari que ha estat molt bonica, i és que la bellesa és un dels atributs divins, i per això és lògic que la litúrgia sigui bonica i «ens entri pels ulls». El baptisme, l'ordenació, la litúrgia del triduum pasqual, en fi, totes les cerimònies litúrgiques, tant les més solemnes com aquelles més freqüents, són el fruit de molts segles de pregària. D'altra banda necessitem signes, imatges, per poder conèixer les realitats humanes i també les sobrenaturals. Per això hem d'agrar a

Déu que hagi volgut acompanyar la comunicació de la gràcia que ens santifica amb uns signes —paraules, gestos, elements materials— que ens manifesten les realitats sobrenaturals que celebrem.

La paraula *litúrgia* vol dir «servei en favor dels homes». En la tradició cristiana això vol dir que el poble de Déu participa en la seva obra. L'Església celebra el Misteri de Crist en la litúrgia, i en ella no sols es manifesta, sinó que es realitza la santificació dels homes i es dona un culte digne a Déu. Per tant, quan ens referim a la litúrgia no hem de pensar solament en cerimònies o ritus, quedant-nos en l'element més formal o extern; són accions sagrades —l'acció sagrada per excel·lència— i constitueixen alhora el cim vers on tendeix l'acció de l'Església i la font d'on brolla la seva força vital.

La Tradició comuna d'Orient i d'Occident anomena

economia sacramental aquells actes que consisteixen a comunicar els fruits de la redempció de Crist, per mitjà de la celebració dels sacraments de l'Església, sobretot de l'eucaristia. Per tant, els nostres temps, mentre esperem la vinguda de Crist, són temps marcats per l'acció sacramental, per la dispensació dels sacraments que donen vida als cristians.

Tots hem estat testimonis aquests mesos del que els mitjans de comunicació han dit referent a la litúrgia amb motiu de les decisions del Sant Pare pel que fa a la celebració de la santa missa. S'han dit i escrit coses encertades i d'altres de desafortunades, fruit, gairebé sempre, del desconeixement de la realitat. Tant de bo que aquests breus comentaris setmanals serveixin per a aclarir una mica allò que toca l'essència del viure de l'Església: la celebració del Misteri de Crist que dona vida als homes per mitjà de l'acció litúrgica.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb

www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Blanca Roca i Juan Luis Salinas
Delegats diocesans de Família i Vida de Lleida

La família: element per assolir la remissió

El 24 de setembre va ser la Mercè, una advocació mariana entranyable, molt d'aquesta terra, símbol de la necessitat d'ocupar-se pels captius i de l'acció conjunta del rei i l'Església per alliberar els membres del seu poble que pateixen sota la subjugació de qualsevol element distorsionant.

Si ho mirem, alliberació dels lligams d'aquells que, llavors, havien estat capturats i, pels patiments i el tracte humiliant, sentien com perillava la seva fe. Captius, abans dels sarraïns, o dels turcs, o dels corsaris que abarrotaaven el Mediterrani..., ara de la droga, la corrupció, la maledicència, el desordre, l'obsessió pel plaer o el poder, la cobdícia, la manca de fortaleza davant les contrarietats..., lligams captivadors que, ara, ens presenta la societat i ens fa capgirar el cap allunyant-nos de la capacitat de ser persona, de la realitat humana que ens fa ser imatge i semblança de Déu perquè, justament, ens allunyen de la capacitat de poder estimar.

Mare de Déu de la Mercè, ara, 789 anys després que s'aparegués als fundadors d'aquell orde de laics que estaven disposats a canviar-se pels captius que restaven allunyats de la llum..., ens trobem una societat corcada on les presons són enmig nostre, moltes vegades les mateixes persones que hi ha entre nosaltres, aterrides per l'abandó, gelades per relacions plenes de fredor, maltractades per la incertesa i humiliades per la precarietat de tot allò que els envolta... atrapats, tots, per les lligadures de la frivolitat del vici, de la desestructuració, de la corrupció, de l'anor-

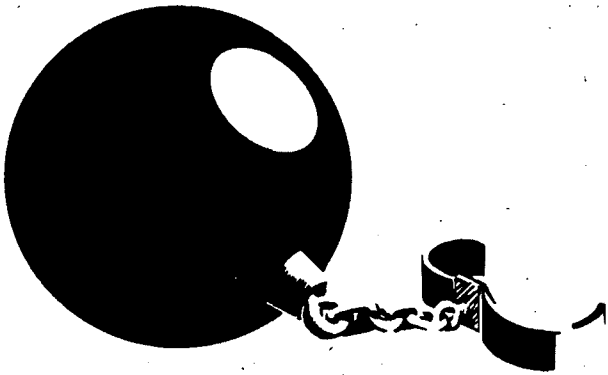
reament de l'altre, del trepitjar sense fi, de la injustícia, de l'atur, dels que els han volgut fer ningú o res...

La Mercè es dedica avui, com abans, a alliberar-nos d'allò que ens lliga, i, com abans, compta amb l'Orde Mercedari. Amb tot, però, caldria considerar un fenomen que potser és nou i que caldria remarcar i expandir: la família apareix com a element i eina de remissió, d'acollida, d'alliberament..., d'aquells membres seus que han estat abandonats, trepitjats, oblidats després que els altres, els seus *amigots*, els abandonessin en no treure cap més suc d'ells. És llavors quan la família fa realitat i vida en el món

d'avui aquella expressió de Jesús quan va dir: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè era a la presó, i vinguéreu a veure'm (...) Us ho asseguro: tot allò que feïeu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fe-

ieu» (Mt 25,36-40).

Trencar els cadenats, obrir les manilles..., els presos i els que han tocat fons i s'han vist, tots ells, abandonats de tothom, ho diuen sense embuts: només han trobat suport per poder tirar endavant en aquelles persones que els han donat estima... i gairebé sempre ha estat la família la que els ha acollit i on ells han pogut veure una petita espurna de llum en el seu pou, essent ella, la família, la més viva imatge de la Mare de Déu de la Mercè estirant els braços vers ells en una realitat d'acolliment que els ha salvat, ajudant-los a recuperar, com a mínim, la pau interior dins la desfeta.

Naja

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«No podem viure sense el diumenge»

El papa Benet XVI, en una audiència recent dels dimecres, va insistir en la importància del Diumenge o Dia del Senyor amb aquestes paraules: «Si el cristià abandona el diumenge, renuncia a la cultura pròpia.» Una frase que fa pensar. Què vol dir exactament el nostre Sant Pare?

El Pontífex va recordar el grup dels quaranta-nou cristians d'Abitene, prop de Tunis, que foren màrtirs per causa de la seva assistència a l'Eucaristia. Afrontaren la mort per causa de la missa dominical. Aquests cristians, detinguts en plena celebració dominical, l'any 304, foren interrogats per haver transgredit la llei. Un d'ells, anomenat Emèrit, va respondre: «No podem viure sense l'àpat del Senyor.» Prou sabien que la seva vida cristiana i el seu testimoniatge brollaven de la font de l'Eucaristia de cada diumenge. I eren conscients que la necessitaven per bastir tant la vida social com la laboral i la familiar.

Hi ha, en la història de les nacions, altres màrtirs per haver estat sorpresos en una celebració de la missa. Un catòlic xinès m'explicava, no fa gaire temps, com els cristians havien de celebrar clandestinament l'Eucaristia. I com posaven en perill avui dia la seva vida. La seva narració em féu pensar en el temps de les catacumbes.

Impressiona la fermesa dels d'Abitene: «Sense el Senyor i sense el seu Dia no podem viure.» Quin sentit tan vital i realista per a uns fidels que coneixien la seva feblesa i que sabien de cor aquelles paraules del Crist: «Sense mi no podeu fer res!» La missa era per a ells una necessitat vital. No podien imaginar-se un Diumenge sense missa.

El Sant Pare afegia que la frase dels màrtirs «avui encara tenia validesa» i que, «també nosaltres, cristians del dos mil, no podem viure sense el Diumenge: un dia que dona sentit al treball i al repòs, actualitza el sentit de la creació i de la redempció, expressa el valor de la llibertat i del servei al proïsme... tot això és el Diumenge: és més que un precepte!»

Benet XVI encara va afegir: «Si les poblacions hereves d'una antiga civilització cristiana abandonen aquest significat i deixen que el Diumenge quedi reduït "al cap de setmana" o a una ocasió per als interessos mundans i comercials, vol dir que han decidit renunciar a la pròpia cultura.»

El text papal és profund i mereix tant una meditació com un desvetllament espiritual per valorar el diumenge, el Dia del Senyor.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Les set espècies

D'un temps ençà hem emprès, dos biòlegs i jo, la tasca de fer un llibre el contingut del qual és de les espècies animals i vegetals que s'esmenten a la Bíblia. Als lectors habituals no us estranyarà, ja que fa anys que m'hi dedico. El text revelat es refereix a uns éssers vius que no sempre coneixem bé i d'aquí que el missatge que pretenen transmetre, de vegades, no sigui gaire clar. A vegades desconexim amb exactitud a què es refereixen i, en aquests casos, cal advertir-ho. Des de sempre vull que la Paraula de Déu sigui coneguda i apreciada, espero que el volum iniciat hi ajudi. Explicant episodis amb fluïdesa i intentant que els continguts resultin atractius, crec que és una bona manera d'estimular la lectura directa. D'altra banda, la col·laboració de científics que amb honradesa avalin, expliquin i ensenyin els detalls dels éssers vius esmentats a la Bíblia, pot resultar una aportació útil als mateixos autors que, des de la seva especialització en textos, exegesi s'anomena aquesta tasca, desconexim de vegades, detalls d'ordre biològic. Els meus lectors, doncs, us tornareu a trobar articles semblants als que he anat publicant, reflex d'aquest projecte.

A l'israelita, esclau a Egipte, posteriorment fugitiu pel desert, se li havia dit i repetit que tindria una terra que donava llet i mel. Dit d'una altra manera, uns territoris on el bestiar podria pasturar i prosperar. La mel, aleshores no es coneixien els ruscós, era una mostra que el país no era pobre en recursos. Quan investiguem la riquesa que té un territori, sempre pensem en el petroli o en els minerals que pot tenir. Si pensem en els camps, imaginem que, per ser pròspers, cal que els fruits resultin aptes per a l'exportació a altres països. És la nostra manera d'apreciar i precisar. El Deuteronomi (8,7-8) parla d'altres fruits. Afirmar que la terra promesa dona al fidel olives, figues, dàtils, blat, ordi i raïm. És això el que nosaltres ambicionàrem? I al contrari, no imaginem que podríem viure sense? No obstant això, cal reconèixer el valor que tenien per a aquella gent. Amb l'ordi es feia el pa que menjaven cada dia. El blat era el cereal de luxe, per a les festes i les ofrenes a Déu. L'oli d'oliva era un condiment i un ungüent medicinal. La magrana era una de les bel·leses supremes que podien contemplar, per això molts dels ornaments s'hi inspiraven. La figuera és un arbre capaç de viure sobriament i proporcionar dues collites, i endolcir el paladar. El dàtil era el preuat fruit de la palmera, fita que assenyalava humitats indispensables per al caminant del desert i de gust exquisit. L'apreci que tenien per les figues i el dàtil s'entén, ja que el sucre no existia. Del raïm sortia el vi que alegrava la vida. Aquestes espècies o classes, anomenades de les dues maneres, constituïen per tradició legítima objecte de regals, de les primícies, ofertes a Déu al temple. Gent roïna va introduir l'obligació d'altres plantes de valor ínfim, a la vega da que oblidava ensenyar deures religiosos més importants. El Senyor Jesús fustiga aquests fets.

El somni del jueu i la promesa divina era que cada família tingués una caseta amb vinyes i una figuera. Són més feliços els homes d'avui, propietaris d'un xalet amb grans salons, molta gespa al voltant i amb un tot terreny, a més del monovolum, al garatge?

Finestra a la vida

Victòria Molins. S.A.J.

Dues Esglésies?

Les lectures d'aquest cicle litúrgic, i d'una manera especial, les últimes, amb l'evangeli de Lluc parlant de comprensió, de misericòrdia i de paciència, m'han fent pensar en la nostra Església i les nostres esglésies. Sí, parlo en plural perquè així ho feia també sant Pau quan es dirigia a les comunitats cristianes dels diferents llocs. L'església de Roma, l'església de Corint, de Colosses... I és que les diferències dels llocs on els cristians es reunien a l'entorn de la Paraula i la fracció del Pa, eren tan grans com les que hi pot haver entre les comunitats actuals. Això, que és una riquesa, pot arribar a ser un dels entrebancs més grans per a la credibilitat dels nostres joves.

Penso que ens hauríem de preguntar més sovint què passa, què fa que l'Església com a institució tingui avui dia tants problemes de credibilitat.

Recordo que, quan jo era jove, les paraules de Machado que, potser em van impressionar molt més quan les vaig sentir cantar a Joan Manel Serrat que quan les llegia en el llibre de literatura, m'obriren els ulls d'alguns problemes que, per les circumstàncies polítiques del moment, jo no acabava d'entendre. Em refereixo a aquells versets de les «dues Espanyes»: «Espanolito que vienes / al mundo, te guarde Dios. / Una de las dos Españas / ha de helarte el corazón.»

I és que a vegades em pregunto si, a més de dues Espanyes, podem parlar de dues Esglésies.

El pitjor és que també arribi a congelar el cor d'alguns joves o adults d'una d'aquestes dues Esglésies.

Potser pot il·lustrar el que dic un cas que jo no vaig viure, però que escandalitzà

un jove que m'ho va explicar.

Un mossèn va celebrar una Eucaristia amb motiu d'una commemoració familiar. Com acostumava a fer al seu poble (o a la seva església), va sortir a l'altar amb una alba d'aquestes mig monacals, amb caputxa inclosa, i la seva estola al coll.

La senzillesa del mossèn al comentari de la paraula, la naturalitat d'alguns aclariments, el cànon amb certa adaptació per fer-lo més entenedor als assistents, alguns una mica llunyans al culte, va fer d'aquella Eucaristia una veritable catequesi i una oportunitat ben aprofitada per donar una imatge propera i evangèlica dels creients.

Però, es veu que hi ha qui dona més importància a qüestions a les quals — n'estic cada vegada més segura com més llegeixo l'Evangeli — Jesús en donaria ben poca.

Un capellà jove, amb clergyman per més senyes, es va acostar al mossèn que havia celebrat, força més gran que ell per cert, i el va «reprendre» per no portar casulla i pel cànon adaptat.

Quina mala imatge per a aquell jove i quina llàstima veure aquestes dues Esglésies separades per coses de tan poca consistència!

Precisament el noi s'acostava al mossèn per donar-li les gràcies: «Feia temps que no havia viscut una celebració així.» Li havia arribat al cor el Jesús de qui li havien parlat... Ara aquella conversa sentida sense voler, va refredar el seu cor que estava a punt de dir com els d'Emmaús que «alguna cosa cremava dintre seu».

Quan m'ho explicava vaig canviar els versets de Machado per aquests: «Jove, que cerques Jesús, no deixis que una de les dues Esglésies congeli el teu cor.»

Zoom

Eduard Brufau

El cap de setmana passat es van celebrar les Jornades Europees del Patrimoni a Catalunya. Amb més de 400 activitats repartides per tot el territori del Principat es va voler donar a conèixer el tresor artístic, històric i arquitectònic del nostre país. Entre els edificis religiosos promocionats hi ha el monestir de Poblet, la Seu Vella de Lleida, la Canònica de Santa Maria de Vilabertran o el monestir de Sant Pere de Rodes (a la fotografia).

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Arrencar les arrels

Josep M. Ballarín, que va assistir l'11 de setembre al lliurament de medalles a Jordi Pujol i Pasqual Maragall al Palau de la Generalitat, escrivia al diari *Avui*: «La imatge de sant Jordi era tapada en nom de la laïcitat, i no seré jo pas qui rondini. Però ningú no em priva de rumiar-les per engegar-ho a peti qui peti» (*Avui*, 22-09-2007, pág. 24). Dies després, a l'*ADN* es recull una pregunta amb motiu de la celebració de la festa de la Mercè, patrona de Barcelona: «Pot ser laica una festa dedicada a la Mare de Déu de la Mercè?», fent-se ressò d'un debat i de la negativa del grup Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) d'assistir a la missa tradicional. La Lliga per la Laïcitat demana prescindir de l'origen religiós de la festa. Aquesta polèmica es pot suscitar en la gairebé totalitat de les festes majors dels pobles i ciutats de Catalunya. D'altra banda, es defensa la recuperació de la memòria històrica, sense la qual Catalunya perdria les raons de la seva singularitat.

Hi ha tres sortides bàsiques a aquesta qüestió: a) tornar a la confessionalitat de l'Estat o de les institucions públiques, que contradiu la Constitució espanyola que, sense ser laïcista, defensa la seva aconfessionalitat: «Cap confessió tindrà caràcter estatal» (16.3); b) respectar, dins de la independència mútua, la realitat autònoma de cada àmbit polític i religiós sense oblidar el que proclama la mateixa Constitució: «Els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola» (16.3); i c) reinventar una nova societat eliminant-ne totes les arrels històriques que configuren la realitat actual.

Cal descartar el retorn al passat, en absolut desitjable des del punt de vista democràtic i religiós. Queden les altres dues sortides. El respecte mutu, basat en l'autonomia de cada àmbit, exigeix un diàleg i una tolerància no sempre fàcils d'aconseguir. En canvi, reinventar la història com si no hagués passat res, com si ara ens trobéssim en el punt inicial d'una nova època sense cap arrel, condueix a l'absurd i a la desgràcia. No sóc budista, encara que intento conèixer-ne els plantejaments i miro amb simpatia les seves propostes, però em va doldre profundament la destrucció dels Budes de Bamiyán a l'Afganistan el març del 2001. Un patrimoni religiós i cultural dinamitat per la incultura i el fanatisme. Aquí no es destrueixen les estàtues o quadres, però comencen per tapar-los o amagar-los al Saló Daurat, oblidant-se de l'estàtua de sant Jordi que presideix la façana del Palau de la Generalitat. No podem utilitzar la llengua catalana prescindint-ne de les arrels llatines. L'etimologia farà evident que hi tenim un deute lingüístic indefugible. No podem construir l'imaginari festiu eliminant les arrels cristianes de la nostra cultura perquè fins i tot la celebració dominical respon al calendari cristià. Hi ha intents ridículs i tendenciosos com voler substituir els pessebres pels paisatges d'hivern. Fins i tot, la celebració del carnaval remet a la Quaresma, els orígens religiosos del qual són evidents. La Mare de Déu de la Mercè, amb gairebé vuit segles d'antiguitat, és proclamada pel Consell, a partir del 1687, patrona de la ciutat.

Una actitud dialogant exigirà claredat i renúncia per totes dues parts, però això no és el més important. S'adverteix una sensibilitat i una flaire iconoclasta que, si una situació política ho permetés, farien el mateix que els xinesos han fet al Tibet. Es tracta d'una minoria tan petita com escandalosa. En la nostra història del segle passat no falten exemples en aquesta línia. Cada persona ha de conviure amb la seva pròpia biografia, hagi fet el que hagi fet. Als pobles passa el mateix. Cada poble ha de conviure amb el seu passat, amb les seves derrotes i amb les seves victòries, amb les seves arrels i amb les il·lusions del seu futur.

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817
E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:..... C. Postal i Ciutat:.....

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

CARTES DEL LECTOR

□ L'Europa de Benet XVI

En el seu viatge apostòlic a Àustria, Benet XVI va pronunciar un discurs important sobre la situació d'Europa i el paper que ha d'assumir en el món actual. El Sant Pare, qui en diferents ocasions havia comentat la seva preocupació pel relativisme, que fa «que el bé i el mal no es distingeixin», va emplaçar Europa a ser avantguarda en la lluita contra la pobresa i la recerca de la pau.

Benet XVI, igual que el seu predecessor, pensa constantment en Europa i no tant per defensar un «eurocentrisme» catòlic, incompatible amb la universalitat de l'Església, sinó per reanimar la consciència europea, l'abaltiment de la qual sempre està present en els discursos del Sant Pare i té una relació directa amb el relativisme moral que denuncia.

En concret, va demanar a Europa que no es desentengui d'Àfrica i de problemes «com la plaga de la sida, l'explotació injusta dels recursos naturals o el tràfic d'armes». Però, el Papa tampoc no va dubtar a assenyalar la responsabilitat de les institucions europees, a les quals «es poden plantejar crítiques justificades».

El Sant Pare no va entrar en detalls d'aquests retrets, encara que no és difícil veure-hi la negativa de Brussel·les d'incloure en la Constitució Europea una referència al cristianisme o a la manca de polítiques actives per a la família o el dret de la vida dels no nascuts.

J. D. MEZ MADRID
Olot

□ Els nois d'or

Mig Espanya s'ha aixecat deprimida perquè «els nois d'or», ara són de plata. Per un punt! Però, siguem seriosos, per a mi continuen sent un equip exemplar a escala humana, professional i esportiva.

Tan importa que no hagin guanyat el metall daurat? Tinc la impressió que traïem de polleguera moltes coses. La meua àvia deia: «Es nota que no heu passat una guerra», com volent dir que ens queixàvem de vici.

Val la pena donar importància al que és transcendent: milions de persones moren de gana diàriament en el nostre planeta. Cada dia alguna parella mata la seva companya o company. Milers de persones arribem a fi de mes endeutades a causa dels seus baixíssims que tenim, i un llarg etcètera. Vist així, per què he d'estar de mal humor si, per exemple, el meu equip de bàsquet ha perdut?

MARGARITA DURÀ CORREDOR
Torredembarra

□ La joia més preuada

Si pugues les escales exteriors del temple del Sagrat Cor, a la muntanya del Tibidabo, a poc a poc arribes a contemplar una vista preciosa. Darrere, la serra de Collserola i una part del Vallès. Per la part de davant, Barcelona, la gran ciutat. Quan el dia és clar, es veuen encara millor els milers d'edificis, carrers i la quantitat de colors diferents. La vista és esplèndida, una joia.

Però, tot i així, la joia més preuada, la més preciosa, es troba dins del temple. A la capella de l'Adoració. És el Santíssim, Cos i Sang de Crist, sempre visible, sempre acompanyat. També la vista és ben bonica. I l'entorn, oració i silenci. Només tu i Ell, que és Senyor i Amic. Estones de recolliment que crec que val la pena experimentar.

JUAN RIBAS JUAN
Barcelona

□ La nostra mare terra

La terra, llar de tots nosaltres, està poblada per una enorme família, on els membres d'aquesta societat humana estan dividits per diferents sentiments ètnics. No saben apropar els seus criteris humans per desenvolupar una sòlida família que els alliberi de la incomprensió i la violència que els esclavitzava, portant a terme un món ple de misèria, marginació i guerres.

Després de tants segles d'evolució cultural, religiosa, tecnològica i política, els humans no hem après la forma humana de fraternitzar en la societat i desenvolupar un món en pau i solidaritat per a tothom.

Ens hem d'adonar, tots els humans, que som germans dins d'un món com és la nostra mare terra, que hem de cuidar i respectar, desenvolupant un equilibri ecològic i social, on tot ésser humà tingui cabuda en tot lloc. Donar-nos les mans els uns amb els altres, com a bons germans, i apartar de la societat humana la marginació, la violència i el racisme, que tant de mal ens fa a tots plegats.

A veure si renovem la nostra ment tots plegats amb l'amor de Jesús, que és la bellesa que salva. Si sabem millorar aquesta situació, en un futur pròxim desenvoluparem una societat més justa i solidària arreu del món.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Direcció espiritual

—Durant uns quants anys he rebut direcció espiritual d'un sacerdot que ara s'ha traslladat a un altre lloc, força lluny de casa meua. He iniciat la direcció amb un altre sacerdot força jove. Em va sorprendre que en la segona trobada em va dir que el prometatge que mantinc no em convenia i la veritat és que no em va donar cap raó convincent... Es pot donar un consell com aquest? Una altra pregunta: podria continuar la meua direcció espiritual amb el sacerdot d'abans a través d'internet?

—Sens dubte que un bon conseller espiritual pot ser de gran profit en el creixement de la nostra vida cristiana. Sempre és útil confrontar-se amb una persona cristiana madura i sensata. Per part de la persona que acudeix buscant ajuda espiritual cal una actitud de sinceritat i rectitud d'intenció. Al director o conseller se li ha d'exigir competència, maduresa humana i cristiana, molta discreció i molt de tacte i delicadesa, especialment quan el director espiritual és un sacerdot i la direcció espiritual se situa, com és freqüent, en el context de la confessió. N'hi ha que prefereixen diferenciar el confessor del director espiritual i trien dues persones diferents segons el cas. Jo crec que qui busca un director espiritual i troba una persona que realment l'ajuda, val més que no variï gaire i no comentis amb gaires persones els temes de consciència. El director espiritual i el confessor, en els seus consells, crec jo, més que donar ordres, cosa ben desaconsellable en molts aspectes, ha d'ajudar a discernir, perquè cada persona pugui donar a Déu (l'únic i digne director de la consciència) la resposta a la crida que li fa. Un director espiritual i un confessor sensats poden fer un gran bé, però també cal dir que un incompetent pot fer autèntiques barbaritats. Finalment, un bon director espiritual no és fàcil de trobar.

Dit això, li confesso que em causa gran perplexitat que el seu director li digui que li convé un promès o un altre. Només es pot admetre aquest consell en el cas d'una relació clarament pecaminosa, contrària a la moral o al sentit comú més elemental. Cal que siguem molt sensats, especialment en relacions tan personals com és el prometatge. És vostè qui ha de veure si aquesta persona li convé o no i no ha de delegar aquesta decisió en ningú. Pel que fa a la direcció espiritual per internet, no l'hi veig cap inconvenient si el conseller i la persona que hi acudeix es coneixen personalment, s'han tractat i hi ha el clima de confiança i discreció convenients. De fet, tenim exemples de sants que han exercit epistolament el seu carisma de conseller espiritual. Evidentment, això no val per al tema específic de la confessió, que sempre ha de ser presencial.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Faula dels cérvols i la societat

Hi havia una vegada dos cérvols pobres, molt pobres. L'un sobrevivia de l'almoina i, l'altre, de la ferralla. Havien descobert l'amistat. Un dia van trobar un altre cérvol pobre i solitari i el van convidar a unir-s'hi. Havien descobert la fraternitat. I així s'hi van anar afegint un darrere l'altre, cadascú amb la seva feina diversa. Havien descobert la solidaritat. Un dia van celebrar una festa amb els seus mitjans pobres. Havien descobert l'alegria. Feien plans, gairebé sempre utòpics, però havien descobert la il·lusió. Anaven allà on volien, sense horaris ni amo, i gaudien del sol i de les estrelles quan volien. Havien descobert la llibertat. Dormien gairebé tots al ras, uns quants en un cérvol-alberg i altres, els més afortunats, en una cérvol-pensió. Cada dia la tristesa de la soledat els anava abandonant i els

enviava una pau que els omplia de goig. Havien descobert la felicitat. Per què —es van preguntar— ara que tenim aquest sac ple de valors preciosos no l'ofereim a la societat? Sembla que els en falten alguns, o tots. Així ho van fer, però la societat els va humiliar, els va menysprear, els va insultar i els va expulsar. Ells, feliços, van tornar a passar la nit als seus cérvol-bancs del parc i els seus cérvol-caixers automàtics. L'endemà van trobar que la societat estava arrasada i destrossada per l'egoisme, l'enveja, l'avarícia i el materialisme. La borsa de valors econòmics s'havia desplomat i la borsa de valors morals havia demanat asil en alguns llimbs remots. Aleshores la societat va anar a exigir als cérvols els seus valors preciosos. I els cérvols van cantar: «Moralitat: Si no saps com sortir-ne i la vida et fa miques el nostre consell has de sentir: fes-te pobre i seràs ric.»

LUIS MIGUEL MORENO
Barcelona

Els manaments i les benaurances

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una catequesi de la vida cristiana

Una de les lectures de la Vetlla Pasqual (la sisena), del profeta Baruc, acaba amb aquest crit d'entusiasme: «Que en som, de feliços, nosaltres, poble d'Israel! Nosaltres sabem com hem de plaure a Déu.» El profeta diu això després de referir-se a la donació de la Llei al poble, i de fer una crida perquè el poble es mantingui fidel a l'Aliança: «No donis a un altre poble la teva glòria.»

Quan l'Església escolta aquestes paraules no les entén només dels manaments de la Llei de Déu, sinó també i sobretot de la Paraula de Jesucrist. «Ell no ha vingut a destruir la Llei, sinó a portar-la a plenitud» (Mateu 5,17). Si hi ha un lloc a l'Evangeli on ho hagi clarament manifestat, aquest és el sermó de la muntanya, i especialment el seu inici, les benaurances.

Els manaments i les benaurances es converteixen, així, en els dos elements més significatius de la catequesi sobre la vida cristiana. A l'home que pregunta què ha de fer per obtenir la vida eterna, Jesús li respon amb els manaments. A l'home que pregunta quin és el camí de la comunió definitiva amb Déu, en el seguiment de Jesús, Jesús li anuncia les benaurances.

El Catecisme de l'Església catòlica posa les benaurances entre els primers elements d'una catequesi

de la vida cristiana, després de la referència a l'Esperit Sant i a la gràcia de Déu, però inclou també els manaments, vistos en la seva globalitat d'amor a Déu i al pròxim. En aquestes setmanes, quan es reprenen entre nosaltres les sessions de catequesi, tant per als infants com per als joves i els adults, és un bon moment per reflexionar sobre el lloc que ocupen aquests temes en els programes, i en l'atenció dels catequistes.

Els manaments, un «sí» a Déu

Potser algú pensa que els manaments de la Llei de Déu no són prou «cristians». Alguna vegada es diuen coses com aquesta... Però aquesta apreciació és un error greu i perillós. A part que els manaments expressen radicalment allò que Déu ha posat en el cor de l'home, en la seva mateixa naturalesa, són també una revelació de Déu i formen part de la seva Aliança. Jesucrist no els ha negat, sinó que els ha completat. «El Decàleg —explica el papa Benet en una de les seves recents homilies— és primer de tot un «sí» a Déu, a un Déu que ens estima i ens condueix, que ens dona suport i que manté la nostra llibertat, més encara, la transforma en verdadera llibertat (els tres primers manaments). En un «sí» a la família (quart manament),

un «sí» a la vida (cinquè manament), un «sí» a un amor responsable (sisè manament), un «sí» a la solidaritat, a la responsabilitat social i a la justícia (setè manament), un «sí» a la veritat (vuitè manament), i un «sí» al respecte envers el pròxim i a allò que li pertany (novè i desè manaments). En virtut de la força de la nostra amistat amb el Déu vivent, nosaltres vivim aquest múltiple «sí», i al mateix temps el portem com a indicador del recorregut per al nostre món, en aquesta hora.»

Aquesta interpretació del Decàleg, feta pel Papa, ens remet espontàniament a la gran afirmació de sant Pau: Jesucrist és el «sí» de les promeses de Déu, en Ell tot és «sí». I, en conseqüència, a les benaurances. «Les benaurances són al cor de la predicació de Jesús..., dibuixen el seu rostre, i descriuen la seva caritat» (Catecisme de l'Església catòlica, núm. 1716.1718). Quan els cristians ens referim al Decàleg no ho fem sense referir-nos també a les benaurances.

«El Decàleg, el sermó de la muntanya i la catequesi apostòlica ens descriuen els camins que porten al Regne del Cel. Ens hi anem introduint de mica en mica amb els actes de cada dia, sostinguts per la gràcia de l'Esperit Sant. Fecundats per la Paraula del Crist, lentament anem donant fruit en l'Església, a glòria de Déu» (Catecisme de l'Església catòlica n.1724).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascut a València l'any 1526**
- ❑ **Dominic evangelitzador a Centreamèrica i Sud-amèrica**
- ❑ **Mestre de novicis i prior**
- ❑ **Va morir a València l'any 1581**
- ❑ **Canonitzat per Climent X el 1671**

El nostre sant d'aquesta setmana era parent llunyà del gran sant Vicent Ferrer, i com ell també va entrar a l'orde dels predicadors de ben jove. Al convent dels dominics de València Lluís Bertran no va tardar a tenir un càrrec d'importància, i amb només 25 anys va ser nomenat mestre de novicis. Durant els deu anys que va ser formador dels novinguts a la comunitat també va destacar per la seva actuació durant la pesta de l'any 1557, durant la qual va treballar intensament amb els malalts. Igualment, va ser amic de santa Teresa de Jesús, a la qual va ajudar a l'hora de reformar el Carmel.

Sant Lluís Bertran, però, desitjava sobretot anar a predicar al Nou Món, on fins i tot esperava ser màrtir. I l'any 1562 el seu desig es va complir i els superiors el van enviar a les colònies

Sant Lluís Bertran segons Francisco de Zurbarán.

Sant Lluís Bertran

americanes. Durant set anys el sant valencià va evangelitzar les poblacions indígenes de l'actual territori colombià però també del Carib, Amèrica Central i part de la zona andina. D'aquesta època se li atribueixen diversos miracles i sobretot la conversió d'unes 15.000 persones. Sant Lluís Bertran va predicar en territori americà durant set anys, fins que va ser cridat a València de nou. No va morir màrtir, tal com hauria desitjat, però va fer una tasca evangelitzadora imponent per la qual avui és patró de Colòmbia.

De nou a la seva València natal, el nostre dominic va tornar a ser mestre de novicis i més tard prior, tot i que l'activitat missionera li havia afectat la salut. La seva mort va ser molt sentida pels fidels, que ja veien en ell tots els senyals de la santedat.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

OCTUBRE

7. Diumenge

XXVII de durant l'any, Verd. Lectures: Habacuc 1,2-3;2,2-4 / Salm 94 / 2 Timoteu 1,6-8.13-14 / Lluc 17,5-10

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu del Roser.* Sants, Marc, p.; Sergi, mr.; Santes, Julita, vg. i mr.

Festa Major: a Abella de la Conca, Arbolí, Calonge de Segarra, Corçà, Gisclareny, Granyena de les Garrigues, Navès, la Pobla de Lillet, Prats i Sansor, Savallà del Comtat, Susqueda, les Valls de Valira i les Valls d'Aguilar.

8. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Jonàs 1,1-2,1.11 / Jonàs 2,2-8 / Lluc 10,25-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó el Just, prof.; Demetri, mr.; Santes, Taís.

Festa Major: a Sunyer.

9. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 129 / Lluc 10,38-42. Si es vol: *Sant Dionís (MLI), Vermell; Sant Joan Leonardi (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abraham, patriarca; Lluís Bertran, prev.

10. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Jonàs 4,1-11 / Salm 85 / Lluc 11,1-4. Si es vol: *Sant Tomàs de Villanueva (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, erm.

11. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Malaquies 3,13-20a / Salm 1 / Lluc 11,5-13. Si es vol: *Santa Soledat Torres Acosta (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b. i mr.; Alexandre Sauli, b.

12. Divendres

La Mare de Déu del Pilar (F), Blanc. Lectures: 1 Cròniques 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Salm 26 / Lluc 11,27-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Serafí de Monte Granari, rel.; Rarimi, mr.; Santes, Domnina, vg.

Festa Major: a Cistella, Flaçà i Vilaplana.

13. Dissabte

Fèria, Blanc. Lectures: Joel 4,12-21 / Salm 96 / Lluc 11,27-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eduard, rei; Santes, Celedònia, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVII de durant l'any

Lectura primera

Ha 1,2-3,2,2-4

El just viurà perquè ha cregut

Lectura de la profecia d'Habacuc:

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. *Tant de bo que avui sentís la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha [creat,

ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. **R.**

Tant de bo que avui sentís la seva veu:

«No enduriu els vostres cors com a Mèribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves [obres.» **R.**

Lectura segona

2Tm 1,6-8,13-14

No t'avergonyeïxis del testimoni que donà el nostre Senyor

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeïxis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi; que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortaleza que Déu ens dóna. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus lla-vis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

Al·leluia

1Pe 1,25

La paraula del Senyor dura per sempre, i aquesta paraula és l'evangeli que és anunciat.

Evangeli

Lc 17,5-10

Només que tinguéssiu fe

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta mōrera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, ¿li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, ¿qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.»

Lleida

diòcesis

Èxit del Congrés Eucarístic Nacional

■ El Moviment de l'Adoració Perpètua va homenatjar el seu cofundador, Mn. Josep Lles

LLEIDA.— Amb una solemne concelebració eucarística celebrada a la catedral de Lleida el 13 de setembre passat, el bisbe administrador apostòlic Xavier Salinas va clausurar la XV edició del Congrés Eucarístic Nacional i II a Catalunya, organitzat pel Moviment de l'Adoració Perpètua ARPU (Adoració Reial, Perpètua i Universal a Jesús Sagramentat) amb el lema «L'Eucaristia, amor i testimoni».

Mons. Salinas, en l'homilia de la missa de clausura del congrés, va encoratjar els prop de 130 congressistes vinguts de diversos punts d'Espanya (Lugo, Castelló, Barcelona, Madrid, Toledo, Valladolid, Màlaga, Burgos, Astúries, Principat d'Andorra i Lleida) a continuar adorant l'Eucaristia. «L'Església no pot deixar d'adorar Crist en l'Eucaristia; si ho fes es trairia a ella mateixa», va dir l'administrador apostòlic, que va donar gràcies a Déu pels lligams històrics de la diòcesi de Lleida amb el Moviment de l'Adoració Perpètua, organitzador del congrés, que té la seva seu a la parròquia de Santa Maria la Reial de la Cort d'Oviedo.

El motiu perquè aquest congrés s'hagi celebrat a Lleida, concretament a les instal·lacions de l'Acadèmia Mariana, és que el cofundador d'aquesta institució, Mn. Josep Lles Segarra, va néixer a Benavent de Segrià l'11 de setembre del 1876. Sacerdot de la diòcesi de Lleida, va anar a Astúries el 1931 per raó de la seva amistat amb l'arquebisbe d'Oviedo. Hi va destacar pel seu zel eucarístic i va erigir el Moviment de l'Adoració Perpètua al Santíssim Sagrament (ARPU). Mn. Lles va morir a la platja de Piles, a Gijón, durant els luctuosos fets del 1936. La seva causa de beatificació està inclosa en el procés dels màrtirs lleidatans.

El congrés es trasllada a Benavent de Segrià

La tarda de l'11 de setembre, Diada nacional de Catalunya, els congressistes es van traslladar al poble natal del cofundador de l'ARPU, Benavent de Segrià, on va tenir lloc una recepció a la seu de l'Ajuntament a càrrec de l'alcalde, amb

amb intercanvi de parlaments i obsequis. Tot seguit a l'església parroquial es va celebrar una Eucaristia en record de Mn. Josep Lles, cantada per la coral Aspes d'Or.

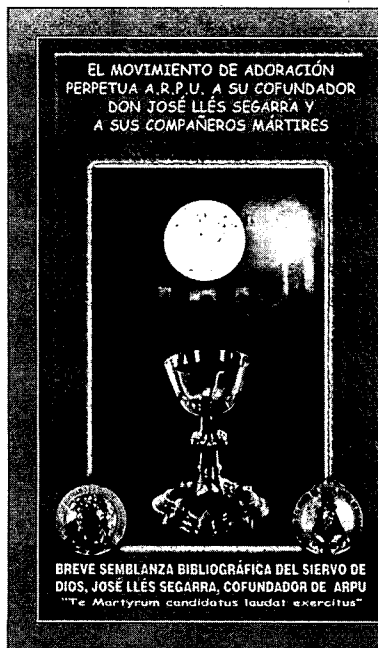
Abans, però, es va descobrir una placa commemorativa al presbiteri de l'església on es pot llegir: «El poble de Benavent en memòria de Mn. José Lles i Segarra, màrtir de l'Eucaristia, cofundador d'ARPU.» I la frase en castellà: «*Pasó por la tierra haciendo el bien y estuvo entre los suyos, sin que le conocieran.*» La seva fotografia i la cinta que va fer servir el dia de la seva ordenació sacerdotal van ser col·locades vora l'altar, que lluita un mantell confeccionat amb un llençol de fil d'excel·lent qualitat, propietat de la família del màrtir i adornat amb les seves inicials. La missa va ser presidida pel consiliari nacional d'ARPU, Mn. Laurentino Gómez, i concelebrada pel vicari general de Lleida, Mn. Joan R. Ezquerria, i els sacerdots congressistes.

El poble, encapçalat per l'Ajuntament i les pubilles, va respondre multitudinàriament a l'homenatge a Mn. Lles, i va omplir de gom a gom el temple parroquial.

Tot i que aquest va ser l'acte més simbòlic del congrés, cal dir que els congressistes van participar en diverses activitats, molt especialment en la ponència a càrrec del claretià José Cristo Rey García-

El bisbe Salinas va presidir l'Eucaristia de clausura del congrés.

Semblança biogràfica de Mn. Josep Lles

L'Acadèmia Mariana va acollir durant el congrés una xerrada sobre aspectes del moviment ARPU i sobre la vida i la mort martirial del seu fundador, a càrrec del consiliari general, Mn. Laurentino Gómez, amb el títol *Mn. Josep Lles Segarra, una història d'amor, d'Eucaristia i de testimoni*. Així mateix, es va presentar una breu i prou interessant semblança bibliogràfica dedicada a Mn. Lles i obra de Mn. Laurentino Gómez.

Recepció a l'Ajuntament i visita a la Seu Vella

Durant la seva estada a Lleida, els congressistes van ser rebuts a la Paeria per l'alcalde de la ciutat i van visitar la Seu Vella, l'antiga catedral dels lleidatans, on van celebrar l'Eucaristia concelebrada per set preveres, ja que es van unir als visitants d'ARPU Mn. Joan R. Ezquerria i Mn. Joan Bisart. També es van traslladar a l'església romànica de Sant Llorenç, on van ser atesos per Mn. Jesús Tarragona, delegat de Patrimoni.

Al llarg de les nits, els congressistes van organitzar torns de vetlla davant del Santíssim, exposat a l'oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, i es va organitzar un acte poèticomusical sota la direcció del grup Toar, amb una cantada d'havaneres i el recital poètic eucarístic de la rapsoda M. Cruz Nevot, amb obres de Lope de Vega, santa Teresa i sant Joan de la Creu, cosa que va entusiasmar els assistents.

El congrés celebrat a Lleida ha estat un èxit. Així ho va corroborar la junta directiva del moviment ARPU, en virtut del qual, i com a agraïment a la diòcesi i ciutat de Lleida per la seva acollida, s'estableix com a patrona del moviment ARPU de Lleida la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat.

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

Durant la missa celebrada a Benavent es va descobrir una placa en memòria de Mn. Josep Lles.

El Teatre de l'Acadèmia Mariana va acollir les sessions del congrés.

Barcelona

Nous diaques i sacerdots sota la protecció de la Mercè

■ L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach presideix una doble ordenació diaconal i sacerdotal a la basílica de Santa Maria del Mar

BARCELONA.— Feia temps que l'arxidiòcesi de Barcelona no celebrava l'ordenació de quatre nous ministres d'una sola tongada. El 24 de setembre passat, en la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, Mons. Lluís Martínez Sistach consagrava a Santa Maria del Mar dos diaques, Mn. Miquel Ramon i Mn. Sergi Notó, i dos preveres, Mn. Bruno Bérchez i Mn.

Alfred Sabaté. L'ordenació dels quatre nous ministres va omplir la basílica barcelonina de preveres i fidels, així com de familiars i amics dels nous sacerdots i diaques. L'arquebisbe va aprofitar la cerimònia per fer una explícita crida vocacional, completada al final de l'ordenació amb l'anunci en primícia de la seva darrera carta pastoral sobre aquest mateix tema.

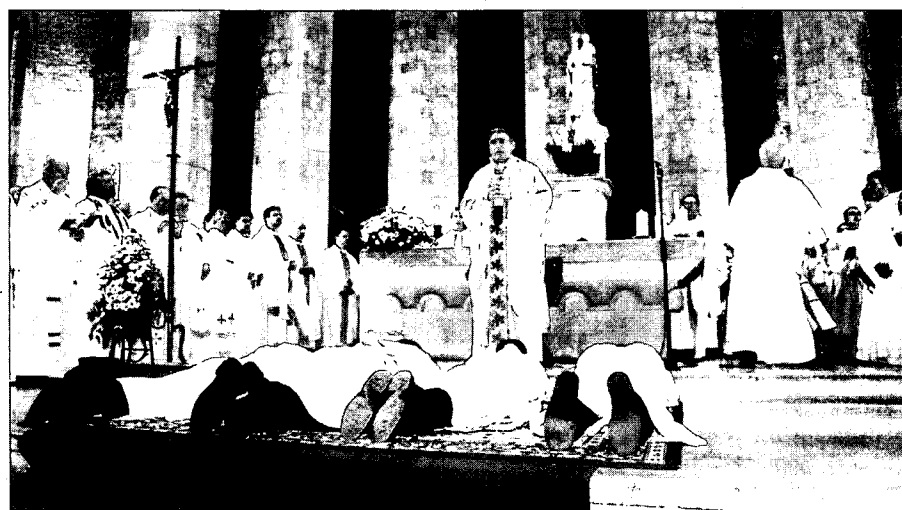
La necessitat urgent de vocacions va fer de la doble ordenació de diaques i sacerdots a Santa Maria del Mar una ocasió privilegiada per calar les xarxes i demanar als joves que es plantegin la seva vocació al sacerdoci. L'arquebisbe de Barcelona, exultant amb la incorporació de nous ministres al presbiteri diocesà, va convidar amb insistència els fidels a participar activament en la pastoral vocacional de la diòcesi. Com a eina de suport, el prelat va anunciar la publicació recent d'una nova carta pastoral amb el títol *Les vocacions sacerdotals, do de Déu*. Aquest va ser el primer obsequi que Mn. Miquel Ramon, Mn. Sergi Notó, Mn. Alfred Sabaté i Mn. Bruno Bérchez van rebre amb motiu de la seva ordenació el 24 de setembre passat. El lliurament de la nova carta pastoral va ser el colofó a una llarga i emotiva cerimònia en el decurs de la qual tots quatre es van comprometre públicament a seguir amb fidelitat Jesús com a diaques i preveres de l'Església de Barcelona.

Sota la protecció de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la província eclesial de Barcelona, l'ordenació diaconal i presbiteral de quatre joves en un dia tan assenyalat com el 24 de setembre no podia deixar de tenir un caràcter marcadament marià. «Maria, la Mare de Déu i mare nostra, ha estat sempre present en la vida d'aquests quatre joves, especialment en el seu camí vers el sacerdoci», va afirmar Mons. Martínez Sistach a l'inici de la seva homília.

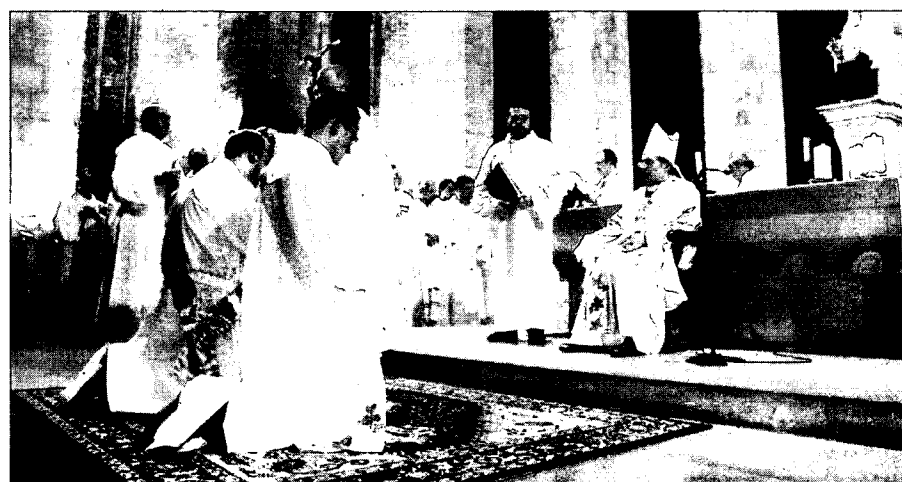
Crida vocacional

L'arquebisbe de Barcelona va expressar també davant d'una nombrosa assistència de fidels que la vida cristiana ha de respondre sempre a una crida: «La vida cristiana és una vocació. Hem d'esmerçar la nostra vida, rebuda per Déu, al servei del que Déu Nostre Senyor vol que fem. Tots tenim un paper a realitzar en el si de l'Església.» I va afegir: «Demanó als joves que avui participeu en aquesta eucaristia que escolteu en el silenci del vostre cor la presència i la veu de Jesús que també us crida, com ha cridat el Miquel, el Sergi, l'Alfred i el Bruno, a la vocació que Ell vol i desitja per a cadascú de vosaltres.»

Adreçant-se especialment als nous ministres, Mons. Martínez Sistach va dibuixar quatre pinzellades sobre les ele-

Els quatre nous ministres, durant el cant de les lletanies.

La cerimònia va comptar amb moments molt emotius.

ments marians amb els quals ha de comptar tota vocació sacerdotal. Va parlar de l'elecció de Déu, de la disponibilitat i obertura vers la voluntat del Pare, de l'estimació amorosa i atenta als germans... «La vostra presència en l'exercici del ministeri —va dir el prelat— ha de ser sempre amorosa, atenta, solidària..., submergida en el diàleg íntim amb Jesús, al servei de l'Església que el Senyor us confiarà al llarg de la vostra vida.» L'arquebisbe es va mostrar molt agraït a Déu pel do d'aquestes quatre vocacions, tan necessàries per a l'arxidiòcesi, al mateix temps que reconeixia públicament el testimoni de lliurament generós i entusiasta que els quatre ordenands oferien amb el seu sí a Déu. «Joves —va acabar dient l'arquebisbe—, la vocació que el Senyor us dona us farà plenament feliços. No tingueu por! Accepteu-la amb goig, com l'han acceptat aquests joves i tants i tants sacerdots, també l'arquebisbe que us parla, i tantes persones en la vida con-

sagrada i matrimonial...»

En el recolliment i la joia d'una basílica de Santa Maria del Mar plena a vessar, el doble ritu d'ordenació diaconal i sacerdotal es va allargar durant més de dues hores: promesa dels escolllits, lletanies, imposició de les mans, imposició de les vestidures, unció de les mans, entrega dels Evangelis i del calze i la patena... La consagració va quedar segellada amb el bes de pau i amb la participació activa dels nous ministres en la consagració eucarística. Emocionats encara per la intensitat de la cerimònia, durant els agraïments algun dels nous ministres no va poder evitar les llàgrimes, que es van contagiar a molts dels assistents. Aquest va ser el millor testimoni vocacional: la prova fefaent que el nou estat de vida omple els nous ministres d'una felicitat que no es pot expressar amb paraules...

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

Mn. Bruno Bérchez
Cagigal, prevere, 29 anys

«Ser capellà és per a mi ser algú cridat a trencar les cadenes dels germans. En els sagraments, sobretot en l'Eucaristia i en la Reconciliació, però també en la pròpia vida, el capellà és aquell que fa present Crist. I tot fent-lo present, Crist pot seguir estimant i salvant a tots aquells que viuen afeixugats i desesperançats. Les seves mans són les mans de Crist, i el seu cor el cor de Crist. Ara només em resta donar-li gràcies per aquest do totalment immerescut, i demanar-li que li sigui ben fidel en el ministeri que Ell, a través de la seva Església, m'ha confiat. Un ministeri que exerciré, espero que durant un temps, com a vicari a la parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar.»

Mn. Sergi Notó Ruiz
diaca, 37 anys

«A través de l'orde del diaconat, l'Església m'encomana una tasca de servei i assistència. Sentir-te cridat al presbiterat i fer els primers passos assistint precisament al prevere esdevé, doncs, una oportunitat privilegiada per recordar i manifestar la importància del ministeri diaconal, tan apreciat des dels primers anys del cristianisme. La proclamació de l'Evangelí, l'enunciació de les intencions de la pregària universal, la preparació de l'altar i la distribució de la comunió, constitueixen les tasques principals que a partir d'ara desenvoluparé a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià de Barcelona. Sentir-me cridat a aquest ministeri desperta en mi una gran responsabilitat que demano al Senyor em concedeixi realitzar amb fidelitat i amor.»

Mn. Alfred Sabaté
Botet, prevere, 33 anys

«El sacerdoci és el gran do que Déu mateix ha volgut donar-nos per continuar la seva presència salvadora a través de persones determinades, els preveres, que administrin principalment el sagrament de l'Eucaristia i el sagrament de la Reconciliació. El prevere, per tant, està cridat a romandre el més a prop possible de Crist per tal de poder-ho transmetre als homes d'avui dia. A partir d'ara, la meua tasca pastoral se centra en la formació, especialment en la llicenciatura teològica en l'especialitat de mariologia que curso a la facultat Marianum, de Roma. Una preparació destinada a estimar i a aprendre cada vegada més el lloc de Maria Santíssima dins de la història de salvació de Déu, dins de la devoció popular del poble cristià, i dins de cada cor de prevere.»

Barcelona

El nunci presideix la missa de la Mercè

■ Mons. Manuel Monteiro de Castro va destacar en l'homilia la protecció maternal de la Mare de Déu

BARCELONA.— Malgrat alguns intents de crear polèmica en va, el cert és que es va demostrar una vegada més que la solemne Eucaristia del 24 de setembre continua sent una de les cites ineludibles de les festes de la Mare de Déu de la Mercè. La nombrosa participació de les autoritats civils i militars, amb el president de la Generalitat i

l'alcalde de la ciutat al capdavant, i la presència de les cases regionals, van corroborar que Barcelona, ara i sempre, anhela el mantell protector de la seva patrona. «Supliquem-li a ella, la Princesa de Barcelona, que vetlli amorosament per la nostra ciutat», va proclamar el nunci apostòlic durant l'homilia.

La solemne Eucaristia en honor de la Mare de Déu de la Mercè va començar puntualment a les onze del matí. A la basílica no hi cabia ni una agulla i els ventalls ajudaven a refrescar la calidesa d'aquell matí de festa major. La solemnitat de la celebració es palesava al presbiteri. D'una banda, les autoritats religioses: el nunci apostòlic a l'Estat espanyol, Manuel Monteiro de Castro; l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach; el bisbe auxiliar Joan Carrera; els bisbes de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, Agustí Cortés i Josep Angel Saiz; i nombrosos preveres i diaques. De l'altra, les autoritats civils i militars: el president de la Generalitat, José Montilla; el comandant militar de Catalunya, Ignacio Villalaín; l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, i nombrosos regidors. Concelebrant també hi havia el mestre general de l'orde mercedari, Giovannino Tolu, que es trobava de visita canònica.

Mons. Manuel Monteiro de Castro va presidir l'Eucaristia i ho va fer en català, cosa que al final de la celebració li va valer un calorós aplaudiment dels fidels que agraïen així l'esforç fet per fer-se proper a la nostra cultura. En la seva homilia, el nunci va destacar en tot moment la protecció maternal de la Mare de Déu; una protecció que ahir, avui i sempre, els

L'Eucaristia va ser viscuda amb gran solemnitat.

ciutadans de Barcelona cerquen, anhelan i agraeixen. També els fidels d'arreu de la província eclesiàstica de Barcelona troben en la seva patrona «la Mare que ha manifestat que vetlla maternalment per tots nosaltres, els seus fills».

En les seves paraules de benvinguda, Mons. Lluís Martínez Sistach també va recordar les arrels cristianes de la ciutat de Barcelona, unes arrels que des de fa sis segles estan unides de forma irrevocable amb l'orde mercedari i amb la protecció de la Mare de Déu de la Mercè. Per això en l'homilia, el nunci va destacar tot el treball que, des de la fundació de l'orde mercedari, «aquesta família religiosa ha dut a terme a Barcelona i a molts altres llocs del món per atendre, amb un amor afectiu, les necessitats dels

més petits, els més pobres i marginats de la societat, en especial dels qui es troben privats de llibertat».

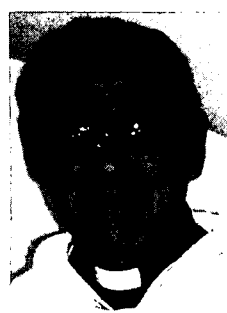
Al final de l'homilia, Mons. Manuel Monteiro de Castro va animar a fer una petició a la Mare de Déu de la Mercè: «Supliquem-li a ella, la Princesa de Barcelona, que vetlli amorosament per la nostra ciutat, que vetlli pels qui la governen i per tots els qui l'habiten; que la Mare de Déu de la Mercè faci de Barcelona una ciutat acollidora, on tothom cerqui el bé dels altres tant com el seu propi bé, per tal que, amb el treball, l'esforç i l'ajut de tots els barcelonins, la ciutat de Barcelona sigui una ciutat que, tot progressant materialment, progressi també en tota mena de béns de l'esperit.»

Carme Munté

FR. GIOVANNINO TOLU, MESTRE GENERAL DE L'ORDE DE LA MERCÈ

«Arreu del món hi ha cadenes molt pesades»

Des de fa més d'un mes es troba de visita canònica a casa nostra Fr. Giovannino Tolu, mestre general de l'orde de la Mercè. Fundat el 10 d'agost del 1218 a la catedral de Barcelona per sant Pere Nolasc, l'orde de la Mare de Déu de la Mercè porta, doncs, una llarga història de treball a favor dels marginats i dels reclusos a les presons. Amb gran emoció, l'actual mestre general de l'orde, que té la seva residència habitual a Roma, va poder participar enguany en la celebració eucarística de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè.

—Després d'un mes de visita canònica, com veu la presència de l'orde de la Mercè a casa nostra?

—És una visita fraterna. Com a germà, he vingut per veure com es troben, també de salut, però sobretot des del punt de vista espiritual i carismàtic. He vist que són comunitats petites però ben estructurades; comunitats en què es porten bé com a germans, sustentades per una vida de pregària. Des del punt de vista carismàtic, voldria destacar la seva atenció als presos, especialment als joves.

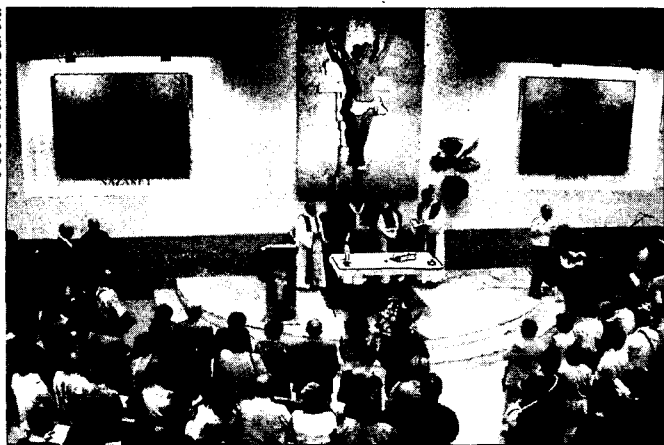
—Quina és l'actualitat del carisma mercedari avui dia?

—És un carisma actualíssim. Si bé no es donen les esclavituds dels temps de sant Pere Nolasc (1218) i no veiem físicament les cadenes que ens tenallen, el cert és que arreu del món actualment encara hi ha cadenes més pesades: vicis, drogoaddiccions, prostitució, presons..., tota mena d'esclavatges que degraden la grandesa de l'home i de la dona.

Funeral en record dels morts a l'atemptat del Iemen

BARCELONA.— El 14 de setembre passat es va celebrar al col·legi Sagrada Família d'Horta una missa oficiada en memòria d'Isabel Arranz, María Teresa Pérez i els respectius marits, Gabriel Tortosa i Antoni Pomés, morts a l'atemptat del Iemen del 2 de juliol passat. L'Eucaristia va ser celebrada per l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. L'emoció era latent entre els qui van assistir-hi i alguns no van poder contenir les llàgrimes per les companyes assassinades.

La capella del col·legi es va omplir d'alumnes, professors i pares d'alumnes per pregar per les ànimes de les professores que juntament amb els marits van ser assassinats durant les vacances estiuenques. En iniciar-se la cerimònia es van llegir unes breus paraules en nom de la comunitat educativa com un «al·legat de pau i d'unitat com a homes i com a cristians, sense voler declarar

L'arquebisbe va presidir el funeral davant d'un gran Crist ressuscitat.

batalla ni venjança sinó tenint fe en l'amor de Déu Pare».

En l'homilia, Mons. Martínez Sistach va posar un èmfasi especial en el sentit cristià de la vida i, per tant, de la mort. Davant de les terribles dificultats per entendre la mort dolorosa, violenta, prema-

tura, l'arquebisbe va reflexionar sobre l'origen de la mort, del patiment o de la guerra, que no és altre que «l'egoisme, el pecat». Davant d'aquesta «realitat humana de la mort i del dolor, els cristians hem d'intentar comprendre el «feliç tu que has cregut» que va sentir Maria». «La fe ens ha de fer feliços, és la resposta als nostres interrogants, malgrat les distraccions d'aquest món», va assegurar el prelat. En el dia de l'exaltació de la Santa Creu, l'arquebisbe va recordar que Déu ens va venir a salvar pre-

cisament a través del patiment redemptor a la creu. «Per què precisament a través del patiment i la humiliació?», es va preguntar el purpurat. «Perquè també al món hi ha creu, i també Ell l'ha volgut passar, cosa necessària per comprendre el patiment, la malaltia, la soledat, etc.» Per tant,

cal obrir-nos al do de la fe, al sentit cristià de la vida, creure en la transcendència de l'ésser humà, en l'altra vida de plenitud sense dolor ni patiment, en la vida volguda per Déu des del principi.

L'arquebisbe metropolità de Barcelona va exhortar els alumnes del Col·legi Sagrada Família d'Horta a «demandar i agrair la fe», i els va convidar a viure com a cristians en plenitud, per viure, morir i ressuscitar com Crist.

El sentiment general en iniciar el curs era de tristesa entre la comunitat escolar, ja que segons una mare d'alumnes, «lès professores eren molt estimades». «Quan la meua filla va veure per televisió el que havia passat no s'ho podia creure», explicava una mare que hi assistia amb la filla, «però quan va veure que era cert, es va posar a plorar». «Totes dues mestres s'implicaven en l'educació dels alumnes», explicava amb posat seriós, «sempre que teníem un problema ens ajudaven. Les trobem molt a faltar». (M.G.)

Recurrent el Via Crucis pels carrers de Jerusalem.

Eucaristia celebrada a la basílica del Sant Sepulcre en memòria de Mn. Josep M. Galbany, mort a Jerusalem en els dies del nostre pelegrinatge.

Trobada amb el Patriarca de Jerusalem i l'arquebisbe de Barcelona.

Gruta de la Nativitat a Betlem.

Ressons del pelegrinatge organitzat aq

Experiència

Existeixen molts tipus de viatges. Viatges d'oci amb paquets «tot inclòs», viatges culturals, viatges de feina, viatges solidaris, viatges de visita, viatges de «relax»..., però aquest viatge que a continuació us expliquem guarda un gran tret diferenciador ja que ens ha permès realitzar un viatge interior, espiritual. És per això que la nostra experiència es descriu com a pelegrinatge i no pas com un viatge més.

Ens referim al pelegrinatge organitzat a Terra Santa del 18 al 27 de juliol del 2007 per la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. 25 joves, de 20 a 40 anys, de diferents parròquies i moviments, ens vam «aixecar i ens vam posar a caminar», tots cridats per diferents situacions personals però tots amb la mateixa inquietud de créixer, conèixer i seguir Jesús.

El nostre pelegrinatge es va desenvolupar des del nord d'Israel (Tiberíades, Banias, Tabgha, Haifa, Canà, Natzeret, Mont Tabor...) cap al sud (Jericó, Qumran, mar Mort, Betlem, Massada, Jerusalem...), i ens va permetre viure, de forma més viva i real, un recorregut endreçat i pensat dels evangelis, veient i trepitjant el mateix paisatge on Jesús va viure i que hom es fabrica des de petit a la catequesi o a la família.

Cada eucaristia es convertia en una experiència única i irrepetible amb un entorn ple de significat i simbologia. L'eucaristia viscuda dalt de la muntanya de les Benaurances amb el mar de Galilea de fons o la missa celebrada enmig del desert amb gran senzillesa, i uns nòmades de la zona amb els seus camells com a únics convidats a la nostra celebració, et feien sentir intensament els evangelis corresponents al lloc on ens trobàvem i cada oració que lliurement compartíem amb els nostres companys pelegrins.

El silenci era tan profund, explicava tantes coses, que podíem sentir Déu plenament assegut al nostre costat. Tot quedava resumit en una gran energia que ens unia a tots en la il·lusió de ser on érem i donar nombroses vegades les gràcies pel que Déu ens estava oferint per viure.

Pedres que parlen

Pedres, com les de Tabgha o del santuari del Prímat de Pere, parlaven per elles

mateixes, narraven una situació concreta i feien present un Jesús proper a la gent però a la vegada un ésser especial. Ciutats com la de Cafarnaüm que conservades, mig reconstruïdes i fins i tot una mica turístiques, deixaven entreveure una història, unes cases austeres, senzilles, unes feines que et traslladaven a un època concreta. L'escenificació explícita del Via Crucis portant la creu pels vells carrers de Jerusalem ens posava en situació i ens acostava al patiment de Jesús.

El passeig en barca pel mar de Galilea tot cantant cançons i llegint el passatge de l'evangeli pertinent, la celebració al Mont Carmel o la pujada dura i calorosa fins al mont Tabor amb la recompensa d'unes magnífiques vistes, d'una profitosa estona de silenci i interiorització et feien viure la fe amb humilitat, endinsar-te en tu mateix i pensar en la immensitat de l'univers i la nostra petita existència.

L'excursió fins al naixement del riu Jordà en plena naturalesa, amb una aigua freda, viva, que brollava amb força com les ganes que portàvem a dins, era reconfortant. La improvisada celebració on vam renovar el nostre baptisme va marcar un punt d'inflexió en el pelegrinatge, ja que de mica en mica anàvem assimilant la importància personal i espiritual d'aquell recorregut en les nostres vides com a creients.

El contacte directe amb una comunitat d'engrescats joves cristians israelians, després amb uns altres de palestins a Jericó,

Trobada amb joves cristians catòlics melquites prop de Galilea.

est estiu a Terra Santa per la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona

Un jove a la terra de Jesús

Parc Nacional d'Ein Gedi.

Mur que divideix Israel i Palestina.

Passeig en barca pel mar de Galilea o llac de Tiberíades.

ens va ajudar a comprendre una mica millor la realitat sociopolítica actual que viuen aquests dos pobles i ens va omplir el cor amb ganes d'un futur intercanvi. Uns moments emotius, plens d'alegria, de festa, de ball, de gresca que han quedat a la memòria i que ens han permès crear amistat amb gent tant palestina com jueva.

Cristianisme coherent

Aquesta experiència, juntament amb els dies que vam passar a Jerusalem, traspas-

sant el gran mur que divideix Israel i Palestina, ens va fer constatar que no és fàcil ser cristià a Israel. Un cúmul de cultures i religions diferents (hebreus, musulmans, jueus, cristians...) fa adonar-se que el cristianisme és minoritari a la zona i que, com a conseqüència d'això, s'incrementa la responsabilitat de viure'l intensament i d'una manera coherent. Això fa que la vida a les parròquies sigui el centre lúdic i espiritual de la gent, a diferència de la nostra societat, on les parròquies perden cada dia més protagonisme, sobretot entre els joves.

Balls tradicionals de la trobada amb una comunitat palestina cristiana de Jericó.

El credo del pelegrí

Hi ha un credo un xic diferent del que normalment diem a missa escrit pel nostre amic fra Lluís Vila, de la parròquia de la Mare de Déu de la Salut, i que ens ajuda a recordar absolutament tot allò viscut i sentit com a pelegrins i que esperem que us ajudi a fer-vos-en una idea:

*Va néixer en un poble petit, fill d'una dona de camp.
Va créixer en un poblet on va treballar de fuster fins que va tenir 30 anys.
Després, i durant tres anys, va ser predicador ambulat.
Amic dels febles i dels pobres, company dels malalts i marginats, proper dels pecadors i dels menyspreats.
Mai no va tenir cap càrrec públic, ni de poder ni de diner.
Mai no va fer res per figurar entre els grans d'aquest món.
Va passar pel món fent el bé, guarint malalts i predicant la justícia, l'amor, la solidaritat, la igualtat i la fraternitat.
No tenia més credencials que les seves obres.
Només tenia trenta-tres anys quan els dirigents de la religió oficial es van posar contra seu en veure perillar el seu poder, el prestigi i els seus interessos.
Els seus deixebles, per por, l'abandonaren.
Va ser lliurat als seus enemics: fariseus, escribes, i sacerdots.
Per ordre d'ells va ser crucificat.
Quan va morir fou enterrat en un tomba prestada per un amic.
Els seus deixebles el van experimentar vivent després de la seva mort.
Han passat vint segles, i avui és la figura del nostre món, factor decisiu del progrés humanitzador de la societat.
Cap dels exèrcits que van marxar, cap de les armades que van navegar, cap dels reis que van regnar, ni tots junts, no han canviat la vida de l'home a la terra com aquesta VIDA solitària.
Aquest és JESÚS DE NATZARET
que els cristians el sentim vivent i present.*

nisme, sobretot entre els joves.

Llocs mitificats, idealitzats com Natzeret, amb la casa de Maria, o Betlem amb la gruta del naixement de Jesús i on «sempre és Nadal», van quedar en un segon terme per a alguns de nosaltres en el peregrinatge pel sol fet de ser uns espais massa turístics, amb grans basíliques al seu damunt que trencaven amb el concepte senzill i auster que portàvem al cap.

Unes oliveres centenàries a Getsemaní o el Sant Sepulcre petit, custodiat, venerat i engalanat a totes hores del dia, et feien posar els pèls de punta i et cridaven a fer una pregària sincera, profunda per tots aquells amics i familiars que tantes vegades ens van dir, abans de marxar a la terra de Jesús, que preguéssim per ells allà.

Trobades enriquidores

El pelegrinatge va suscitar trobades i acompanyaments interessants amb persones que ja han estat cridades per Déu o que viuen des de fa molt de temps la realitat cristiana dels llocs Sants: el nostre guia, fra Lluís; la trobada amb el Patriarca de Jerusalem; l'acompanyament de fra Aquilino i la important vinguda de l'arquebisbe de Barcelona, que va administrar

el sagrament de la Confirmació a un dels nostres pelegrins ni més ni menys que al Cenacle. Van ser profitosos moments per viure, preguntar i voler comprendre millor l'Església de la qual formem part i de la qual en moltes ocasions tenim dubtes.

També vam tenir temps per fer cultura i anar al barri jueu de Jerusalem i acostar-nos al mur sagrat de les lamentacions, passejar pel barri armeni, fer una estona de desert a l'oasi d'Ein Gedi, flotar al mar Mort o conèixer la fortalesa de Massada. Tot plegat, hem viscut un conjunt d'experiències, de vivències, de sensacions que ens han marcat per sempre. Un gran volum d'informació que de mica en mica i amb el treball del curs anirem paint.

Un temps d'estiu d'aquestes característiques no pot deixar indiferent i ens ha ajudat a connectar amb Déu, la majoria de vegades força difícil enmig del rebombori del dia a dia en el qual vivim. Us engresquem sense cap dubte a realitzar el pròxim pelegrinatge que s'organitzi a Terra Santa i sobretot que mai no us canseu d'estimar Jesús com ell ens va estimar!

Text i fotos: **Laia Chabert i Lorena Dicenta**

Tarragona

El monestir de Vallbona de les Monges celebra 850 anys

■ Més de 300 persones van participar en un acte institucional

VALLBONA DE LES MONGES.— L'habitual silenci que envolta el monestir i el poble de Vallbona de les Monges, a la comarca de l'Urgell, situat als peus de la serra del Tallat, es va veure alterat la tarda del 15 de setembre amb l'acte institucional que commemorava

els 850 anys d'història del monestir cistercenc femení més important de Catalunya. Més de 300 persones van ser convidades a participar en l'efemèride, a la qual va assistir el vicepresident de la Generalitat de Catalunya, Josep-Lluís Carod-Rovira.

El cenobi cistercenc de Santa Maria de Vallbona, pertanyent a l'arxidiòcesi de Tarragona, és l'únic que s'ha mantingut com a comunitat monàstica femenina durant més de vuit segles i la celebració del seu 850è aniversari es va iniciar el 21 de juny passat, amb una missa al monestir, i es clausurà el 20 d'agost, diada que tindrà un caire eminentment eclesial. La cita del 15 de setembre va ser de signe institucional, considerada com a acte central de les celebracions, a la qual també van ser presents l'expresident de la Generalitat Pasqual Maragall i la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Montserrat Coll, entre d'altres personalitats de la vida política i representants de les institucions.

El públic va omplir l'església del monestir i la priora de la comunitat, Glòria Nogué, va ser l'encarregada de donar la benvinguda, amb paraules d'agraïment, a tantes persones que «amb el seu suport han contribuït que la nostra presència tingui continuïtat». La priora també va agrair els ajuts rebuts de la Generalitat i del Govern de l'Estat, que han fet possible la restauració del monestir, i va esmentar tant els projectes que es troben en fase d'execució com els que es desenvoluparan en un futur pròxim: la restauració de la teulada de l'església, el claustre, l'antiga farmàcia

La comunitat de monges amb les autoritats polítiques.

del monestir, el còdex de l'arxiu i el centre d'interpretació del monacat femení.

Seguidament, Modest Corbella, impulsor de la ruta del Cister, va fer un recorregut pels orígens i la història de la comunitat de Vallbona, per incidir en el fet que, quan va tenir lloc la desamortització, «les monges no van abandonar el monestir». Per la seva part, Anunciació Vilaprinyó, en representació dels amics i hostes del monestir, va destacar l'acolliment monàstic que es fa a Vallbona de les Monges «d'acord amb

l'esperit de sant Benet i que ens permet tenir un lloc de refugi i de silenci, per pregar i reflexionar». Per la seva part, l'alcalde de Vallbona, Ramon Bergadà, va dir que la vida del poble i del monestir discorren paral·leles «pel que fa al progrés, la concòrdia i la pau».

Josep-Lluís Carod-Rovira, en el seu parlament, va establir comparances entre els monestirs catalans de «Montserrat, que representa la nació; Poblet, que representa la memòria de l'Estat, i Vallbona, el

de les persones que els configuren», per manifestar posteriorment la seva admiració envers la comunitat que habita Santa Maria de Vallbona «pel coratge que han demostrat no només al llarg dels 850 anys d'història, sinó per l'heroïtat que comporta viure aquí i en aquestes condicions, enmig del món actual». Carod-Rovira es va dirigir a la comunitat cistercenca dient que aquesta «era rica per l'exemple de les moltes coses positives que es poden fer en aquest món. La vostra raó de ser té sentit des de les persones i amb les persones».

«Déu ens sosté»

L'abadessa de Vallbona de les Monges, Anna Maria Camprubí, va ser l'encarregada de tancar els parlaments i ho va fer de forma molt sentida i entranyable: «Déu és en cadascun de nosaltres, ho creguem o no. Aquesta és la realitat que ens sosté a tots.» Va manifestar que no se sentia preocupada per l'esdevenidor: «Em preocupa el present, puix que el futur és en mans de Déu.» D'altra banda, va subratllar que «mai no ens hem sentit soles, perquè vosaltres, la gent, ens feu costat, i d'això en donem gràcies a Déu. Aquesta relació no es trencarà si sabem ser fidels a la crida, amb coherència i proximitat. Tota paraula ha d'estar gestada des del silenci i, llavors, és quan tot surt bé».

Bach al monestir de Vallbona. Aquest és el títol del CD presentat durant l'acte institucional celebrat a Vallbona de les Monges. És un disc commemoratiu de l'aniversari del cenobi, que fa una lectura de la vida en comunitat a través de la música de J. S. Bach. Les peces que conté van ser interpretades, al·l'orgue de l'església de Vallbona, per Maria Nacy, professora i directora artística a l'Acadèmia de l'Orgue Barroc de la Poblà de Cérvoles. El concert va ser seguit amb gran interès per part de grans i petits, públic que va rubricar, amb un sonor aplaudiment, la magnífica l'execució de l'organista.

Joan Boronat

Ofici solemne en honor de santa Tecla

TARRAGONA.— Un any més Tarragona ha viscut intensament la festa major en honor de la seva copatrona, la protomàrtir santa Tecla. I ho ha fet solemnitant els actes litúrgics, participant en la processó i sortint al carrer per gaudir d'un amplí ventall d'actes de tota mena. L'acte central del dilluns 23 de setembre, festivitat de la santa, va ser l'ofici solemne a la catedral, presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol i Balcells.

El seguici popular, ben aviat, va convidar els tarragonins a *L'anada a l'ofici*, tot acompanyant les autoritats per assistir, a les deu del matí, a l'eucaristia de la catedral. Els primers bancs del temple, que es va omplir de gom a gom, van ser ocupats per les autoritats civils, encapçalades per l'alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros, autoritats militars i representants de les ciutats agermanades amb Tarragona, com ara Pompeia, l'Alguer, San Marino, Avinyó, Orleans, Klangenfurt i Palencia.

El sosteniment dels cants va anar a càrrec de la Schola Cantorum i l'Orquestra dels Amics de la Catedral, dirigida per

Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat. En el decurs de la celebració litúrgica la soprano tarragonina Marta Mathéu va interpretar diferents peces religioses, acompanyada a l'orgue per Jordi Vergés.

La cerimònia va començar amb el trasllat processional de la relíquia del braç de santa Tecla, des de la seva capella fins a l'altar major. En l'homilia, l'arquebisbe Jaume Pujol va resumir la conversió de santa Tecla: «Tecla es va enamorar de Jesús i de la seva doctrina, va demanar el baptisme i va decidir dedicar tota la seva vida a servir el Senyor.» L'arquebisbe va fer referència a la valentia de la santa, «anteposant Déu, per damunt de totes les coses, tots els perills i amenaces a què va ser sotmesa». Posteriorment Mons. Jaume Pujol va esmentar l'escrit del papa Benet XVI en el qual diu que «quan a Déu li donem una importància secundària, quan el deixem de banda temporalment o permanentment, en nom d'assumptes presumptivament més importants, aleshores precisament aquests assumptes més importants fracassen», per afegir que «santa

L'arquebisbe Jaume Pujol va presidir l'eucaristia a la catedral.

Tecla ens ensenya, amb la seva vida, que hem de posar Déu sempre en primer lloc (...) per això ens cal mirar l'exemple dels homes i dones santes que ens han precedit i que l'Església ens mostra com a models per a la nostra santificació».

En un altre moment de l'homilia, Mons. Jaume Pujol va recomanar de no caure en el pessimisme, malgrat els mals derivats basats en ciències, lleis injustes i polítiques sense Déu: «Els cristians hem de ser molt optimistes, per les promeses de Jesús, que ens esperonen a treballar amb tots els nostres conciutadans per tal

de construir una societat millor (...) fer un món més humà on regni la solidaritat, la justícia i la pau, on tothom sigui acollit i tractat com a persona, mereixedora de tot respecte.»

L'arquebisbe Jaume va aprofitar

l'ocasió per donar gràcies a totes les persones i institucions que contribueixen en les obres de restauració de la capella de Santíssim, i les va exhortar a continuar donant-hi suport per tal de poder cobrir el cost total de l'obra. Finalment, el prelat va dirigir una salutació amb les llengües pròpies a cadascuna de les representacions de les ciutats agermanades.

A les vuit de la tarda va sortir de la catedral el braç de santa Tecla, per celebrar la processó pels carrers de la part alta de la ciutat, amb tota l'espectacularitat que li proporciona el seguici popular. (J.B.)

Urgell

Mons. Martí fa una crida en defensa dels drets humans

■ La festa de Meritxell va ser presidida per l'arquebisbe Joan Martí i Alanis

CANILLO.— La festa de la patrona d'Andorra, la Mare de Déu de Meritxell, va convocar de nou els representants dels estaments polítics, de l'àmbit jurídic i de diverses entitats socials en una jornada que estableix d'alguna manera l'inici del curs escolar i parlamentari. La missa solemne al santuari va ser seguida per centenars de persones, i, aquesta vegada, va ser presidida per l'arquebisbe *ad personam* d'Urgell, Joan Martí i Alanis. Mons. Martí va fer un al·legat en defensa dels drets humans i a favor d'una actitud activa de la societat en la seva protecció perquè «garantits en grans documents, són més febles del que sembla».

L'homilia del prelat va ser contundent en assenyalar que «l'home té una dignitat plena, inviolable, sobirana. Que ha millorat notablement la condició humana en tots els països és evident. Però com n'és, de difícil, assegurar-ne la tutela, malgrat les declaracions i les lleis! Les violacions continuen i augmenten. Garantits en grans documents, són més febles del que sembla». Mons. Martí va presidir la missa solemne del dia 8 de setembre, que va ser concelebrada per tots els sacerdots de les valls i els germans salesians de l'escola de Sant Ermengol, amb una nodrida assistència de fidels. En acabar la missa, les salutacions a Mons. Martí, de les autoritats i dels fidels van ser una nota destacada. L'arquebisbe va mostrar-se complagut de retornar al Principat tot presidint una celebració tan especial com aquesta.

Va centrar les seves paraules als andorrans en la promoció i la cura dels drets humans. En aquest sentit, va fer una reflexió profunda que no va deixar de banda la qüestió de la dignitat de l'infant abans de néixer, quan es va preguntar públicament: «Què vol dir

L'arquebisbe Joan Martí i Alanis va presidir l'Eucaristia.

El Cor dels Petits Cantors va celebrar quinze anys de vida.

persona humana? Què significa dignitat humana? Ho és un nen abans de néixer?» Per a ell, és difícil confiar en la solidesa de les declaracions quan de vegades s'invoquen el bé comú o bé la tolerància per ignorar-les: «Què és Guantánamo, o bé el tràfic de dones i de nens? La pau, que és el bé més gran, és fins i tot amenaçada per tots els països democràtics, fabricants i comerciants d'armes. Hi ha filosofies que ho justifiquen (...) Els juristes diuen que les formulacions i el llenguatge jurídic es desgasten al pas del temps. Ja n'hi ha que treballen per una nova generació de Drets Humans, perquè els d'ara no els recullen bé: falten els drets de la dona, dels nens, dels minusvàlids, dels ancians, dels immigrants. El paisatge és realment desolador. El papa Joan Pau II ja ho va dir: "Hi ha una mentalitat estesa que sols reconeix com a titular de drets el qui es presenta amb plena o almenys incipient autonomia i surt de situacions de total dependència dels altres." És a dir que, en realitat, els més febles són els menys protegits.» Per a l'arquebisbe Martí, tot els porta a reconèixer la importància que té conèixer quin és el fonament d'aquests drets, al qual cal retornar una vegada i una altra: «La persona és un ésser espiritual que disposa lliurement de si mateixa i té una importància absoluta.»

Aniversari de la creació del Cor dels Petits Cantors

La missa va ser especialment simbòlica, ja que va servir també per celebrar els 15 anys de creació del Cor dels Petits Cantors d'Andorra. El Cor va ser una iniciativa de seglars vinculats amb Meritxell que van impulsar ara fa 15 anys la creació de la formació, que avui ha aconseguit un gran prestigi internacional. Com va recordar una de les impulsores, ha estat un esforç per part de pares, d'infants i també de les institucions que hi han cregut i que n'han facilitat el desenvolupament. La formació va solemnitzar la celebració eucarística, com és costum en aquesta diada, i va interpretar diverses peces litúrgiques, a més del cant de la coral, que va ser molt aplaudit pels assistents a l'acte.

A la tarda es va fer un concert de la formació coral sota la direcció de Catherine Metayer, preludi de la missa vespertina, ja celebrada pel rector de Canillo i capellà custodi del santuari, Mn. Ramon Rossell.

M. C. Orduña

Mons. Vives presideix el 25è aniversari del Col·legi d'Advocats d'Andorra

ESCALDES-ENGORDANY.— Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, va presidir l'acte central de celebració dels 25 anys de creació del Col·legi professional d'Advocats a Andorra, durant el qual l'exdirector general de la Unesco, Federico Mayor Zaragoza, va fer una conferència esperada amb expectació. Els actes es van dur a terme el 5 de setembre a la sala d'actes del Comú d'Escaldes-Engordany, que es va omplir de professionals del sector.

Mons. Vives va destacar la tasca dels advocats perquè «encara que no és prou valorada, fan molt pel recte procedir de la justícia». Per la seva part, Mayor Zaragoza, actual president de la Fundació per a una Cultura de Pau, va afegir que han de ser els ciutadans «els que vigilin que l'estat de dret estigui presidit per lleis justes, que la legalitat esdevingui permanent justícia. És fonamental si volem tenir pau». Federico Mayor Zaragoza es va mostrar crític amb l'ONU i va assenyalar que una organització fundada pels pobles ha acabat sent dominada pels estats: «De l'exemple que podria ser de democràcia s'ha passat a una plutocràcia, dominada pels estats més rics. Ens hem quedat sense valors ètics.» (M.C.O.)

Solemníssima diada de Valldeflors a Tremp

TREMP.— El dissabte 8 de setembre la basílica de Santa Maria de Valldeflors de Tremp es va quedar petita per acollir la immensa multitud que s'hi va aplegar per celebrar la patrona de la ciutat, la Mare de Déu de Valldeflors.

Aquest any la festa va ser més gran perquè el convidat d'excepció va ser Mn. Ramon Gay i Puy, que va ser rector de la parròquia de Tremp entre els anys 1972 i 1989. Va ser emocionant constatar com, malgrat el temps transcorregut, els feligresos rebien amb gran afecte i devoció el seu estimat pastor.

Déu va beneir el pasturatge de Mn. Ramon a Tremp amb tres nous sacerdots per al bisbat d'Urgell: Joan Antoni Mateo, actual rector de Tremp i col·laborador ben conegut del «Consultori» de Catalunya Cristiana; Mn. Ignasi Navarri, canceller i secretari general del bisbat d'Urgell, i Mn. Antoni Elvira, que el mateix

dia a la tarda va prendre possessió com a rector de la parròquia de Sort. Els tres preveres, fills espirituals de Mn. Ramon, l'acompanyaren en la solemne concelebració que ell va presidir amb altres sacerdots del l'arxiprestat del Pallars Jussà.

Una nombrosa legació d'autoritats civils i militars, encapçalada per l'alcalde de Tremp i delegat del govern per l'Alt Pirineu i Aran, Víctor Orrit, va participar com és costum en la memorable diada de Valldeflors. La missa va ser esplèndidament cantada per l'Orfeó de Tremp sota la direcció de Jordi Sansa i acompanyada al monumental orgue de la basílica per fra Vicenç Grané, organista de Santa Maria del Mar i bon amic de la parròquia i de la ciutat de Tremp. L'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, amb fortes arrels al Pallars, va pronunciar un magnífic pregó de Festa Major. (C.C.)

Vic

«Sóc aquí, envieu-me»

■ Nova carta pastoral del bisbe amb motiu del bicentenari del naixement de sant Antoni M. Claret

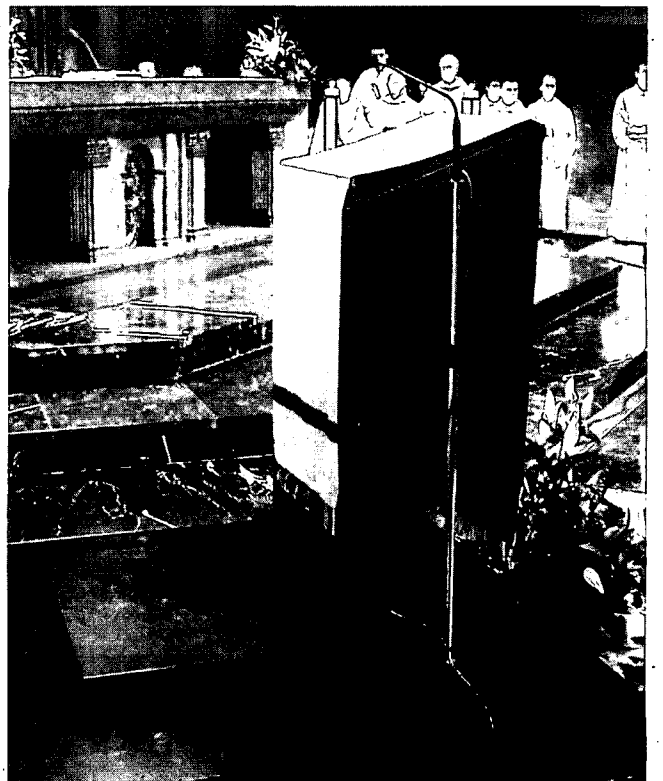
VIC.— El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va donar a conèixer amb motiu de la celebració del Dia de la Catedral una nova carta pastoral escrita en ocasió del bicentenari del naixement de sant Antoni Maria Claret.

La carta es titula *Sóc aquí, envieu-me* i recorda les paraules del mateix sant, que va néixer a Sallent, a la diòcesi de Vic. En les properes setmanes se'n distribuiran exemplars a totes les parròquies del bisbat. Té un disseny d'alta qualitat i més de cinquanta pàgines, en les quals el prelat diocesà fa un repàs de la vida de sant Antoni Maria Claret, des de la seva infància i joventut treballant en fàbriques de teixits, fins a la seva etapa missionera i de fundador dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, passant per l'època d'arquebisbe de Santiago de Cuba i confessor de la reina Isabel II. En la part final de la carta, Mons. Romà Casanova destaca quines eren les virtuts de sant Antoni: la pregària, l'Eucaristia, la devoció mariana i la negació d'un mateix.

Mons. Casanova va presidir la missa del Dia de la Catedral.

Durant la celebració es va beneir un nou ambó.

Mons. Romà Casanova escriu: «He pensat adreçar a tots els membres de la diòcesi aquesta carta pastoral amb l'ob-

jectiu de recordar la persona i el missatge d'un sant de l'Església universal, fill de la nostra mateixa diòcesi, i al mateix temps, mirant l'exemple del sant de Sallent, fer unes aplicacions per a tots nosaltres que ens ajudin a ser fidels a la nostra vocació cristiana i missió eclesial.» Un dels punts claus és el testimoni d'evangelització de sant Antoni ja que, segons el bisbe, «en aquests moments i encara més entre nosaltres, cal una renovació de la nostra fe en Jesús i al mateix temps un nou ardor per a l'evangelització. Cal evangelitzar Catalunya, cal evangelitzar la vella Europa, cal evangelitzar els nouvinguts, cal evangelitzar les regions del món que estan lluny de Crist i de l'Evangeli».

Jornada claretiana

L'efemèride claretiana va marcar la

celebració del Dia de la Catedral. Al matí, es van fer dues conferències sobre la vida del sant i sobre la seva relació amb la ciutat de Vic, a càrrec del P. Antoni Maria Vilarrúbia, claretà, i de Joan Sidera. També es va fer una pregària al sepulcre on hi ha enterrat sant Antoni Maria Claret.

A la tarda es va celebrar a la catedral la solemne missa, presidida per Mons. Romà Casanova, acompanyat de nombrosos sacerdots. El temple es va omplir de gom a gom de fidels i l'ocasió va servir per beneir una nova seu —càtedra on seu el bisbe— i un nou ambó, des d'on es llegeixen les lectures. En acabar, els membres del Consell diocesà de Pastoral van ser els primers de rebre la carta pastoral.

X. Bisbal
Fotos. J.C.S.

GIRONA

Reunió d'arxiprestos

GIRONA.— Presidida per Mons. Carles Soler, el 4 de setembre va tenir lloc una reunió a la qual van assistir els arxiprestos i els membres del Consell Episcopal. Aquesta reunió, que se celebra cada any a principi de curs, serveix per-

què el bisbe indiqui els objectius pastorals a treballar alhora que s'aprofita per informar de la vida diocesana i intercanviar informacions i projectes.

Enguany i, després que el bisbe presentés els objectius pastorals, representants de la Fundació Sant Martí van presentar el catàleg dels béns immobles del bisbat. Altres punts de l'ordre del dia van ser presentar els temes a treballar a les agrupacions de parròquies i arxiprestats, i que fan referència a la formació permanent dels preveres; el Pla del Laicat, així com donar a conèixer el directori per l'organització dels despatxos interparroquials.

La reunió va acabar amb un temps dedicat a diferents informacions per part del bisbe Carles i del vicari general. (C.S.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIUSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligioso.com
www.articulosreligiosos.com

cerers
des de
1862

ER BELLA

Can (Sentme (ona)
T. 9 Fax 93
ABE
9, 08
T. 9 Fax 93
Ters, T./Fa 41
ote Bo 5 Bcn 28

Terrassa

Emotiu comiat als Claretians de Sabadell

SABADELL.— Més d'un segle després de la seva arribada a Sabadell, els Missioners de l'Immaculat Cor de Maria s'han hagut d'acomiar amb tristesa de la ciutat on l'any 1899 van fundar una comunitat que ha estat molt estimada pels sabadellencs. El 9 de setembre passat va tenir lloc el seu emotiu comiat presidit per

Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa. El prelat es va mostrar molt agraït «per la seva presència, pel seu testimoni de vida, per la seva acció pastoral al llarg d'aquests 108 anys i també per possibilitar que es mantingui l'activitat cultural i pastoral en aquesta església tant significativa i entranyable pels sabadellencs».

Nolla, c.m.f., va col·laborar en nombroses activitats de tipus cultural i religiós a la ciutat de Sabadell, com ara la instauració del l'Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Togores (1922), l'organització dels concursos de pessebres (1925) o la fundació de la Joventut de la Faràndula (1947) i la

inauguració posterior del Nou Teatre de la Faràndula (1956).

Altres apostolats destacats dels Claretians a Sabadell han estat l'Escolania dirigida pel P. Ramon Llobet, c.m.f., i en aquests darrers anys, el nombrós grup d'Adoradors de l'Eucaristia animats pel P. Miquel Peix, c.m.f., mort recentment i que va ser el darrer superior nomenat de la comunitat. Una tasca important dels Missioners del Cor de Maria ha estat també l'aten-

ció espiritual i la confessió. En aquest àmbit es recorda la figura del P. Lluís Morta, c.m.f., que durant molts anys va passar moltes hores diàries en el confessional. (C.C.)

El 9 de setembre passat l'església del Cor de Maria de Sabadell es va omplir de feligresos amb motiu del comiat dels Pares Claretians, que regien l'església des del 1899. Presidida pel bisbe Saiz, van concelebrar l'eucaristia el P. Màxim Muñoz, superior provincial del Claretans; el P. Josep M. Codina, superior de la comunitat; Mn. Francesc Catarineu, rector de la parròquia de Sant Feliu; Mn. Víctor M. Fuentesmilla, arxiprest de Sabadell-Centre i diversos pares claretians vinculats amb la comunitat i amb Sabadell.

Els Pares Claretians, en deixar la seva presència a Sabadell, han confiat la seva església al bisbat de Terrassa amb la voluntat que s'hi mantingui l'activitat. El nou rector en serà Mn. Ignasi Condal. En paraules de Mons. Saiz, «procurarem donar continuïtat a la seva obra de culte eucarístic, de ministeri de la reconciliació, d'acompanyament espiritual i de pregària, perquè continuï essent en el cor de la

ciutat de Sabadell un centre d'espiritualitat i d'apostolat».

Els Missioners de l'Immaculat Cor de Maria van arribar a Sabadell l'any 1899 gràcies a la intervenció del sacerdot sabadellenc Dr. Fèlix Sardà i Salvany, que volia una església a l'estil de l'Oratori de Sant Felip Neri on s'atengués principalment el ministeri de les confessions. Es van fer càrrec aleshores de l'església, un bell edifici del segle XVIII que havia estat propietat inicialment de l'Escola Pia. A més d'aquesta finalitat fundacional, els Claretians han dut a terme altres activitats pastorals a Sabadell.

Han dirigit el Col·legi del Cor de Maria, anomenat posteriorment Col·legi Claret. En aquesta escola va ser professor entre els anys 1952 i 1959 el P. Pere Casaldàliga, actual bisbe emèrit de São Félix do Araguaia (Brasil), col·laborant també en l'apostolat en la immigració de les fàbriques i barraques, a Ràdio Sabadell i en els cursos de Cristiandat. El P. Josep M. So-

El bisbe Josep Àngel Saiz va presidir l'eucaristia juntament amb el P. Màxim Muñoz, provincial dels Claretians a Catalunya.

ler, o.s.b., abat de Montserrat, va ser alumne del col·legi.

També han tingut vitalitat la Congregació Mariana, fundada l'any 1909, i que sota l'impuls, entre altres, del P. Josep M.

*DOMUND,

Diumenge mundial de les missions.

Tots som missioners... perquè tots hem rebut el do de la fe

FELIÇOS ELS QUE CREUEN

Feliços...

L'Evangeli recorda freqüentment la promesa de felicitat, i que el camí que ens hi porta és el seguiment de Jesús.

No obstant això, la desgràcia, la tragèdia, el dolor... semblen permanents en la vida de les persones. També entre les que s'anomenen deixebles del Mestre.

El camí de la felicitat proclamat per Jesús —l'itinerari de les benaurances— fa el seu recorregut per viarany, on no sembla massa freqüent la felicitat humana.

La felicitat no és fruit de tenir, sinó de ser. És feliç qui té el do de sortir de si mateix per a lliurar-se a l'altre pel do de la fe.

...els que creuen

La raó per la qual els missioners lliuren la seva vida és que han descobert que la fe que han rebut no la poden retenir per a ells mateixos.

El missioner surt a l'encontre de l'altre, una vegada ha trobat Jesús. Amb la paraula i el testimoni du al Senyor.

Ser missioner no és propi d'uns «pocs especialistes». És la necessitat del creient.

DIUMENGE 21 D'OCTUBRE 2007

LES NOSTRES APORTACIONS EL 2006:

ÀFRICA: 10.8 milions €

AMÈRICA: 2.7 milions €

ÀSIA: 4.1 milions €

EUROPA: 1.7 milions €

OCEANIA: 0.5 milions €

TOTAL: 20.141.015,16 €

Si voleu ajudar amb una transferència bancària podeu fer-ho al següent compte d'OMP:

"La Caixa" :

2100 3282 63 250001582

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
www.arqbcn.org

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
www.arquebisbattarragona.org

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
www.bisbatlleida.org

17004 GIRONA
Pl. Del Vi, 2
Tel. 972 412 720
www.bisbatgirona.es

25700 SEU D'URGELL
Plaça Bisbe Coll, 17
Tel. 973 350 054
http://www.bisbaturgell.org

25280 SOLSONA
Plaça Palau, 1
Tel. 973 603 244
www.bisbatsolsona.org

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 449 176
www3.planalfa.es/obtortosa

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
www.bisbatvic.com

Mallorca

Col·laboració de Mallorca Missionera amb el Perú

PALMA.— El dia 26 d'agost passat la delegada de Mallorca Missionera al Perú, Margalida Colmillo, va visitar les zones més devastades de Pisco, en companyia del P. Alfonso, vicentí, al qual va lliurar més de 15.000 euros procedents de la solidaritat dels mallorquins amb el Perú. Aquesta quantitat va servir per atendre les necessitats bàsiques de la població de Pisco mentre les institucions organitzaven els protocols d'emergència.

Margalida Colmillo va lliurar al P. Alfonso els diners procedents de Mallorca.

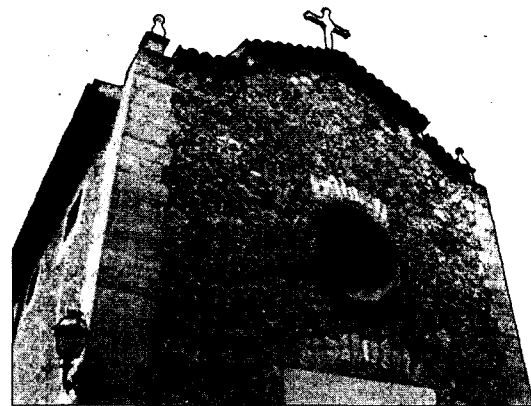
El P. Alfonso ha perdut casa seva i la parròquia amb el sisme i viu en una carpa, com la resta de compatriotes. Ell és l'encarregat de coordinar les ajudes que reben des de Càritas i altres institucions eclesiàstiques. Així, s'ha pogut obrir un menjador finançat per Mallorca Missionera i atès pels pares vicentins i missioners mallorquins.

Després de l'atenció d'emergència, Mallorca Missionera es planteja la segona fase de la cooperació amb el Perú, que consisteix a dur a terme la reconstrucció de la zona. En concret, la institució catòlica s'encarregarà de restaurar un casejui a Huancavelica amb la col·laboració de diverses ONG mallorquines.

El projecte ja està en marxa, ja que els tècnics de la Pontificia Universitat Catòlica del Perú són en aquests moments a Huancavelica per fer els estudis del terreny i elaborar el pla de reconstrucció adient. Es veu d'aquesta manera la confiança que les institucions peruanes han dipositat en la tasca que es fa des de Mallorca per a la reconstrucció del país. Huancavelica està ubicat a la serralada occidental i central del país, enclavat entre altres muntanyes, i limita amb les regions de Lima, Ica, Ayacucho i Junín. És un dels 24 departaments en què està dividit el Perú.

Cal dir que l'aportació de donants i de parròquies mallorquines al Perú supera, ara com ara, els 35.000 euros.

Cristina Sánchez

Nova història de l'oratori del Cocó de Lloseta

LLOSETA.— Mn. Jaume Capó Villalonga, historiador de Lloseta, als seus 89 anys, ha completat la *Nova història de l'oratori de la Mare de Déu del Cocó de Lloseta*. Aquesta nova història de l'oratori consta de 12 capítols, una introducció i una addenda a cura del professor de la UIB Gaspar Valero.

La primera versió es va publicar l'any 1981. Amb aquesta nova actualització, s'omple un espai buit de 26 anys que conté notícies inèdites, com les noves obres de l'interior i de l'exterior de l'oratori. També es comenta la seva declaració com a Bé d'Interès Cultural per part del Govern Balear, amb categoria de monument, del 24 de febrer del 1993. La mòdica quantitat de 10 euros que val l'obra es destinarà a la conservació de l'oratori. (C.S.)

Història de la persecució religiosa a Catalunya, 1936-1939

Un llibre dedicat a les famílies cristianes

Exhaurida la tercera edició, es troba a les llibreries la quarta edició ampliada amb nous testimonis, en defensa de la fe cristiana.

Un llibre que explica els dolorosos fets dels anys 1936-1939.

Assassinat de bisbes, sacerdots, religiosos, pares de família i joventut cristiana.

Destrucció de temples i valors arqueològics i artístics.

Confiscació de col·legis i de premsa catòlica. Usurpació de propietats.

Desfeta d'entitats culturals i polítiques.

El llibre denuncia el règim polític que va provocar la més gran ofensa a Catalunya en la història dels vint segles.

Fets i comentaris que no publica la televisió ni gaire premsa.

Les famílies cristianes i la joventut tenen dret a saber la veritat de la persecució religiosa del 1936.

Glorificació dels màrtirs beatificats per Roma.

61 capítols. 300 planes. 40 fotografies i il·lustracions.

Autor: Francesc A. Picas

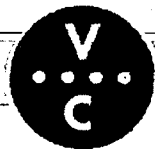
(Autor també d'*Els Pastorets de l'Ametlla* guardonat amb la Creu de Sant Jordi)

Trobareu el llibre a les llibreries

Distribució i dipòsit: Nordest llibres c/ Alemanya, 19 - 17600 Figueres
Tel. 971 672 354 - Fax 972 503 629

També a la llibreria Balmaes (c/ Duran i Bas, 11)

Vida Creixent

El consiliari diu...

A mesura que ens fem grans

Avui dia costa molt dir que envellim. Hem de dir que ens fem grans. Però ens hem de fer grans o envellir amb dignitat.

Ens fem grans, de la mateixa manera que vivim. Hi ha moltes maneres de fer-nos grans, que depèn de la nostra manera de viure.

Hi ha moltes maneres de viure l'envelliment. Hi ha la persona gran, que és irritable o pacient; hi ha el que és solitari o comunicatiu; n'hi ha que són pessimistes i els optimistes; els egoistes i els generosos; el qui s'enfonsa en la pròpia culpa o el que confia en el perdó de Déu.

Ens trobem grans, sense que ningú no ens hagi preparat i ara encara ens trobem en la cura dels nostres néts, que ens fan sentir relativament joves.

Fer-se gran no és cap desgràcia, sinó que és un regal per poder acabar la nostra vida d'una manera digna i responsable. Pot ser una etapa que ens ajudi a descobrir la presència i companyia amorosa de Déu.

Què hem de fer per viure d'una manera digna? Segurament estem contents perquè hem format una

família, de la qual hem disfrutat i sofert. Ara hem de viure la nostra jubilació d'una manera digna, intel·ligent i útil.

Per a una persona cristiana no n'hi ha prou. En aquestes circumstàncies ens hem de trobar amb un Déu amic que ens acompanyi en la vida.

Per a un creient la vida no s'acaba, continua. La vida és més que aquesta vida, que s'acaba. Al final hi ha Déu, que ens ha acompanyat al llarg d'aquesta vida. Al final ens espera el Déu gran, misericordiós i etern, que vol per a tots nosaltres la vida eterna.

La confiança amb Déu que ens estima, ens pot ajudar a fer-nos grans amb dignitat. Els creients ens posem al final de la nostra vida esperant aquesta trobada definitiva amb el Déu que ens salva i ens omple de goig.

Quan ens jubilem hem de fer un projecte de vida. Això no vol dir pensar en les ocupacions, activitats diverses i els compromisos. Tot això és molt important, però el que es jubila ha de pensar també com cuidar l'esperit i alimentar la vida interior, sense

caure en la buidor. Cal evitar l'avoriment i els temps estèrils.

A mesura que ens fem grans, no és tan important fer coses, sinó ser. Cal fer el bé. Cal en aquest temps fer-nos grans en el coneixement com a persones i com a creients.

Per això durant aquest temps no ha de faltar un temps dedicat a cultivar la fe i la pregària. No pot faltar dedicar temps al grup que ens pugui acompanyar en el nostre caminar cap a Déu a través de l'espiritualitat, l'apostolat i el conreu de l'amistat.

Cerqueu tenir temps per a vosaltres. Els vostres fills i filles han de saber que hi ha moments que esteu dedicats a cultivar els valors propis de la vostra edat. I que teniu necessitat d'organitzar el vostre temps d'una manera més sensata amb els vostres amics, amb el grup, a cultivar valors humans i cristians. I, per tant, que us els han de respectar.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Vida Creixent de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, d'Andorra i Balears

TARRAGONA

Comencem un nou curs

Quan estem a punt de començar un nou curs, ens queda encara el record d'aquell divendres 8 de juny en el qual Vida Creixent va celebrar el seu encontre diocesà a la ciutat de Reus. De tota l'arxidiòcesi de Tarragona anaven arribant a la parròquia de Crist Rei els integrants dels diferents grups d'aquest moviment cristià de laics adults. A les 10.30 h, més d'un centenar de persones van iniciar la jornada amb una pregària i l'exposició del Santíssim. Ja a la sala-teatre parroquial es va fer la presentació dels grups de l'arxidiòcesi. A continuació van prendre la paraula el coordinador interdiocesà, Antoni Bosch, i el consiliari, Mn. Jaume Serrano. El secretari diocesà, J. M. Ferran va informar als assistents del pla d'activitats, ingressos econòmics i l'estat de comptes, eleccions a la Junta Diocesana i programa de Vida Creixent del període 2007-2010.

Pel que fa l'elecció de la nova junta diocesana es van proposar els candidats següents: Josep M. Vallès, vicecoordinador; Maria Rosa Pellicer, vocal; Amalia Domingo, vocal; i J. M. Ferran, secretari. Es va aprovar per unanimitat.

De la mateixa manera es va aprovar per majoria presentar al Sr. arquebisbe per al seu nomenament com a nou coordinador diocesà Antoni Picher de la parròquia de Crist Rei de Reus, la candidatura del qual va ser proposada per Mn. Jaume Ciurana, consiliari del grup de Reus i Mn. Josep M. Font, consiliari diocesà.

Després de donar lectura al programa 2007-2010, vam fer una visita turística per la ciutat de Reus, i vam anar al restaurant per compartir un dinar de germanor al qual van assistir, a més dels membres de Vida Creixent, l'arquebisbe, un gran nombre de capellans de la diòcesi i alguns feligresos de la parròquia de Crist Rei.

Amb una participació d'unes tres-centes persones, la jornada va finalitzar amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe Dr. Jaume Pujol i Balcells a la parròquia de Crist Rei.

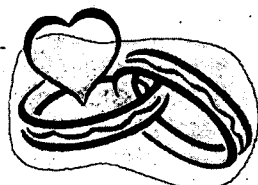
Amb il·lusió comencem un nou curs sabedors que Vida Creixent ens ensenya l'art d'envellir, l'art de seguir sent útils i l'art de servir, fomentant l'espiritualitat, l'amistat i l'apostolat.

Per cloure, unes paraules de Joan Pau II: «L'edat avançada és un temps de gràcia, que convida a unir-se amb l'amor més intens al misteri salvífic de Crist i a participar de manera més profunda en el seu projecte de salvació.»

Antoni Picher Calvo
Coordinador

URGELL

50 anys, flama viva d'amor

Com en tantes altres diòcesis, la d'Urgell ha celebrat durant el transcurs d'aquesta primavera nocces matrimonials d'Or i d'Argent.

Per a les famílies i per a l'Església és una joia congratular-se amb tants anys d'unió, fidelitat, compromís, tendresa, respecte... en un sol mot: *amor*.

Dins dels grups del nostre moviment de Vida Creixent, tant els d'Urgell com d'Andorra, hi ha alegria perquè podem compartir la joia de parelles que poden dir: «Fa 50 anys que ens vam casar.» I, esperancats encara, fan camí cap a les de platí.

Amb la incertesa i els comentaris generalitzats sobre les parelles recent casades, qüestionant-se quin serà el futur dels nous matrimonis i de la família d'avui, també les parelles que celebren els cinquanta anys de matrimoni, per tota la seva vivència durant aquest projecte comú d'amor es podrien interrogar: «Som un exemple de model vàlid de convivència social? Ens donem amb generositat als fills i als néts? Ens hem sacrificat per amor als fills en contra dels nostres interessos? Atenem prou, encara avui, les necessitats de la nostra parella? Fora de la nostra llar, sabem respectar serenament i amb respecte els rols de les noves famílies i defensar el nostre model de convivència familiar?»

Ara per ara, el més important, però, és donar exemple viu de l'amor en parella, tot i els problemes quotidians, les xacres normals de l'edat i de la soledat compartida... soledat de dos, que no és tan feixuga com la d'un sol...!

Però si davant la llar de foc es diuen, com deia Víctor Català: «Que sols que estem, vida meua!»

«*Altres cop sols, vida meua*

com el jorn que ens van casar...

S'han fos els cants i l'alegria i restem sols vora la llar.

*Tots han volat els ocells joves,
tots han volat lluny de son niu;
s'han espargit les vides noves;
restem tu i jo vora el caliu.*

*Ja han assaonat altra esperança
com en el jorn que ens van casar;
eixuga el plor de l'enyorança...
encara som dos vora la llar!...*

(Caterina Albert)

Jo els diria: «Enamorats que heu complert 50 anys d'unió continueu parlant d'amor. Recordeu els moments de goig i els moments més tendres o més tristos en els quals amb les mans unides heu estat.

Mireu de tant en tant els àlbums que us parlen d'esdeveniments joiosos. Remireu el nou àlbum d'aquest any, on posades les darreres fotos d'aquesta celebració de nocces d'Or, us recordarà la joia de la celebració d'acció de gràcies, les felicitacions dels fills, néts i amics, el viatge d'uns dies fora de casa...

Somieu estimades parelles, somieu! Sou dos en un... i, recordeu aquella primera mirada encisadora a la qual no us vau poder resistir, perquè era ja amor.

Com bategaven els vostres cors!... Amor d'enamorats, amor d'amants, amor d'esposos... Amor tendre que engrandeix amb el pas del temps. Flama viva!

Amor com el que rebem en l'Eucaristia sense mesura. Amor en el somriure d'un infant, en la visita al malalt, etc.»

L'amor ho pot tot. Vosaltres havent donat molt, encara us resta un gran cor ple de fe, esperança, generositat, estimació, tendresa...

Nuvis d'Or, felicitats!...

M. Carme Ribes

Coordinadora Vida Creixent a Andorra

Agenda

OCTUBRE

Dijous 4: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema II: El seguiment.

Dijous 11: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 6. Tema II: El seguimiento.

Dimarts 23: Conferència a La Pedrera. A les 18 hores organitzada per la Fundació Viure i Conviure i Vida Creixent. Conferenciant: Xavier Grasset. Tema: *El bon humor*.

Dissabte 27: Assemblea Diocesana. A les 10 hores a les Religioses Escolàpies. Roger de Llúria, 64 (xamfrà Aragó).

Wafae, transmetre valors a través de les cultures

■ Aquesta associació defensa la universalitat dels drets humans entre els ciutadans i els pobles del món

Wafae és una associació no governamental, laica i sense ànim de lucre fundada el 1998. Està formada per ciutadans de diferents cultures i graus de formació. La majoria són universitaris que dediquen una part del seu temps lliure a col·laborar voluntàriament i de manera desinteressada en programes de caràcter social, educatiu, cultural i de cooperació per al desenvolupament.

Wafae s'ha adonat del moment complex però alhora ple de possibilitats felices en què vivim. Tot sovint sentim queixes sobre la convivència difícil entre persones de diferents cultures. Això no obstant, l'experiència d'aquesta associació és sens dubte molt positiva. Wafae encarna i promou el diàleg intercultural com a eina imprescindible per contribuir eficaçment al desenvolupament d'una societat intercultural, justa, solidària i sostenible. Potser el gran èxit de Wafae rau en la importància que hi adquireixen els voluntaris: la majoria dels projectes es duen a terme mitjançant persones, moltes d'elles pertanyents encara a l'àmbit universitari, que desinteressadament s'involucren en l'associació. I per què Wafae posa tant d'èmfasi en la feina dels voluntaris? Perquè l'entitat creu sense cap mena de dubte que l'esperit de voluntariat entre emigrant i autòcton és una realitat fonamental per promoure els valors de tolerància, igualtat i justícia.

Malgrat el gran potencial dels universitaris en el desenvolupament dels projectes de l'entitat, queda clar que Wafae actua amb professionalitat i d'una manera molt efectiva; això permet dur a terme projectes de desenvolupament de gran qualitat així com ampliar-ne l'àmbit d'actuació a altres ciutats com l'Hospitalet de Llobregat o Elx. Els projectes que l'entitat du a terme són essencialment d'acció social i de cooperació per al desenvolupa-

Wafae és una entitat caracteritzada per la diversitat cultural i la participació de gent de formacions molt diverses.

«L'entitat assumeix com a repte la integració del col·lectiu immigrant en la nova societat d'acollida, posant un èmfasi especial en el paper de la dona»

ment. En els primers s'inclou la sensibilització en la interculturalitat, la immigració, el gènere i l'educació. Pel que fa a la cooperació per al desenvolupament es duen a terme projectes a Tànger juntament amb l'Associació ALAMAL per al Desenvolupament Cultural i Social i en els quals s'emfatitza l'educació i la capacitat de les dones. A banda d'aquests projectes, als centres es fan també altres activitats com l'alfabetització de dones, classes de castellà, català i àrab, informàtica, reforç escolar i activitats lúdiques adreçades totes elles tant a la comunitat emigrada com a l'autòctona.

Integració del col·lectiu immigrant

A Wafae, una entitat caracteritzada per la diversitat cultural i la participació de gent de formacions molt diferents, hi ha també i per damunt de tot, uns valors fonamentals que uneixen les persones. Són valors com el respecte i el fet de valorar-se mútuament com a persones i no com a representants d'un país o d'una cultura en concret. I partint d'aquesta base sòlida, Wafae intenta, al seu torn, transmetre tots aquells valors que promouen el respecte dels drets humans, la igualtat d'oportunitats, la capacitat dels més vulnerables, la interculturalitat i el respecte. Es tracta, doncs, de fomentar, en qualsevol lloc i situació, la tolerància i d'augmentar les capacitats humanes d'homes i de dones.

Malgrat la dificultat per aconseguir finançament per als projectes, Wafae té grans expectatives de futur, marcant prioritats i línies estratègiques per tal d'opti-

mitzar tant els recursos com els resultats. L'entitat assumeix com a repte la integració del col·lectiu immigrant en la nova societat d'acollida, posant un èmfasi especial en el paper de la dona, pel fet d'haver patit, i de continuar patint, una discriminació i una complexitat més gran per poder combinar la seva vida laboral, social i familiar. Un altre dels reptes que Wafae té en ment és continuar fomentant el desenvolupament local al Marroc que ha permès la participació i la col·laboració de més de 350 joves en diverses activitats de formació.

També hi ha altres associacions i ONG que treballen en les mateixes àrees que Wafae i per això no dubten a col·laborar-hi perquè es tracta de lluitar per objectius comuns i tots els esforços són pocs a l'hora d'avançar i de millorar.

Pel que fa als voluntaris de l'entitat, Wafae ofereix diverses formes de col·laboració segons els interessos i les motivacions de cadascú. Es pot col·laborar en les diferents delegacions de forma puntual en campanyes de sensibilització o excursions amb els infants. També és possible participar-hi periòdicament com a monitor, com a professor o fent feines de suport administratives. Per tenir una experiència més propera també és possible participar en un camp de treball que s'organitza a Tànger durant els mesos de juliol i agost juntament amb l'Associació ALAMAL per al Desenvolupament Cultural i Social. En els camps de treball marroquins no únicament s'hi col·labora mitjançant un voluntariat solidari, ensenyant idiomes, informàtica o primers auxilis, sinó que, molt especialment, s'intenta motivar els infants, joves i la població en general perquè puguin ser amos i constructors d'un futur digne.

Mónica García

ASSOCIACIÓ WAFAE

C/ JORDI GIRONA 1-3

EDIFICI OMEGA,

DESPATX 207

08034 BARCELONA

Tel. y fax 934 137 592

www.wafae.org

a/e: info@wafae.org

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Retrobar els vincles amb Àfrica

■ En el segon cicle de conferències organitzat per la Fundació Ajudantajudar es va parlar de la societat actual del continent africà

BARCELONA.— La Fundació Ajudantajudar treballa per aportar instruments que permetin comprendre les societats contemporànies, caracteritzades per un alt nivell de complexitat i per relacions en xarxa a escala global. L'entitat creu que únicament a través d'aquest coneixement podem sensibilitzar les persones per a un canvi real d'actituds vers un món més just i solidari. En aquest segon cicle de conferències, organitzat per la Fundació Ajudantajudar amb la col·laboració de l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, es pretén aprofundir la realitat més concreta d'un continent tan gran i divers com Àfrica.

La cinquena conferència dedicada a Àfrica, que va tenir lloc el 17 de setembre a la sala Fòrum de la FNAC L'Illa, va anar a càrrec de Rafael Crespo, historiador, antropòleg i secretari del Centre d'Estudis Africans (CEA). Va dedicar la seva ponència a Àfrica en clau sociodemogràfica i, al final, va tenir lloc un petit col·loqui entre els assistents.

En una xerrada molt dinàmica, Crespo va exposar com a element clau per entendre Àfrica —anomenada «la gran desconeguda»— la relació amb Occident i la importància dels lligams, sovint invisibles, que des de fa milers d'anys vinculen Europa i Àfrica. Per entendre el continent africà «cal entendre els africans de la diàspora, que arrelen en la societat i fertilitzen»; va explicar Rafael Crespo. Així creen una connexió entre la seva terra, que no oblidem, i la nova terra, on ara viuen. «A l'Àfrica tot comença i acaba en una xarxa», va afirmar l'antropòleg.

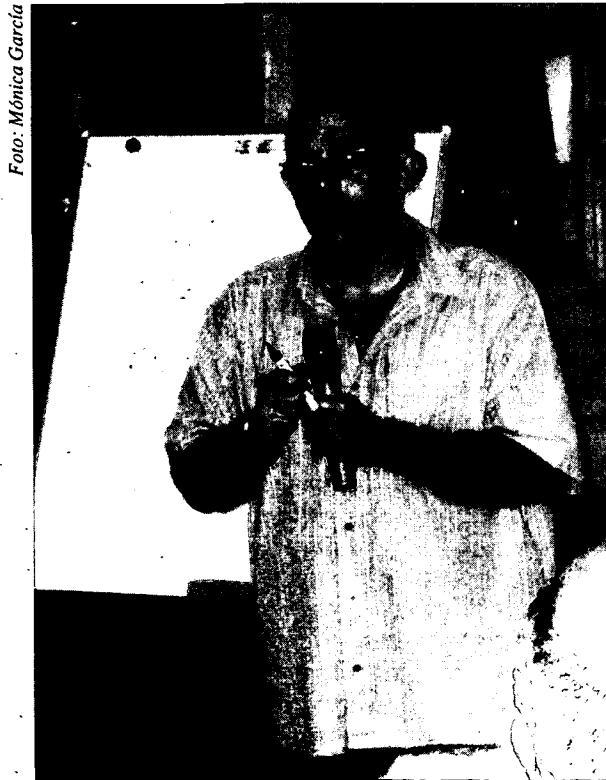
Per als africans, en qualsevol activitat preval el fet d'establir relacions, ja sigui entre tribus, pobles o continents, a través del comerç, de vincles familiars o cultu-

rels, amb la llengua o internet. «Hem oblidat els vincles històrics i culturals que tenim amb Àfrica i també oblidem els vincles que establim en l'actualitat», va afirmar Rafael Crespo. Àfrica és un continent en continu moviment; la migració no és accidental, sinó una característica inherent a la humanitat.

Segons l'Organització Mundial de la Salut, cada any surten d'Àfrica 23.000 metges i infermeres; segons el Banc Mundial, entre el 1960 i el 1997, el 27% dels tècnics altament qualificats van sortir d'Àfrica. La majoria dels estudiants de tercer cicle són africans que han marxat de l'Àfrica subsahariana. D'aquesta manera, Crespo va demostrar que en el continent africà existeix una gran fuita de cervells cap al món occidental sense cap cost de producció i que, malgrat ser un pensament molt estès, la dinàmica demogràfica africana no és tan sols de mà d'obra.

Desmitificar Àfrica

«La societat africana és una de les més

Rafael Crespo va explicar la seva teoria de la demografia africana.

preparades per fer ús de les noves tecnologies», va assegurar Crespo, després d'indicar que l'ús d'internet a Àfrica havia augmentat un 640% en els darrers set anys. Cal, per tant, desmitificar Àfrica com el continent oblidat i aïllat, tant amb Occident com amb Catalunya en concret. No solament hem de reconèixer que Àfrica és present en el nostre passat amb el trist tràfic de negres o el mercat, sinó que avui dia hi ha molts «vincles invisibles», ja

sigui per aquestes fuites de cervells, internet o les relacions bilaterals dels immigrants. Ja no és estrany veure una persona negra al parc jugant amb els infants, es multipliquen les adopcions de nens africans i els matrimonis interracials.

Els negocis també progressen: enguany s'ha celebrat a diverses ciutats de la geografia espanyola el 5è Saló de l'Habitatge del Senegal, on els senegalesos residents a l'Estat poden decidir com serà la casa que es construiran al seu país d'origen. «Reconeixent aquestes xarxes, que ells també han establert amb nosaltres i que tot sovint ens neguem a reconèixer, serà molt més fàcil el diàleg», va dir l'estudiós africanista. «Ells tenen una experiència de relació amb nosaltres que nosaltres ni tenim ni cultivem», va

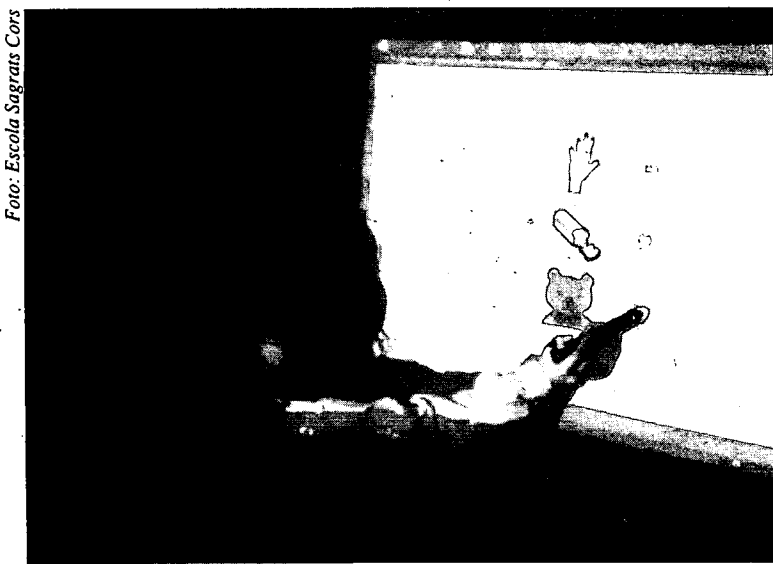
afegir. Rafael Crespo va recalcar que «per iniciar un bon diàleg, una cooperació, hem d'aprendre i reconèixer el que els africans saben». «Les maneres ja estan escrites des de fa temps. Hem d'aprofitar, escoltar i preguntar, sense donar les coses per sabudes. Veure i reconèixer les xarxes és fonamental per entendre Àfrica», va concloure el ponent.

Mònica García

Pissarres digitals, gran novetat a l'Escola Sagrats Cors

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ.— L'Escola Sagrats Cors de Sant Hipòlit de Voltregà enceta el nou curs 2007-2008 amb il·lusió i optimisme, i amb un claustre de mestres compromesos amb l'escola. Un conjunt professional que combina l'experiència d'aquells que porten molts anys dedicats a la docència amb els nous punts de vista en qüestions didàctiques i pedagògiques que aporten els mestres joves. Les novetats, però, no fan referència únicament a la plantilla de mestres, sinó també als recursos humans i materials que seran posats al servei de l'alumnat per tal de millorar la qualitat de l'ensenyament.

D'una banda, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat els ha atorgat el contracte Programa, la qual cosa suposa la gratuïtat de l'hora complementària i també se'ls ha concedit una aula d'acollida. De l'altra, l'escola està portant a terme el projecte Integratic, consistent en la integració de les noves Tecnologies de la

Una nena amb una pissarra digital.

Informació i la Comunicació (TIC); ha començat a instal·lar les primeres pissarres digitals a les classes, ja que considera el model d'integració de les TIC en el currículum com un dels motors de canvi en el sistema educatiu.

Les noves pissarres digitals ja són presents a les aules i els infants tenen ara l'ocasió d'iniciar-se en una de les noves tecnologies que, sens dubte, seran el pa de cada dia per al demà. (C.C.)

La bona notícia...

Un bisbe es confessa

Generalment, els bisbes són poc proclius a manifestacions, i menys sobre la seva vida privada. Hi ha qui diu que als bisbes els manca proximitat i diàleg immediat en les relacions humanes. Si aquesta actitud és un fet, hi ha excepcions que confirmen la regla: Mons. Álvaro Leonel Ramazzini, president de la Conferència Episcopal de Guatemala i bisbe de San Marcos. És un home d'un somriure constant, obert, sempre indulgent, amant de la pau i esperançat.

En una llarga entrevista publicada a *Vida Nueva* (1-IX-2007), el bisbe diu el següent: «Pel que fa a les relacions humanes, em plantejo quina és l'actitud, per exemple, de nosaltres, els bisbes, amb els sacerdots que han deixat el ministeri. Si estimar Jesucrist —el mateix que amb actitud misericordiosa va perdonar la traïció de Pere— vol dir seguir valorant els preveres com a persones i com a cristians, no es correspon amb el que em trobo moltes vegades en ambients eclesiàstics; es considera l'abandó com una greu infidelitat...»

Mons. Leonel també confessa que «a vegades, els bisbes som apàtics, freds: no revelem com eren els nostres pares i germans, ni expliquem què fem en estones lliures, ni a què som aficionats. Sembla com si ens haguessin format per ser mòries de gel, que no exterioritzen mai els sentiments». El president de la Conferència Episcopal de Guatemala assegura que cal «que ens posem al costat dels qui pateixen, dels exclosos, atès que és l'única manera de sentir en el cor allò que senten les persones, i des d'aquí, reaccionar pastoralment». Pastors així donen confiança a les ovelles. La seva designació de bisbe a la diòcesi és una bona notícia.

Francesc Gamissans

cultura

Una exposició del duet artístic Muher es pot visitar fins a l'11 de novembre

Esclat de llum i color al Museu Diocesà de Barcelona

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició *Mediterráneo* fins al proper 11 de novembre. Els artífexs d'aquesta producció pictòrica i escultòrica són Francisca Muñoz i Manuel Herrera, que formen el tàndem artístic conegut com a Muher, un pseudònim resultat de l'apòcope dels seus respectius cognoms. Organitzada per l'Obra Social de Caja Mediterráneo, la mostra està integrada per més de cinquanta obres on els autors reflecteixen, a través d'un esclat de llum i color, la seva singular visió del *Mare Nostrum*.

L'exposició està integrada per més de cinquanta obres, entre les quals hi ha olis, guaixos i escultures elaborades en acer Corten. «Muher ens presenta un extraordinari recorregut lumínic i cromàtic a partir de les impressions que els transmet el paisatge mediterrani», va afirmar Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, el dia de la presentació. També va subratllar que «un dels missatges que vol oferir la mostra és que el *Mare Nostrum* ha de ser un punt de trobada essencial entre totes les cultures mediterrànies, és a dir, el lligam que ens agermani a tots».

Mn. Martí Bonet va assenyalar que «si hi ha un element significatiu en l'obra de tot artista, la palmera és la que més repre-

«Secuencia mediterránea IV».

senta Muher». L'exposició tracta sobre un Mediterrani de doble lectura, on el mar, les palmeres, els arbres fruiters i la natura mediterrània coexisteixen amb la mitologia grega que tant ha caracteritzat la gènesi mediterrània. Segons va comentar Francisca Muñoz, «oferim una visió personal del *Mare Nostrum*, sota l'empremta expressionista i fauvista». També va dir que «Antoni Gaudí és un dels referents cabdals per a les nostres creacions». Per la seva banda, Manuel Herrera va explicar que «la

«Mare Nostrum I».

mostra és un monogràfic de la feina duta a terme en els darrers anys».

«Els elements de la natura mediterrània produeixen efectes visuals, jocs de ritmes i seqüències vitals davant de la natura en estat pur, amb el color com a transmissor emocional de sensacions. Muher proposa la interpretació del paisatge fent servir el seu alfabet personal, un llenguatge personal adient a cada lloc, perquè el canvi de ciutat els porta a una hermenèutica diferent en cada geografia»,

escriu l'escriptor i crític d'art Carlos García-Osuna en el catàleg de *Mediterráneo*. I afegeix que les seves obres són «una referència a la natura en estat de plena activitat amb els seus cicles reiterant-se en cada estació».

Aquest recorregut per un Mediterrani al·legòric i místic és un agraïment a la que ha estat una de les fonts d'inspiració que més ha predominat en els seus vint-i-cinc anys com a artistes. Formats al marge dels convencionalismes, Muher busquen l'impacte visual a través de la llum i del color. «Francisca i Manolo—assegura García-Osuna— són dos pintors que transiten pel món de l'art com un únic ens artístic, una inseparable identitat creativa, que alhora muda i s'enriqueix amb el que són capaços d'albirar en aquesta realitat que transporten al llenç de manera naturalista.»

Després de la seva estada al Museu Diocesà de Barcelona, aquesta exposició es podrà visitar en altres ciutats de la costa mediterrània, com ara València (del 15 de novembre al 6 de gener), al Museu Centre del Carme; Alacant (del 17 de gener al 16 de març), a la sala d'exposicions de la Llotja de Peix, i Múrcia (del 27 de març al 25 de maig), al Palau Almudí.

Més informació: Museu Diocesà de Barcelona, av. Catedral, 4 - 08002 Barcelona, tel. 933 152 213.

Miquel Àngel Codina

Dibuixos inèdits de Dalí a la Fontana d'Or

GIRONA.— Al Centre Cultural de Caixa Girona-Fontana d'Or es podrà visitar, fins a l'11 de novembre, l'exposició *Dalí inèdit. Els dibuixos de Montserrat*. Comissariada per l'historiador de l'art Jordi Falgàs i organitzada pel Museu de Montserrat i la Fundació Caixa Girona, presenta una col·lecció de dibuixos inèdits de Salvador Dalí (1904-1989), procedents del Museu de Montserrat. L'entrada és lliure.

La mostra —que constitueix una primícia mundial, ja que aquests originals de Dalí s'exposen i es publiquen per primera vegada— reuneix vint obres sobre paper, creades entre el 1922 i el 1927, algunes de les quals estan dibuixades per tots dos costats, amb la qual cosa el nombre d'obres inèdites que s'exposen s'eleva a 25. Del conjunt de dibuixos exposats destaca un espectacular *Retrat del pare de l'artista*, realitzat cap al 1925 al carbonet i pastel sobre paper.

Complementen la mostra dues obres no inèdites: *Composició amb tres figures*. *Acadèmia neocubista*, un oli de 1926, i *Estudi per al retrat de Maria Carbona*, del

«Retrat del pare de l'artista».

1925, i també una sèrie de documents procedents de la Biblioteca Nacional de Catalunya, amb seu a Barcelona, de la Biblioteca Fages de Climent, de Figueres, i de la Biblioteca de l'Institut Universitari d'Història Jaume Vicens Vives, de la

Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. La mostra, assegura el seu comissari, ens aporta «una imatge més completa, precisa i detallada del procés de creació de Dalí».

La col·lecció de dibuixos inèdits procedeix d'una donació testamentària que Josefina Cusí, traspasada el 10 d'agost del 2005, va fer al Museu de Montserrat en memòria del seu pare, el farmacèutic Joaquim Cusí i Furtunet (1879-1968), familiar i primer mecenes de Dalí. El 1918 el farmacèutic Cusí va comprar els dos primers olis que va vendre el jove pintor quan va celebrar la seva primera exposició individual a Figueres. A partir d'aquest moment i fins que Dalí va marxar a París, a finals dels anys vint, Cusí no només va seguir comprant-li pintures i dibuixos, sinó que va publicar alguns articles —també inclosos a l'exposició— en defensa del ja controvertit pintor.

Dalí inèdit. Els dibuixos de Montserrat permet fer un recorregut per la interessant «època de Madrid» del jove Dalí, atès que la seva obra més antiga és del 1922 i la més moderna del 1927, el lustre que coincideix amb el seu essencial i turbulent pas per

l'Academia de San Fernando i la Residencia de Estudiantes de Madrid. Són els anys de la seva intensa amistat amb Federico García Lorca, de les seves exposicions individuals a les Galeries Dalmau de Barcelona i de la transformació del seu llenguatge des del postimpressionisme fins a desembocar en el surrealisme, passant pel realisme noucentista i el cubisme de Picasso.

«En el cas de Dalí —afirma Jordi Falgàs— aquest període de joventut és important perquè correspon als anys de formació i de consolidació del seu llenguatge plàstic. Per tant, els dibuixos ens ajuden a entendre com va començar a treballar, com va ser el seu aprenentatge i com va arribar a fer les primeres pintures.» A la mostra es poden contemplar esbossos, alguns dels quals es podran intuir posteriorment en algunes de les seves pintures. Són dibuixos de figures femenines i/o masculines, de mariners, d'arlequins i trobadors, algun paisatge, una escena de tertúlia en un cafè...

Més informació: Centre Cultural de Caixa Girona-Fontana d'Or, c/ Ciutadans, 19 - 17004 Girona, tel. 972 209 836. (C.C.)

«Jesucrist Superstar» arriba a Mallorca

■ El musical serà interpretat per 130 actors del Grup de Teatre de Noblejas

PALMA DE MALLORCA.— El Grup de Teatre de Noblejas (Toledo) durà als escenaris de Palma una versió del conegut musical *Jesucrist Superstar*. La idea d'ajuntar un no-drit grup de joves per representar la producció de Tim Rice i Andrew Lloyd Webber va néixer el 2006 amb l'objectiu de recaptar fons per a les festes de Noblejas.

La comissió de veïns encarregada d'organitzar les festes patronals va proposar fer alguna activitat per atraure els més joves del poble, que no té més de tres mil habitants. Naixia així l'«Operació Jesucrist Superstar». Un elenc de 130 joves damunt de l'escenari (més ajudants i tècnics) són el resultat d'aquesta quimera, que ara es pot contemplar a Mallorca.

Es va triar la versió espanyola de Nacho Artime i Jaime Azpilicueta, amb veus de Camilo Sesto, Teddy Bautista i Àngela Carrasco. Una multitud de joves va acudir als càstings per a l'obra, i Gema i Eugenio es van posar al capdavant de la direcció de més de cent actors aficionats. El resultat de sis mesos d'assajos setmanals —l'obra va ser interpretada el maig del 2006— va ser un èxit rotund de públic i d'execució.

Aquest grup aterrarà a Mallorca el 3 d'octubre i la seva professionalitat es podrà veure a l'aula magna del Col·legi La Salle de Palma els dies 5 i 6 d'octubre, a

Un musical d'èxit.

les 22.00. El projecte és fruit de l'esforç de l'Ajuntament de Noblejas i de l'interès d'alguns mallorquins que han pogut gaudir ja del saber fer d'aquests joves damunt d'un escenari —moltes de les seves representacions es poden veure a internet a través del YouTube.

Tant és així que l'Ajuntament de Noblejas s'ha fet càrrec de les despeses del trasllat dels actors i ajudants del muntatge, que són gairebé la totalitat dels joves del municipi. Cap d'ells no supera els trenta anys. Tots provenen d'entorns laborals i familiars diferents i no n'hi ha cap que es dediqui professionalment al teatre. Només els uneix la passió pels escenaris

Tots els actors de l'obra són aficionats.

i les ganes de passar-s'ho bé amb joves de la seva edat.

Per la seva banda, els organitzadors mallorquins s'han abocat en l'organització de l'esdeveniment a Mallorca. S'han encarregat de cercar l'escenari on actuaran i de preparar l'arribada dels artistes, mentre que el consistori palmesà sufragarà les despeses de lloguer del teatre.

A hores d'ara, el grup d'artistes amateurs no s'ha constituït formalment com a

associació, encara que pròximament pensen agrupar-se com a companyia de teatre estable. L'any passat, els joves van representar per a les festes patronals de Noblejas el musical *Grease* amb una versió molt particular. La representació es va haver de repetir diversos dies. Està previst que en el futur l'obra sigui representada també a Màlaga.

Cristina Sánchez

Conclouen les obres a l'església de Santa Maria de Montblanc

MONTBLANC.— Les obres de restauració de l'església arxiprestal de Santa Maria la Major de Montblanc es reprendran aquest mes d'octubre amb la restauració de tres capelles del temple: la de Sant Maties, de la Mare de Déu del Carme i de la Sagrada Família.

Aquests treballs, que compten amb una subvenció de 30.000 euros aportats per la Diputació de Tarragona, clouran el llarg procés de restauració que s'ha dut a terme a l'exterior i l'interior de l'església montblanquina. En aquesta ocasió es tracta de netejar i consolidar les tres capelles

esmentades, una feina que es va ajornar en el seu dia, a causa de l'aparició d'unes pintures decoratives.

La necessitat de concloure amb rapidesa les obres de restauració de l'interior del temple va obligar a posposar les intervencions de neteja d'aquestes tres capelles i, fins ara, tot atenent al calendari litúrgic, «no s'han pogut iniciar les obres», explica el plebà de Montblanc, Mn. Albert Palacín. La materialització d'aquestes obres, però, no implicarà el tancament al culte de l'església, que podrà mantenir el desenvolupament de les activitats habituals. (J.B.)

Rècord d'alumnes a l'Escolania de Montserrat

MONTSERRAT.— En el curs 2007-2008 l'Escolania de Montserrat assoleix un rècord important. Compta amb més escolans que mai: 55. L'increment d'alumnes s'ha produït, progressivament, arran de l'ampliació de quatre a cinc cursos —el 4t de Primària és de preparació—, que es va fer en el curs 2005-2006.

Durant aquest curs, l'Escolania té previst fer sortides arreu de Catalunya. Cal destacar els dos concerts que oferirà al Gran Teatre del Liceu de Barcelona els dies 22 i 28 de desembre; prèviament, el

19 del mateix mes anirà a Valls (Alt Camp). El 25 de gener serà a Granollers (Vallès Oriental); el 16 de maig, a Arenys de Munt (Maresme), i el 30 de maig, a Cabriels (Maresme). La principal novetat del curs que s'inicia és, no obstant, el relleu a la direcció musical de l'Escolania. Bernat Vivanco substitueix en el càrrec Joaquim Piqué. Antic escolà, Vivanco compagina la seva activitat a l'Escolania amb la de professor de Composició i d'Orquestració a l'Escola Superior de Música de Catalunya. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

El suc de taronja

El propietari del restaurant del Ripollès ens va regalar una espremedora elèctrica per tal que la brigada de cuina, de la qual jo formava part com a xef, poguéssim fer-nos el nostre suc de taronja del matí.

«Quin tipus de taronja he de fer servir per fer-me el suc?», em va dir l'Elvira, l'encarregada de la cambra freda. «A la recambra hi ha dues caixes de taronges, de les sanguines, que són vermelloses de polpa i amb suc abundant.

Aquestes són ideals», li vaig dir.

Les taronges són molt bones perquè contenen vitamina C i potassi.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

S'inicia el nou curs a la Fundació Claret

■ Enguany coincideix amb el desè aniversari de la creació de l'entitat

BARCELONA.— La Fundació Claret és una entitat impulsada pels Claretians de Catalunya que promou iniciatives en l'àmbit de l'educació (col·legis Claret), de la comunicació (Editorial i Llibreria Claret) i de la solidaritat amb el Tercer Món (Enllaç Solidari). Les seves activitats les divideix en tres grans apartats: el programa Experiència Cristiana i Comunicació, el programa Fe en Família i el Simposi 2008. Enguany arriba als seus primers deu anys de vida.

«A la Fundació Claret, més enllà de les creences religioses que ens guien i mouen, creiem en els valors humans com a motor social i de canvi envers una societat més sostenible, justa i fraterna per a tothom. Creiem que la família és l'espai privilegiat on es viuen i transmeten aquests valors», explica Ezequiel Mir, cap de programes de la Fundació Claret.

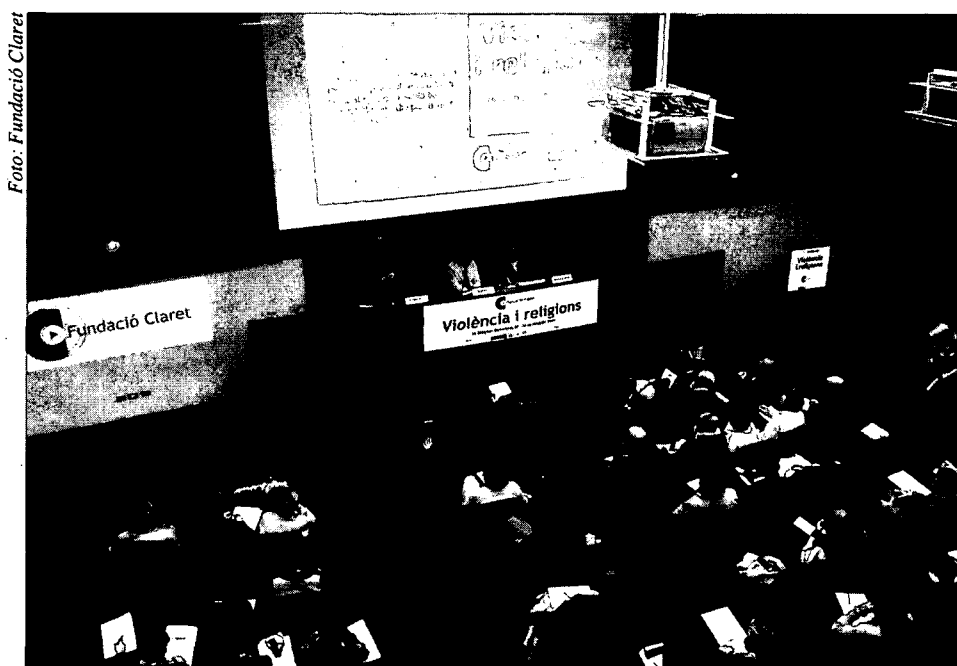
La Fundació Claret és una entitat no lucrativa que vol contribuir al desenvolupament de persones autònomes i solidàries, capaces de construir un món més fratem mitjançant la promoció de la vivència, la pràctica i la comunicació de valors humanitzadors i, de forma específica, de la fe cristiana en la societat. Ho fa des d'una perspectiva oberta, de respecte i diàleg.

Enguany inicia un nou curs molt especial, ja que s'hi celebra el desè aniversari de l'entitat, efemèride que coincideix amb una altra de molt especial: el bicentenari

del naixement de sant Antoni M. Claret, un gran comunicador de la fe que dona nom a la Fundació. «A l'hora de gestar tota la programació del curs 2007-2008 —comenta Mir— hem tingut molt en compte les novetats literàries que anirà publicant l'Editorial Claret. D'aquesta manera, reforçarem els lligams entre les activitats i els llibres.»

Donar sentit a la vida

El programa Experiència Cristiana i Comunicació té com a finalitat ajudar a viure i comunicar un cristianisme que doni sentit a les diverses situacions de la vida, tant les quotidianes com les més transcendents. S'estructura en tres àrees. A la primera, Àrea de Teologia i Bíblia, s'impartirà el curs *La revolució del Jesús històric: un repte per a l'Església avui*, a càrrec del jesuïta Xavier Alegre, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Imatge del Simposi de la Fundació Claret d'enguany.

Tindrà lloc els dies 10, 17 i 24 d'octubre, de 19.30 a 21.00. «Durant aquestes dates traurem al carrer el llibre *Jesús de Natzaret*, de Benet XVI», puntualitza Ezequiel Mir.

Dins de l'Àrea d'Espiritualitat, s'ofereix el curs *Mística i diàleg interreligiós*, que es farà en quatre sessions: 5, 12, 19 i 26 de novembre, de 20.00 a 21.00. El ponent serà el jesuïta Xavier Melloni, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

L'Àrea de Pensament i Cultura es divideix en dues activitats. D'una banda, un cicle de xerrades-col·loqui sota el tema genèric *Creació i evolució*, que comptarà amb la participació del poeta i científic David Jou (17 i 24 de gener), de l'escolapi i antropòleg Ramon Maria Nogués (31 de gener i 7 de febrer) i del jesuïta i científic Manuel García Doncel (14 i 21 de febrer). Totes les sessions començaran a les 19.30 i acabaran a les 21.00. «Hem comprat els drets en castellà i en català d'un text de Benet XVI que es titula precisament *Creació i evolució*; és el fruit d'una trobada que el Papa va mantenir amb estudiants a Castelgandolfo. Editorial Claret publicarà el volum al llarg d'aquestes jornades», assegura Mir.

I d'una altra, un debat a propòsit del llibre *La espiritualidad después de las religiones*, on intervindran els autors: Marià Corbí, Jordi Font, Antoni Gomis, Ramon Maria Nogués i Jaume Patuel. Tindrà lloc el 2 d'abril, de 19.30 a 20.20. Tots aquests actes es duran a terme a la seu de la Fundació Claret.

Transmetre l'esperança cristiana

El programa Fe en Família té com a objectiu principal ajudar els pares i mares a viure i transmetre l'esperança cristiana als seus fills. Consta d'un taller, titulat *El creixement interior dels infants*, a càrrec de les pedagogues Maria Fradera i Teresa Guardans, membres del Centre d'Estudis de les Tradicions Religioses (CETR). Es farà el 12, 19 i 26 de febrer, de 19.30 a 21.00, a la mateixa Fundació. Cal dir que aquestes dues professionals de la pedagogia estan escrivint un llibre sobre aquesta temàtica que serà editat properament per

l'Editorial Claret.

També hi haurà recessos per a les famílies. «Són unes jornades de pregària i meditació sobre els temps litúrgics. Els participants gaudiran d'estones per compartir entre les famílies, d'altres en què infants i joves faran activitats adients a la seva edat i també moments per als adults», manifesta el cap de programes de la Fundació Claret. Les sessions s'efectuaran durant l'Advent (1 i 2 de desembre), la Quaresma (16 i 17 de febrer) i la Pasqua (17 i 18 de maig) a la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic.

L'11 i 12 d'abril del 2008 la Fundació Claret organitzarà el X Simposi al voltant del tema *Comunicar l'experiència cristiana avui: nous camins a recórrer*. «El primer simposi es va titular *Es possible viure i comunicar l'experiència cristiana avui a Occident?* Han passat deu anys i continua sent significatiu el nombre de congressos, tallers i publicacions que es duen a terme amb una temàtica semblant», subratlla Ezequiel Mir. El Simposi, que s'inscriu en l'oferta de crèdits de lliure elecció de l'Iscreb, comptarà amb la presència d'Henri Deroitte, director de Lumen Vitae, una de les editorials més prestigioses d'Europa sobre pastoral i catequesi.

Aquest desè aniversari coincideix amb la celebració dels 200 anys del naixement de sant Antoni M. Claret. «En homenatge a ell dedicarem el X Simposi a plantejar els nous camins que intuïm que cal recórrer per viure i comunicar l'experiència cristiana», diu Mir. I afegeix: «Recollint l'experiència d'altres països amb més anys d'experiència de secularització i d'interreligiositat, volem tractar aquests nous camins en aspectes tan importants com ara la possibilitat de fer l'experiència cristiana de Déu en una cultura com la nostra, el llenguatge que hem d'utilitzar a l'hora de parlar-ne explícitament o de celebrar-la i els nous models de comunitat cristiana capaços de testimoniar, iniciar i acollir en l'experiència cristiana.»

Per a més informació: Fundació Claret, c/ Nàpols 346, 1r 2a - 08025 Barcelona, tel. 934 761 450, web: www.fundacioclaret.org (M.A.C.)

Crema de taronja especial

INGREDIENTS:

8 rovells d'ou
1 cullerada de maizena
1/2 litre de suc de taronja
8 cullerades d'aigua
8 cullerades de sucre
mitja copeta de Cointreau

PREPARACIÓ:

Bateu dins d'un cassó vuit rovells d'ou. A continuació, afegiu-hi una cullerada de maizena, mig litre de suc de taronja, vuit cullerades d'aigua i vuit cullerades de sucre. Poseu el cassó al foc, a foc lent, i remeneu-ho tot bé fins que comenci a bullir. Retireu-lo del foc i afegiu-hi mitja copeta de Cointreau.

Fòrum d'estudis sobre Edith Stein a Roma

■ Organitzat anualment per l'erudita carmelita Cristiana Dobner

Cristiana Dobner.

ROMA.— El monestir de les Carmelites Descalces de Concenedo di Barzio, situat a Lecco (nord d'Itàlia), acull cada any, des del 2004, el Fòrum d'estudis sobre Edith Stein, sota el guiatge de l'erudita carmelita Cristiana Dobner, autora de molts llibres de filosofia i espiritualitat. Enguany joves filòsofs i estudiosos del pensament d'Edith Stein i de l'escola fenomenològica es van aplegar recentment per parlar del sentir en Edith Stein.

Cristiana Dobner ha declarat a *Catalunya Cristiana* que el Fòrum 2007 ha estat «una trobada entre estudiosos i experts en un clima de llibertat d'expressió i de veritat. Les jornades s'han caracteritzat pel caliu de l'amistat. Tenim el propòsit de mantenir viu els contactes i d'ajudar-nos en els nostres camins comuns, intel·lectuals i humans». Quant al tema del fòrum, creu que Edith Stein ja havia percebut el sentir «quan de jove escrivia la seva tesi de llicenciatura dedicada a l'empatia».

Sobre aquesta base de coneixement es desenvolupa la seva experiència de fe, cosa que li permet de definir en

poques paraules el que és la mística: «El fet de ser tocats per la mà de Déu, i per això tot el que ens colpeix és davant nostre. No ho podem eludir de cap manera, no hi ha espai per a una col·laboració de la nostra llibertat.» Òbviament, quan la llibertat ja s'ha lliurat a Déu, «passant del regne de la natura al regne de la gràcia».

La ponència de Cristiana Dobner se centrava en *El sentir interior d'Edith Stein vers Santa Teresa de Jesús*. Segons aquesta carmelita italiana, «Edith Stein es col·loca en el delicat encreuament de Déu i la persona. En la trobada amb Teresa de Jesús no esdevé una dona que viatja en ciències diferents,

sinó que entra en una teologia de la Presència».

En un llibre sobre Etty Hillesum publicat recentment a Itàlia per Cristiana Dobner (*Pagine mistiche*, Ancora), s'esmenta el fet que Edith Stein i Etty Hillesum van coincidir al camp de concentració de Westerbork, però no van arribar a tractar-se en profunditat. L'erudita carmelita italiana ha manifestat al nostre setmanari que aquestes dues dones jueves tenien en comú «l'amor per la Veritat, la finesa introspectiva i la dedicació als altres fins a l'oblació absoluta de la pròpia vida».

Edith Stein va ser canonitzada amb el nom que havia adoptat quan va fer-se carmelita: Teresa Beneta de la Creu. Tanmateix, se la coneix sobretot amb el seu nom de bateig perquè, diu Cristiana Dobner, «afronta la seva vida i el seu pensament des del punt de vista històric, que sempre és més immediat i directe; l'aspecte simbòlic sempre resulta més difícil i ardu».

Marta Nin

Concurs de música sacra

ROMA.— L'Associació Carmel Teresià d'Itàlia ha convocat la primera edició del premi «Hermosura» sobre textos dels místics carmelites. L'objectiu, segons l'entitat, «és estimular la producció de nova música sacra per a concerts i litúrgia i promoure'n l'execució tant en concerts com durant les celebracions». Entre els textos suggerits per a les composicions hi ha *Llama de amor viva*, de sant Joan de la Creu; *Nada te turbe*, de santa Teresa de Jesús; *Història d'una ànima*, de santa Teresa de l'Infant Jesús o *Qui ets, dolça llum?*, d'Edith Stein.

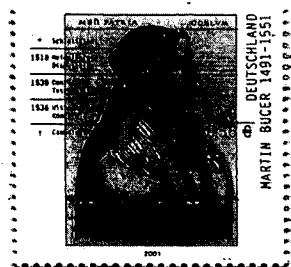
El concurs està dividit en quatre seccions, segons el tipus de peça que es vulgui compondre, la durada de la qual no pot ser superior als deu minuts. La primera secció va destinada a una coral polifònica a quatre veus amb acompanyament d'orgue (dotada amb 700 euros); la segona, per a coral a capella a quatre veus (500 euros); la tercera, un himne a una o més veus amb acompanyament d'orgue o de guitarra, però en qualsevol cas per a una assemblea litúrgica ordinària (400 euros) i, finalment, obres per a ús pastoral i d'evangelització (300 euros).

Hi poden participar compositors de qualsevol nacionalitat nascuts abans de l'1 de gener del 1985. En cas que els textos no hagin estat redactats en italià, hauran de dur la traducció del text a aquesta llengua. La data límit per lliurar les composicions és el 31 de març del 2008. Els premis seran atorgats el mes de juny. Per a més informació: Associazione Carmelo Teresiano Italiano-«Hermosura»; via Anagnina 662/b - 00118 Roma, a/e: hermosura@ocd.it, web: www.hermosura.it (M.N.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Martin Bucer, reformista

Alemanya va dedicar el 2001 un segell a Martin Bucer, un dels teòlegs més influents de la Reforma —després de Luter i Melanchthon—, amb motiu del 450è aniversari de la seva mort. Nascut a Schlettstadt (Alsàcia) l'11 de novembre del 1491, als 15 anys va ingressar a l'orde dels Dominics. Posteriorment, va ser enviat a la Universitat de Heidelberg per

prosseguir-hi els estudis. Es va convertir en un admirador d'Erasme i, més tard, en un estusiasta deixeble de Luter. Bucer va abandonar l'orde dominic el 1521; es va convertir en el capellà de la cort de Frederic III. No va poder aconseguir la conciliació entre les doctrines de Martí Luter i d'Ulrich Zwingli. Els seus escrits van quedar recollits en deu volums. Bucer va morir a Cambridge (Anglaterra) el 28 de febrer del 1551.

IX Congrés de Teologia i Comunicació

Alguns dels ponents que van participar en el congrés.

ROMA.— Del 7 al 12 de setembre es van reunir a Ariccia (Roma) teòlegs i experts en comunicació de diferents centres d'arreu del món en el IX Congrés sobre Teologia i Comunicació, organitzat per la Pontificia Universitat Gregoriana a través del seu Centre Interdisciplinari sobre la Comunicació Social (CICS). Les jornades van comptar amb el suport de la Pontificia Universitat de la Santa Creu i la Pontificia Universitat Salesiana de Roma.

El simposi va ser inaugurat per l'arquebisbe John Patrick Foley, president emèrit del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, el qual va dir que «l'essència de la nostra fe està íntimament lligada a la comunicació». El prelat també va comentar que el cristianisme és comunicació tal com ho demostra «la comunicació o, més aviat, la comunió del Pare, Fill i Esperit Sant; la comunicació de l'ésser en la Creació; la comunicació a través de la revelació; la comunicació del Verb que es va fer carn en el si de la Verge Maria i que es va fer home».

El fet que «Déu és amor» i «Déu és veritat» necessita ser comunicat, va afirmar l'arquebisbe Foley. Els participants en aquest congrés van concloure que, tot i que la teologia i la comunicació són disciplines diferents,

totes dues tenen alguna cosa a dir-se recíprocament. Va haver-hi molt consens pel que fa a la necessitat d'una inculturació de la teologia i també de la urgència de comunicar el missatge de l'Església en termes que puguin ser captats per les generacions formades en la nova cultura tecnològica.

Segons els congressistes, cal que hi hagi una col·laboració més estreta entre la teologia i la comunicació. Per exemple, pel que fa a la preparació pastoral dels sacerdots, sobretot en qüestions d'homilètica. Cal que els sacerdots estiguin ben formats per poder adreçar-se a específics contextos culturals i també en termes de comunicació (capacitat oratòria, credibilitat, etc).

Entre els ponents hi havia dos catalans: Miriam Díez Bosch, periodista llicenciada en estudis eclesiàstics i professora de la Universitat Gregoriana, i Joan Andreu Rocha Scarpetta, teòleg i professor de la Pontificia Regina Apostolorum i de la Universitat Europea de Roma. La primera va presentar una ponència sobre la política de comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola, mentre que el segon va fer una aproximació comparativa de la teologia de la comunicació entre el cristianisme i l'islam. (M.N.)

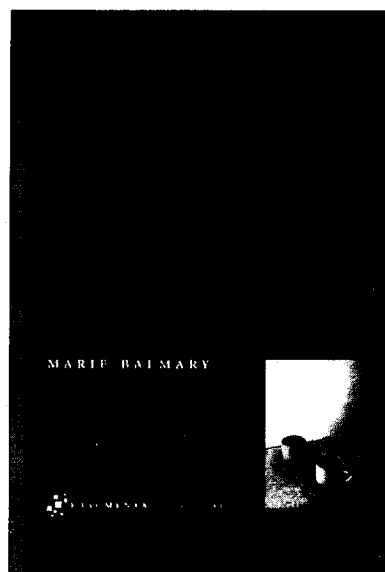
Llibres

La gènesi de l'ésser humà

El camí cap a l'aparició de l'home sobre la terra ha estat molt llarg; hi descobrim el ressò d'una història de milers de milions d'anys. Aquest llibre tracta de la història evolutiva de l'ésser humà i de les seves diferents fases, així com de les distincions dels homínids no humans que han precedit l'home. L'autor és el capellà Fiorenzo Facchini, professor d'Antropologia i Paleontologia. Segons ell, és equivocat contraposar creació i evolució, ja que són complementàries. (C.C.)

Fiorenzo Facchini, *Y el hombre apareció sobre la tierra. ¿Creación o evolución?* Ediciones Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, Madrid 2007, 158 pàg.

Diàleg filosòfic

Marie Balmay, que exerceix el psicoanàlisi a París, ha publicat diversos llibres. En aquest darrer, explica la seva trobada i amistat amb el monjo Marc-François, germà del psicoanalista Jacques Lacan, mitjançant una ficció dialogada. És un diàleg filosòfic on el verb *creure* es conjuga sense complements. Una conversa que oscil·la entre l'agnosticisme i la creença, entre el judaisme i el cristianisme, entre l'experiència interreligiosa i el manteniment de les identitats. (C.C.)

Marie Balmay, *El monjo i la psicoanalista*. Fragmenta Editorial, Col·lecció Assaig, Barcelona 2007, 184 pàg.

Un cant al matrimoni

Aquest volum té com a objectiu animar a elevar el llistó de l'autoexigència personal. Les persones estem cridades a la felicitat i una manera segura d'assolir-la és la lluita quotidiana per ser millors. El matrimoni és un camí fantàstic perquè home i dona ho aconsegueixin, només cal atrevir-s'hi i renovar-ho cada dia. L'autor, Aníbal Cuevas, diplomad en Orientació Familiar, aconsegueix a través de les pàgines de la seva *opera prima* un cant al matrimoni. (C.C.)

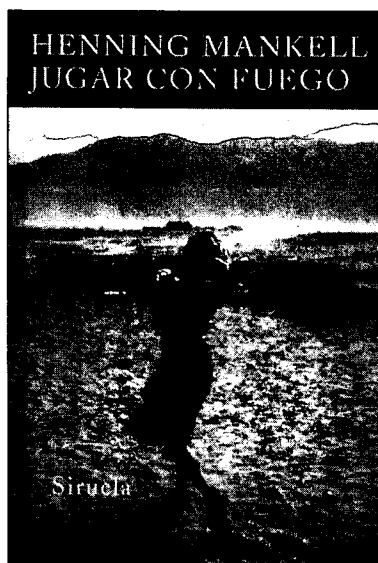
Aníbal Cuevas, *Más allá del sí, te quiero*. Ediciones Internacionales Universitarias, Col·lecció Yumelia, Madrid 2007, 142 pàg.

El món cultural català

Poetes, directors de cinema, editors, dramaturgs, músics... conformen aquest nou volum d'entrevistes fetes per la periodista Zeneida Sardà per a la revista *Serra d'Or* durant els darrers anys. A través d'unes converses disteses i amenes, el lector es troba davant d'un conjunt de personatges (Núria Espert, Toni Catany, Joan Reventós, Ventura Pons...) que amb tanta professionalitat com dedicació van engrossint, dia a dia, el dens pòsit cultural català. (C.C.)

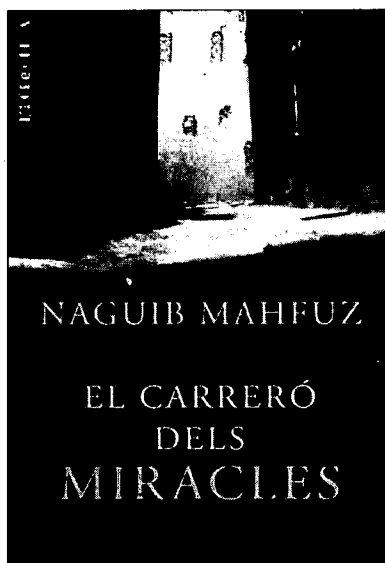
Zeneida Sardà, *Retrats*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Serra d'Or, Barcelona 2007, 287 pàg.

Entre germanes

La Sofia estava asseguda a la vora del foc. En la foscor, estirada damunt d'una manta, hi havia la Rosa, la seva germana gran, que estava malalta. De tots els germans, la Rosa era la que més s'estimava. La Rosa tenia 17 anys, tres més que la Sofia. Amb ella podia parlar de tot i reien tot sovint. La Rosa podia explicar coses que a la Sofia encara no li havien passat... És l'argument d'aquesta novel·la del prestigiós escriptor suec Henning Mankell, autor d'*El niño que dormía con nieve en la cama*. (C.C.)

Henning Mankell, *Jugar con fuego*. Ediciones Siruela, Col·lecció Las Tres Edades, Madrid 2007, 202 pàg.

Vida al Caire

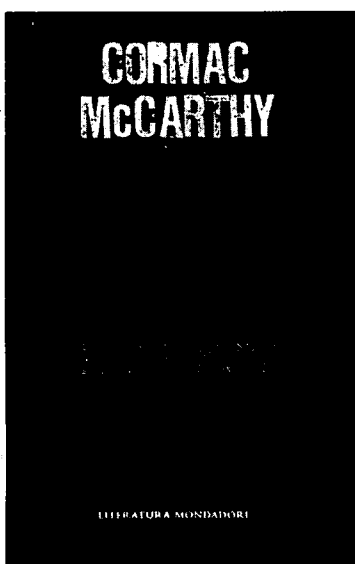
El carreró dels miracles és, probablement, l'obra més popular i traduïda de Naguib Mahfuz, el gran escriptor de la literatura àrab contemporània. El 1988 va ser guardonat amb el premi Nobel de Literatura. La força i la cruesa amb què l'autor descriu les imatges de l'ambient miserable que caracteritza aquest carreró del Caire han convertit aquesta novel·la coral en una peça fonamental de l'obra de Mahfuz. Una novel·la que ha estat adaptada al cinema en dues ocasions. (C.C.)

Naguib Mahfuz, *El carreró dels miracles*. Edicions Bromera, Col·lecció L'Eclèctica, Alzira 2007, 314 pàg.

Holocaust nuclear

La carretera, novel·la guardonada amb el premi Pulitzer 2007 i *best-seller* literari de l'any als Estats Units, transcorre en la immensitat del territori nord-americà, un paisatge literalment cremat pel que sembla que ha estat un recent holocaust nuclear. Un pare mira de salvar el seu fill empenent un viatge amb ell. Rodejats d'un paisatge erm, recorren els indrets on el pare va passar la infància i avancen cap al sud, cap al mar, fugint d'un fred atroz. (C.C.)

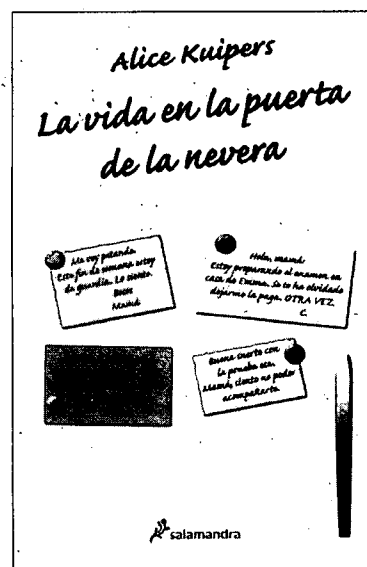
Cormac McCarthy, *La carretera*. Editorial Random House Mondadori, Col·lecció Literatura Mondadori, Barcelona 2007, 210 pàg.

El reflex de dues vides

El ritme de vida intens que porten la Claire i la seva mare les obliga a comunicar-se mitjançant breus notes que deixen a la porta de la nevera. Des dels problemes quotidians de la Claire, propis d'una noia de quinze anys, fins als avatars de la feina de la seva mare, aquests missatges enganxats amb imants són el reflex de dues vides que podrien ser les de qualsevol. Això no obstant, quan la realitat mostra la seva cara més ombrívola, la brevetat d'aquests intercanvis pren una nova dimensió. (C.C.)

Alice Kuipers, *La vida en la puerta de la nevera*. Ediciones Salamandra, Col·lecció Yumelia, Barcelona 2007, 234 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Terrorista

El terrorisme és un fenomen que ha passat de ser una excepció a ser un esdeveniment normal. Les prediccions bíbliques, o les intuïcions de totes les llegendes dels orígens, inclouen sempre la mà que destrueix paradisos, o aguaita per fer impossible les felicitats. Una mala notícia la que en la nostra genealogia hem d'incloure sempre, necessàriament, Caïn. El tribut misteriós i absurd que cal pagar pel simple fet del conviure humà, molt a pesar del nostre dret de tenir tots els mitjans per fer possible l'aspiració a la felicitat. Almenys, així ho proclama la Constitució de molts països civilitzats; els EUA, per exemple...

La nostra època es guanya a pols la medalla d'or en aquesta olimpíada de l'absurd. El terrorisme és el malefici comú, que es converteix en la plaga que va més enllà dels límits dels països i d'ideologies. Agafeu un mapa universal, i després de llegir el diari d'ahir, assenyaieu els llocs on no hi ha la possibilitat que el terrorisme sigui la plaga del moment. Les raons? De fet, tant se val: el fet és que, en qualsevol dels quatre punts cardinals, hi ha una bomba que esclata, un autobús que vola pels

aires o un suïcida —home o dona— que es fa explotar enmig d'un supermercat...

Analitzar el fenomen és feina de sociòlegs i polítics. Potser també de psiquiatres. En tot cas, no han faltat escriptors ni novel·listes que han fet un cop d'ull a l'entorn, i han volgut donar la seva visió sobre el tema. Cosa curiosa, no s'atreveixen a anar més enllà de la presentació objectiva dels fets i de les seves conseqüències, i eludeixen qualsevol senyal de condemna directa. S'han interessat més en els fets, i en l'impacte que causen en els protagonistes, tant actius com passius. Interessant, perquè ha de ser molt útil, no només conèixer des del nostre món i la nostra cosmovisió occidental què representa un fet com aquest, tan radical i oposat als paradigmes de l'avui anomenada «civilització del benestar».

John Updike, l'autor de *Terrorista* fixa

John UPDIKE

Terrorista.

Bromera, Alzira 2007, 302 pàg.

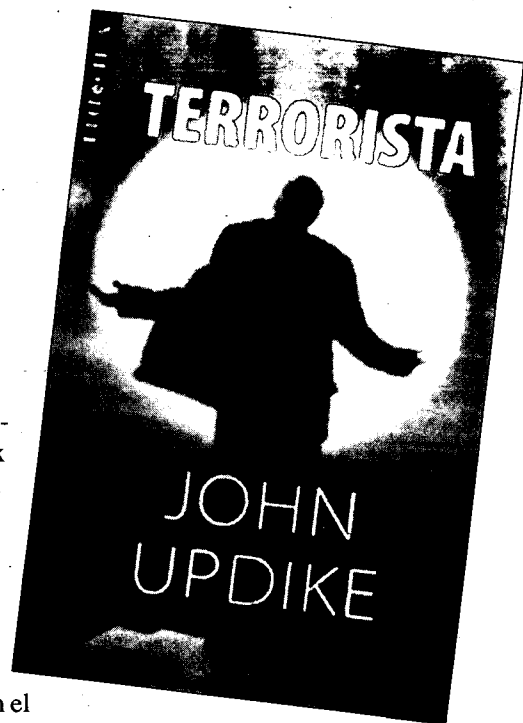
la seva mirada i la seva anàlisi en Ahmad, el noi que descobreix en si mateix la contradicció entre el món occidental i les seves corrupcions justificades —i injustificables—, i la seva visió d'una honestat impossible. Una mirada endins, que intenta desxifrar el perquè de l'agent que no accepta el món com és i el destrueix.

D'altra banda, DeLillo es col·loca en el cor dels passius, i explica la història de Keith Neudecker, un advocat de 39 anys que emergeix de l'infern del World Trade Center cobert de cendres. A *El hombre del salto* —tots recordem amb esglai la imatge real que ens va transmetre la televisió. Però, en la novel·la *El hombre del salto* és un artista de carrer, David Janiak, qui després dels atemptats va començar a irrompre des de dalt dels ponts i dels edificis de la ciutat. I aprofita per llançar-se al buit,

subjectat només per un arnès, i vestit elegant, com la víctima de l'11-S de la famosa fotografia. Per això, fugint d'altres consideracions, descriu el buit existencial que asfixia els seus personatges, després dels atacs terroristes.

Des d'aquesta òptica, Paul Auster, escriu els últims capítols de *Brooklyn Follies*.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La Federació Sardanista de Catalunya organitza la 19a edició de La Sardana de l'Any

La recerca de la peça sardanista més popular de totes les estrenades en els darrers 12 mesos ha tornat a començar des del 15 de setembre. La Federació Sardanista de Catalunya convoca aquest plebiscit popular que dona com a resultat la proclamació de l'obra que a criteri majoritari dels sardanistes mereixi ostentar el títol de *La Sardana de l'Any*.

La selecció de les 80 obres que optaran a aconseguir aquesta distinció s'està portant a terme per part d'un equip de tres reconeguts músics, per encàrrec de l'organització, entre les més de 200 sardanes que es calcula que s'han estrenat o s'estrenaran fins a final de l'any 2007. No se seleccionaran més de dues sardanes per compositor ni cap de les obres anomenades «obligades».

Una trentena d'emissores de ràdio col·laboraran en la difusió de les eliminatòries de la dinovena edició d'aquest certamen de popularitat, tot posant a l'abast dels seus oients l'audició de les sardanes que opten al títol, en dues tandes eliminatòries: la prèvia i la semifinal. També es podrà seguir el desenvolupament del certamen a través d'internet, tot accedint a la web de la Federació Sardanista de Catalunya (<http://fed.sardanista.cat>).

La fase prèvia es desenvolupa entre els caps de setmana del 15 i 16 de setembre al

9 i 10 de febrer de 2008, tot oferint setmanalment 4 de les 80 sardanes seleccionades per l'organització. Els 20 títols més votats durant aquesta fase passaran a les semifinals, que tindran lloc entre els caps de setmana del 16 i 17 de febrer i el 26 i 27 d'abril de 2008 amb una nova audició de les 20 semifinalistes, a raó de dues cada setmana. Les més votades seran les 10 finalistes d'aquesta edició.

Els vots dels sardanistes canalitzats pels mitjans de comunicació decidiran les peces que han d'arribar a la final. L'organització vetlla per aconseguir la màxima equanimitat en la votació, demanant que els participants emetin el seu vot en un sol dels canals establerts en cadascuna de les 30 eliminatòries del certamen; amb aquest fi, cal que cada votant s'identifiqui deixant constància del seu nom i cognoms i el número de DNI. Enguany, s'estableix un límit en les votacions setmanals de cada emissora de ràdio, d'acord amb l'estadística històrica d'aquestes votacions, per tal d'assegurar el joc net necessari per al bon resultat d'aquesta convocatòria. La gran final de *La Sardana de l'Any 2007* se celebrarà el dia 10 de maig del 2008, al Teatre Fortuny de Reus, en un extraordinari concert a dues cobles on el públic assistent establirà, amb els seus vots, la sardana guanyadora d'aquest certamen. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 50,47€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Un petit mamífer fòssil molt interessant

Li han posat el nom de *Yanoconodon* perquè l'han trobat a la Xina, a les muntanyes de Yan, a Hebei, a uns 300 km de Pequín. És de l'era secundària. Té uns 125 milions d'anys d'antiguitat. Els descobridors han estat tres paleontòlegs xinesos que ara treballen per al Museu d'Història Natural de Carnegie (Pennsilvània, Estats Units). El cap de l'equip és Zhe-Xi Luo.

De fòssils de mamífers, se'n troben constantment. Però aquest ha estat notícia per un detall important. La revista *Nature* del 15 març passat ho explicava. Es tracta del fet que aquest fòssil proporciona la notícia de com era l'òrgan primitiu de l'oïda en els mamífers. La bona conservació de l'exemplar ha permès que s'hi hagi pogut analitzar l'estructura de l'oïda mitjana amb tres dels seus petits ossos, martell, enclusa i estrep, i amb claredat l'anella corresponent al timpà. I Luo diu a l'article que s'ha publicat a *Nature*: «Aquest nou fòssil mostra un curiós indici sobre l'evolució des de l'origen de l'estructura auditiva dels mamífers. L'evolució de l'oïda no és tan sols important per comprendre l'origen d'algunes adaptacions clau dels mamífers, sinó també l'evolució d'una nova i complexa estructura sense disseny intel·ligent» (així ho diu).

Tothom sap que els mamífers són els vertebrats més ben dotats d'oïda, cosa que és fonamental per a la seva vida i, segons Luo, aquest fòssil palesa el camí seguit en la transformació d'ossos de la mandíbula que s'havien separat fins a arribar al lloc actual on es troba l'oïda mitjana. I afegeix que es veu amb evidència, a partir de l'exemplar fòssil, com adquirien la seva oïda característica els mamífers com a fruit de l'evolució. El que no s'entén és per què diu a més: sense disseny intel·ligent.

El *Yanoconodon* era un animallet que feia 15 centímetres de llargada i no devia pesar més de 30 grams. Per les dents que té sembla que s'alimentava d'insectes i cucs i, per les urpes, que excavava la terra i potser vivia com els talps. Era llarg de cos perquè tenia 26 vèrtebres (no 19 o 20 com altres mamífers). Podia estar relacionat amb els marsupials, diu l'equip de Luo.

Ja sabem que avui dia la paleontologia es fa amb molt més rigor que fa uns anys. Tot i així creiem que no tot el que es digui a partir d'un sol fòssil s'ha de considerar ja indiscutible. Com sempre diguem: cal esperar noves descobertes per arribar a resultats del tot segurs; tantes vegades s'han hagut de refer arbres genealògics!

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

Al final del paleozoic s'esdevingué la més gran de totes les desaparicions d'espècies que hi ha hagut al llarg de la història de la vida sobre la Terra. Com a mínim el 50% de les espècies marines (unes 252 famílies biològiques) i un 30% de les terrestres (32 famílies) desaparegueren. I diem com a mínim perquè hi ha qui opina que cal posar xifres més altes: un 80%, o fins i tot un 96%, de les marines i un 32% de les terrestres (30% dels insectes i 34% d'amfibis i rèptils). Un desastre tan gran havia de respondre a alguna causa també descomunal. Això ha plantejat un interrogant que encara no s'ha resolt. Resumirem el que ens diu sobre aquesta qüestió el Dr. Salvador Reguant i Serra (a *Historia de la tierra y de la vida*, Ed. Ariel, Barcelona 2005; pàg. 256-261).

Escenari d'aquesta gran extinció

Al final del permia els continents ja estaven units fent la Pangea, que s'estenia del pol nord al pol sud fent dos braços que abraçaven el mar de Tethys com un golf que s'endinsava fins a la unió de Lauràsia i Gondwana, i tota la resta de la superfície terrestre estava ocupada per la Panthalassa, oceà que es desplegava en 220° de la circumferència del globus, oceà més extens que el Pacífic actual, que només s'estén uns 130°. El mar de Tethys era més aviat càlid, com ho testimonien les concrecions calcàries que trobem ara als Alps. A les seves ribes s'hi feien badies que de vegades s'eixugaven i deixaven acumulacions de sals.

A les zones nerítiques del fons marí al llarg del carbonífer i permia s'hi havien constituït tres nivells biològics. El superior era ocupat pels crinoïdeus (lliris de mar) molt desenvolupats, ja que alguns arribaven a 50 cm d'alçada. I de tots ells només un gènere sobrevisqué a la gran extinció. Al nivell intermedi hi havia bri-

29 La gran extinció permo-triàsica

ozous i coralls rugosos i s'extingiren gairebé en la seva totalitat. El nivell inferior era el suport de braquiópodes, bivalves i gasteròpodes, i dels primers ben poques formes van sobreviure, dels bivalves i dels gasteròpodes també hi hagué desaparició notable i fins molt de temps després no es recuperaren les condicions que necessitaven per reproduir-se. Amb l'extinció aquest sistema de triple estratificació desaparegué, i al començament del mesozoic només es troba un sol nivell amb pocs bivalves i gasteròpodes.

Pel que fa als animals nedadors, durant el permia abundaven les espècies de nautiloïdeus i ammonitoïdeus. Dels primers pocs en restaren i han sobreviscut fins avui dia, i els ammonitoïdeus també quedaren molt delmats i durant el mesozoic evolucionaren cap a formes de sutures més complexes fins a extingir-se del tot al final del cretaci.

Causas de la gran extinció

És cosa admesa pels paleontòlegs que les extincions massives no solen ser instantànies. I fins fa poc es deia que aquesta gran extinció «permo-triàsica» (o P/T abreujadament) havia d'haver-se produït al llarg de 5-10 milions d'anys. Per dir això es basaven els autors en l'escassetat de restes fòssils. Però avui dia s'han anat trobant evidències que obliguen a una reducció molt dràstica d'aquest lapse temporal fins a haver de dir que segurament va ser inferior al milió d'anys.

I quina fou la causa del desastre? S'ha pogut comprovar que es va produir una

regressió marina molt generalitzada que va fer descendir el nivell del mar fins a uns 150 metres. És clar que això havia de causar la desfeta dels nivells biològics dits abans, però no pogué ser causa suficient de la desaparició de tantes espècies com s'han constatat. Hi havien d'intervenir altres factors. I un de bastant clar podia haver estat el fet de les extraordinàries erupcions volcàniques que deixaren els extensos dipòsits de lava de la Sibèria que es calculen en uns 2 milions de quilòmetres cúbics (per tenir una idea: la cèlebre gran erupció del volcà Mount St. Helens del 1980 i que durà tants dies només en va expulsar un quilòmetre cúbic). Sembla, doncs, que podia influir aquest vulcanisme, encara que no consti que tota la lava siberiana sigui de l'època final del permia.

La regressió marina dita havia de provocar després una transgressió, la qual podia haver estat molt ràpida i omplir d'aigua pobra en oxigen els litorals marins i provocar per asfíxia la mort de molts organismes. Aquesta hipòtesi ha estat documentada no fa gaire. Ara ho explicarem. Però afegim-hi que podien sumar-s'hi encara altres causes i no necessàriament independents, com canvis climàtics sobtats. Podem dir, doncs, que segurament hi va haver una suma de causes coincidents, una rapidesa relativa en els efectes, una dificultat de recuperació de la vida, que havia quedat terriblement minvada i, en conseqüència, lentitud en aquesta recuperació.

Respecte al procés transgressiu-regressiu del mar s'ha ideat un mètode molt enginyós per comprovar-ho: estudiant l'in-

dex isotòpic del carboni-13 respecte del carboni-12, amb anàlisis químiques i petrològiques, s'ha comprovat que era alt en el permia superior (en concordança amb el fet d'haver-se format grans quantitats de carbó a molts llocs de la Terra) i que en el trànsit P/T va baixar molt ràpidament coincidint amb l'extinció. Ara bé, l'única font que podia retornar grans quantitats de carboni lleuger a l'aire és l'oxidació de gran quantitat de carbó i lutites negres, cosa que pot passar si hi ha un descens important del nivell del mar, ja que aleshores grans àrees de la plataforma marina emergides es veuen exposades a l'erosió i oxidació. Aquesta ràpida oxidació havia de provocar un descens de l'oxigen atmosfèric, que podia arribar a potser només la meitat del que hi ha actualment (i sembla comprovat que al començament del triàsic hi ha reducció de la quantitat d'oxigen a l'aire). Així, doncs, la ràpida transgressió d'aigües continentals amb poc oxigen pot haver estat la causa que provocà l'asfíxia de tantes espècies marines, i, al mateix temps, que també molts organismes terrestres, insectes i vertebrats, es vegessin afectats per la manca d'aire vital i no poguessin mantenir-se en vida.

Però això no ho resol tot. Hi ha ulteriors preguntes sense resposta: quina va ser la causa d'aquesta gran transgressió marina que arribà a fer baixar de 150 metres el nivell marí? N'hi hauria prou amb un intens vulcanisme per donar-ne l'explicació? I encara: què podia provocar un vulcanisme tan intens quan ja feia més de 4.000 milions d'anys que la Terra s'havia consolidat? Moltes vegades es troba la ciència amb interrogants difícils de contestar. Potser no seria un despropòsit recórrer, com al final del mesozoic, a la caiguda d'un meteorit. Però per ara d'això no se'n té cap indici; no hi ha rastres d'iridi meteorític.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Amics de la Gent Gran*
20.00-21.00 *Esports*
21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dimarts

20.00-21.00 *Parlem de Salut*
21.00-22.00 *Buscant la llum*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
20.00-21.00 *Laics*

21.00-22.00 *Vocacions*
23.00-00.00 *Persona i vida*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dijous

20.00-21.00 *Sense embuts*
21.00-22.00 *Voluntariat*
23.00-00.00 *Mirades*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-12.30 *Trotamundos*

12.30-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *Església Viva*
20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.00-23.45 *La cantata*
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Jazz*
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 7

08.45 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.
09.00 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.15 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.
10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 *Testimonio*
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.
10.30 *Santa Misa*
Amb la participació de la coral del col·legi Mare de Déu del Roser de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Montserrat Figuera.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.15 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.
11.30 *Pueblo de Dios*
Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
Director: Julián del Olmo.

KE 33

Diumenge 7

10.10 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.
11.00 *Missa conventual de Montserrat*
Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

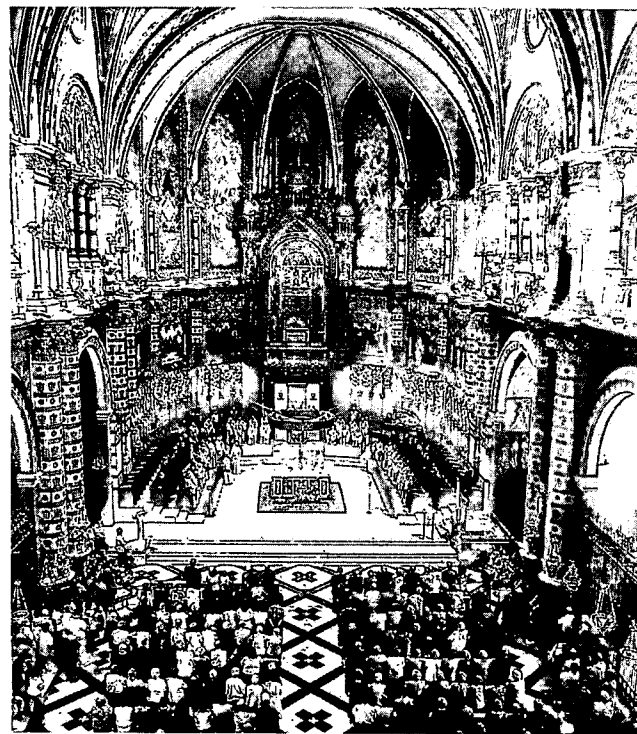
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Misa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Tortosa 90.1
■ Garrraf 96.8
■ Vic 91.3
■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Altres bisbats

• **DIVINA MISERICÒRDIA.**— El 14 d'octubre tindrà lloc a la basílica del Pilar de Saragossa la Trobada Nacional de la Divina Misericòrdia: a les 14.00, concentració a la plaça del Pilar; a les 14.45, exposició del Santíssim; a les 15.00, rés de la coroneta; a les 15.30, Rosari; a les 16.00, missa presidida per l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Manuel Ureña.

Barcelona

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— Del 6 al 7 d'octubre, XXXI Assemblea de Catalunya amb el lema «¡Ánimo! Soy yo; no temáis». Convidat: Enrique Vilar, de la comunitat de Servents de Crist Viu, fundada pel P. Tardif. L'eucaristia de cloenda serà el dia 7, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Lloc: Fundació Balmesiana, c/ Duran i Lleida, 9 - Barcelona. Més informació: José Antonio Godina, tel. 934 196 355, i Víctor Gregorio, tel. 696 963 816.

• **CONFRARIES.**— El 7 d'octubre, de 9.30 a 18.00, se celebra a Castelldefels l'exaltació de les glòries de Maria, organitzada pel Consell General de Germanats i Confraries de l'arxidiòcesi de

Barcelona i la Germandat Crist de la Pau de Castelldefels. Més informació: www.elektros.com/cofradias_barcelona.

• **PARRÒQUIA SANT SEBASTIÀ DE POMAR I MAS RAM (BADALONA).**— Catequesi per a adults i joves, els dilluns i dijous, a les 20.30. Comencen el 8 d'octubre als locals parroquials.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Primera sessió el 10 d'octubre, de 17.00 a 19.00, a les Missioneres del Santíssim Sagrament de Barcelona. Més informació: tel. 696 364 570 (Carmina) i 685 556 722 (Loli).

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL.**— Inauguració del curs acadèmic el 10 d'octubre, a les 19.00, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, a l'aula magna del Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231). Lliçó inaugural a càrrec de Josep M. Alsina, rector de la Universitat Abat Oliba CEU, sobre *Els màrtirs i el martiri de l'Església. El realisme de l'espiritualitat cristiana*.

• **AULA EIXAMPLE.**— L'IDEC-Universitat Pompeu Fabra i la Fundació Joan Maragall organitzen un cicle de conferències sobre *L'infinit*. La primera tindrà lloc el 10 d'octubre, a les 19.00, sobre *L'infinit i la cosmologia*, amb David Jou. Més informació: tel. 935 421 850 i 934 880 888.

• **PREGÀRIA ECUMÈNICA.**— El 10 d'octubre, a les 20.00, pregària ecumènica a l'església evangèlica del carrer

Francesc Julià, 17 de Santa Coloma de Gramenet, amb motiu del Dia Internacional per l'Abolició de la Pena de Mort.

• **CATEQUESI D'ADULTS.**— Dirigida per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, els dijous no festius (19.30). Tema general: *Els manaments i les benaurances*. Sessions setmanals des de l'11 d'octubre fins al Corpus.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA PER A JOVES.**— Dirigida per Mons. Lluís Martínez Sistach, al cor de la catedral de Barcelona, el segon dijous de cada mes. El tema d'aquest curs és *Testimonis de l'Esperit*. La primera trobada serà l'11 d'octubre, a les 20.00.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL PILAR.**— El 12 d'octubre, a les 10.00, tindrà lloc a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona una solemne celebració eucarística en honor de la Santíssima Mare de Déu del Pilar. Hi participaran com a concelebrants en l'eucaristia sacerdots aragonesos residents a Barcelona i sacerdots devots de la Mare de Déu. Els cants litúrgics seran interpretats pels cors de les cases aragoneses de Barcelona, acompanyats de les seves rondalles. Abans de l'ofertori es farà l'ofrena de flors a la Mare de Déu.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 12 d'octubre, a les 12.00, eucaristia concelebrada a la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona, www.concepciobcn.com), or-

ganitzada per les Dames i Cavallers del Pilar de Barcelona. En acabar la missa es cantarà l'himne a la Mare de Déu i serà venerat el seu pilar.

• **ACO.**— El 12 d'octubre l'Acció Catòlica Obrera celebra la 54a jornada general al col·legi salesià Sant Josep, del carrer Rocafort de Barcelona. El lema serà «Com ens sentim Església i aportem a les comunitats parroquials el nostre testimoni obrer». La ponència anirà a càrrec de Josep Pont, llicenciada en Teologia i militant de l'ACO a la diòcesi de Vic. Més informació: tel. 934 124 888, fax 933 188 187, a/e: aco@treballadors.org, web: www.treballadors.org.

• **TROBADA CARISMÀTICA.**— El 13 d'octubre, de 10.00 a 19.45, a la parròquia de Sant Narcís (c/ Antonio Machado, s/n - Barcelona), amb el tema

• **MISSA A LA 2.**— El 14 d'octubre, a les 10.30, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, celebració eucarística especial amb motiu del 25è aniversari de la retransmissió de la missa a La 2 de TVE en català. Presideix l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.

Universitat Pontificia de Salamanca
CAMPUS DE MADRID

Facultat de CC.PP. i Sociologia «León XIII»
P. Juan XXIII, 3 - 28040 Madrid

Tel. 900 101 829

informacion@upsam.com

www.upsam.com

DESTINATARIS I TITULACIÓ

El màster està orientat a:

- Professors per a l'ensenyament de Doctrina Social
- Experts en Pastoral Social, obrera, de família, marginació
- Responsables de grups, associacions i moviments laicals
- Voluntaris i solidaris que treballen en organitzacions socials
- Animar la creació d'Escoles Socials diocesanes i parroquials
- Professionals que volen buscar més raons de sentit a les seves tasques

S'atorgarà el títol de Màster en l'Especialitat de Doctrina Social de l'Església, per la Universitat Pontificia de Salamanca, amb la modalitat d'ensenyament semipresencial, a l'alumne, Titulat Superior o amb Estudis Eclesiàstics, que superi el programa complet de màster i defensi i aprovi el Projecte Final de Màster.

Màster en Doctrina Social de l'Església

14a Edició Semipresencial

PROGRAMA DEL MÀSTER (Mòduls i Seminaris Optatius)

- Mòdul 1:** 6 crèdits (60 h.)
Historia y contenidos de los documentos de la DSI
- Mòdul 2:** 4 crèdits (40 h.)
Principios y valores permanentes de la DSI
- Mòdul 3:** 6 crèdits (60 h.)
Fundamentos bíblicos, patrísticos y teológicos de la DSI
- Mòdul 4:** 6 crèdits (60 h.)
Ciencia política, sociología y laicado
- Mòdul 5:** 4 crèdits (40 h.)
Economía y Doctrina Social de la Iglesia
- Mòdul 6:** 6 crèdits (60 h.)
Historia y Doctrina Social Contemporánea de España

PROJECTE FINAL: tesina del màster
6 crèdits (60 hores)

SEMINARIS (triars 12 cr.)

- Seminari 1:** 6 crèdits (60 h.)
Pastoral Social, obrera y de la marginación
- Seminari 2:** 2 crèdits (20 h.)
Pedagogía y didáctica de la DSI
- Seminari 3:** 2 crèdits (20 h.)
Política social, servicios sociales y promoción social
- Seminari 4:** 4 crèdits (40 h.)
Pensamiento y acción de Ángel Herrera
- Seminari 5:** 2 crèdits (20 h.)
Ecología y desarrollo
- Seminari 6:** 4 crèdits (40 h.)
Cultura y sociedad

INFORMACIÓ I MATRÍCULA

El màster s'imparteix en quatre sessions presencials d'assistència obligatòria

- Novembre, febrer, maig i setembre
- De divendres a les 17.00 hores a diumenge a les 13.00 hores

L'import del màster és de 1.022 euros. Els alumnes hi han d'incloure 150 euros en concepte de dipòsit personal per als apunts, material, unitats didàctiques, etc.

El termini de matrícula és del 1 de setembre al 30 d'octubre del 2007. Els alumnes interessats s'hi poden inscriure de diferents maneres: emplenant el formulari *on-line*, recollint personalment o sol·licitant per correu ordinari el sobre de matrícula a la secretaria del màster.

Des del carrer

L'assistència ara fa gairebé un any als Tallers d'Oració i Vida li va canviar la vida. Carme Jofre va descobrir en aquesta metodologia impulsada pel P. Ignacio Larrañaga una manera eficaç de conjuminar cristianament acció i contemplació. Des de llavors la pregària ocupa un espai privilegiat en el seu dia a dia. Els Tallers d'Oració i Vida són un servei dins de l'Església destinat sobretot a l'aprenentatge metòdic de la pregària cristiana: «Aprendre a pregar per aprendre a viure.» Des de començament d'octubre diverses tandes de tallers tenen lloc a Barcelona i a Mataró. Per a més informació, podeu trucar als telèfons 696 364 570 o 685 556 722.

Carme Jofre ha redescobert la riquesa de la fe en els Tallers d'Oració i Vida (TOV)

«La pregària de cada dia és tan important com l'aire que respiro»

—Què ha aportat a la seva vida cristiana la participació en els Tallers d'Oració i Vida?

—La meditació i vivència de la Paraula, que és l'essència dels Tallers d'Oració i Vida, m'ha fet comprendre i estimar més Jesús i Déu Pare. Ha estat una oportunitat privilegiada per reflexionar i aprofundir en la meua fe, al mateix temps que m'ha permès obtenir aquelles respostes que per un mateix són difícils d'aconseguir.

—Com va arribar als Tallers?

—Va ser a través d'un anunci al *Full Dominical*. He de confessar que m'hi vaig apuntar una mica per «curiositat» amb l'objectiu de fer una experiència. No pretenia res, només viure el moment. Va ser com un joc real d'emoció i sensacions contrastades. D'una banda, vaig experimentar tristesa pel fet d'haver tingut la fe «aparcada» uns quants anys, i de l'altra, l'alegria de tornar a recuperar-la. Jo definiria la meua participació als Tallers com una experiència «màgica».

—Hi ha, doncs, un abans i un després dels Tallers?

—Rotundament, sí. Si ets constant i perseverant a l'hora de posar en pràctica tot allò que aprens, realment hi ha un abans i un després en la teua vida. Al principi començava fent els deures de pregària de la setmana amb deu minuts. Després, d'una manera espontània, es va anar allargant fins a una hora. D'aquesta manera he anat aprofundint de mica en mica en la fe.

—En un món com el nostre, amb tants compromisos i obligacions, amb tant de soroll, és possible trobar diàriament espais per a la pregària?

—D'una manera automàtica, a l'acabament de la tarda, sorgeix la necessitat de trobar aquest moment de dedicació a la pregària. Sembla que els meus peus vagin sols al meu lloc preferit per pregar amb tota naturalitat. Com diu el pare Ignacio Larrañaga, només cal «la mitja hora sagrada d'oració diària». Per a mi, aquesta mitja hora de pregària és tan important i necessària com l'aire que respiro.

—La vida sense pregària, és menys vida?

—Així com menjar alimenta el cos, l'oració alimenta l'ànima. La fe és espe-

rança per a l'esperit. En aquest sentit, jo diria que sense pregària, la vida és una mica més buida. Per tant, la pregària és una necessitat més del dia a dia i com més la practiques, més t'adones que no pots estar sense buscar aquestes estones, perquè la satisfacció interior és molt gratificant.

—Què és el que més l'atrau del contingut i de la metodologia dels Tallers?

—Em captiva la manera tan particular i profunda d'expressar-se del pare Ignacio Larrañaga. A través dels cassets, sap arribar molt bé a l'interior dels oïents. Per a mi, el P. Larrañaga és un enamorat de Déu, un profeta dels nostres dies.

—Com convidaria la gent a participar en els TOV?

—Els diria que s'anessin perquè el taller ajuda a trobar-se amb aquest Déu que és tot Amor. Fer aquesta descoberta t'inunda d'una gran pau i t'empeny a transmetre-ho a altres persones. Personalment estic molt agraïda al Senyor, que em va seduir i jo em vaig deixar seduir.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Apostasies

Tots tenim amics que han deixat la fe... Ho diuen així, si més no. I els ho respectem. Sabem, però, que no sempre resulta fàcil —ni per al propi interessat— discernir entre les oscil·lacions dels processos interiors. La ratlla que separa el fet de creure del de no creure és subtil i sovint fa ziga-zagues. En tot cas, el creixement de la increença que avui observem és, per a nosaltres, una realitat dolorosa i interpel·ladora.

Però hi ha un fenomen encara més dur que ens convé conèixer: el de les apostasies formals. Un nombre significatiu dels nostres germans que han deixat de tenir fe volen que això consti expressament. Així, als bisbats de les grans ciutats, sobretot, arriba un degoteig constant de declaracions personals d'apostasia, amb la petició de ser donats de baixa. Voldrien, diuen, que se'ls esborrés del registre de catòlics. En realitat, però, un tal registre no existeix: els nostres llibres de baptismes es limiten a donar fe de l'acte del bateig, un fet que no deixa d'haver-se produït sigui quina sigui l'actitud posterior del batejat. Al costat de la inscripció de qui ho sol·licita per escrit s'hi fa constar, això sí, l'apostasia.

La pregunta de fons és: què porta aquests antics cristians i cristianes a apostatar? És bo que ens ho plantejgem: que la nostra actitud no sigui d'indiferència, menys encara despectiva.

En alguns dels qui apostaten hi ha una certa agressivitat, generalment continguda. Molts, d'altra banda, fan servir un mateix model de petició: senyal que compten amb algun col·lectiu de suport. No ens pot estranyar. Ara bé, allò que més interessa, des d'un punt de vista pastoral, és conèixer els motius que porten a l'apostasia.

He tingut ocasió de conversar amb una d'aquestes persones. La primera part del diàleg ha estat centrada en l'existència —o la no-existència— de Déu. Més que raons positives, m'expressava la seva manca de raons per creure. S'esforçava a presentar la seva actitud com la normal. Hi havia en les seves paraules una evident sinceritat, però també una seguretat exagerada i, a parer meu, una manca de sensibilitat respecte de la hipòtesi, si més no, de la transcendència. Però aquesta temàtica ha durat relativament poc. Aviat han acaparat el protagonisme els més diversos i negatius temes d'Església: la pederàstia que ha esquitxat el clergat dels Estats Units, les actituds prepotents atribuïdes a la jerarquia catòlica, les imatges de riquesa... Tot això i més amb un cert sentit de repugnància i un desig vehement de situar-se'n totalment al marge, també pel que fa a la contribució econòmica a través dels impostos. M'adonava que, en realitat, aquesta segona part de la conversa hauria d'haver estat la primera: era la determinant. Altra-ment, perquè un ateu s'havia de preocupar tant per qüestions com, per exemple, que les dones no puguin accedir al ministeri ordenat? En resum: vaig començar la conversa preocupat per les apostasies i la vaig acabar preocupat per l'Església... En parlarem més.

Ara mateix

Rauxa

Induir a l'incivisme

La celebració de la Mare de Déu de la Mercè, la festa major de Barcelona, s'ha acabat convertint en una demostració massiva d'incivisme al carrer. Enguany els incidents amb la policia, els desperfectes al mobiliari, les tones de brutícia, les molèsties als veïns i sobretot el consum en massa d'alcohol a l'aire lliure han tornat a ser els protagonistes de la «festa». S'ha dit que els aldarulls amb les forces de l'ordre, concretament, són provocats per una minoria, i és ben cert, però també és evident que tota la resta d'incidentes incívics ja no són explicables només per l'acció de quatre indesitjables.

Tot i aquest grau d'incivisme, el consistori any rere any manté exactament el mateix format de celebració, no fa res per evitar la degeneració de la festa, i deixa ben clar, així, que és el principal inductor d'aquest trist espectacle. La irresponsabilitat de l'administració encara és més greu si som conscients de les quantitats ingents d'alcohol consumides per gent jove —molt jove— durant aquests dies. Totes les campanyes oficials a través dels mitjans de comunicació i de les escoles alertant els adolescents del perill de conduir begut, són desacreditades per la pròpia administració en un sol cap de setmana. Ni ells mateixos es creuen el que prediquen.

Eduard Brufau